LAURA MARIE ALTOM

Răzbunarea Trishei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ILEANA JITARU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Mă întreb cine a inventat aceste întâlniri ale foștilor elevi....

– Cineva care dorea să-și ridice moralul numărând ridurile de pe fețele foștilor colegi de clasă. Imaginează-ți că, adineauri, Doug Timmons nu m-a recunoscut. M-a măsurat cu privirea, și când spun "măsurat" îmi cântăresc cuvintele.... Ai fi zis că are un centimetru de croitorie în locul ochilor!

Prima tânără râse amuzată.

– Apropo, ai văzut-o pe Trisha Lassiter?

– Dacă am văzut-o? Jerry mă tot întreba dacă nu cumva era una dintre fostele mele prietene! Cine ar fi crezut că se va schimba într-atât? Ah! Dacă aș fi avut eu picioarele ei alea lungi.....

– Și eu, părul ei atât de frumos.....

Se îndepărtară și Trisha preferă să mai rămână un pic în mașină. Nu reușise să identifice vocile – nici să le vadă pe fete, pentru că ele discutau de cealaltă parte a camionetei – dar cu siguranță că făceau parte din promoția ei.

De fapt, puțin o interesa să știe cine erau. Oricum, nu puteau să-i fi fost prietene, pentru că singura cu care se împrietenise în cursul anilor de liceu fusese Dawn. Și tocmai în speranța că o va revedea se hotărâse să participe la această întâlnire a foștilor elevi.

"Măcar de-ar fi putut veni!" gândi ea prinzându-și ecusonul de reverul vestei. Se întoarse și luă de pe bancheta din spate vechiul album din liceu și-l deschise la prima pagină. Privi îngândurată fotografiile primilor zece dintre cei mai buni elevi din ultimul an. Fiecare poză era însoțită de un mic text care amintea de diversele realizări însemnate ale respectivului: șef de promoție, primul la literatură, campion la fotbal....

Privirea i se opri pe fotografia lui Cody Malone, distrugătorul de inimi din liceu. Avea părul foarte negru, un zâmbet strălucitor care frânsese inimile unei întregi generații de adolescente. Ochii erau albaștri, limpezi, luminați de o licărire ironică.

Oare va fi prezent la întâlnire? Dar ce importanță avea? Probabil că o uitase de multă vreme. Doar dacă nu cumva își mai amintea de faptul că ea fusese cât pe ce să-i dea în cap cu volumul greu al operelor complete ale lui Shakespeare?

Trisha răsfoi albumul, reamintindu-și câteva chipuri.

La litera "L" își contemplă propria fotografie cu un ciudat sentiment de înstrăinare. Oare ea era această adolescentă durdulie cu o expresie posacă? Dumnezeule! Cât timp trecuse de atunci? Avusese optzeci de kilograme? Da, probabil. Și părul acela! În acel an, și-l tăiase singură. Scurt. Foarte scurt.... Un adevărat masacru.

De ce naiba se desfigurase astfel? Ca o provocare? Sau pentru a-și demonstra că dacă era incapabilă să scape de kilogramele în plus,

putea foarte bine să se debaraseze și de păr?.... În fine, toate astea erau acum departe în urma ei. Acum, era mândră de părul ei lung și blond care-i cădea în valuri mătăsoase pe umeri.

La litera "T", Trisha urmări cu degetul numele menționate. Tail, Taylor, Terrill.... Draga de Dawn Terrill! Era atât de frumoasă, cu ochii ei mari și negri și cu buzele ca o inimioară. După terminarea liceului, cele două prietene corespondaseră vreo doi ani, până când Trisha se mutase în Hawaii și își rătăcise carnețelul cu adrese. Dawn se mutase și ea pe coasta de est și astfel se pierdură din vedere. Astăzi, după atâția ani, în sfârșit se vor reîntâlni....

Considerând că așteptase de-ajuns, Trisha închise albumul și coborî din mașină.

O clipă mai târziu, mergând de-a lungul râului care înconjura liceul își aminti de după-amiezile petrecute aici, la umbra pinilor înalți, recitindu-și cursurile sau lăsându-și gândurile să hoinărească în timp ce privea spre muntele Shasta. Uitase adeseori că se va întoarce într-o zi la fostul ei liceu, Horton High, suplă ca o liană, cu un păr lung care să i se reverse pe umeri și îmbrăcată într-o rochie elegantă și vaporoasă care să-i pună în valoare picioarele lungi ca de star hollywoodian. Pe vremea aceea, nici nu bănuia că-și va realiza visul....

Cu inima ușoară, traversă peluza și se îndreptă spre mesele de picnic în jurul cărora se adunaseră deja primii sosiți.

– Trisha! Ce plăcere să te revăd! Ce mai faci?

Ridică privirea spre tânăra brunetă care o salutase cu entuziasm.

"Angela Winters", citi ea pe ecusonul de pe reverul fetei. Ah! da, Angela.... Ea era cea care conducea ziarul liceului, cu zece ani în urmă. Când Trisha îi ceruse odată să scrie un articol despre viitoarea

prezentare de modă a lui Marco Luciano, un celebru creator din zonă, Angela o refuzase sub pretextul că nu era destul de "sofisticată" pentru a reprezenta liceul la acea prezentare – ceea ce însemna, firește, că nu era destul de slabă.....

– Dar tu? replică ea zâmbind. Ce mai faci?

– Destul de bine. Dar cât de mult te-ai schimbat! Se pare că locuiești în Hawaii?

– Da. În insula Kauai.

– Și ce faci acolo?

– Sunt creatoare de bijuterii, pe care le vând apoi în magazinul meu. Din când în când, mă joc de-a manechinul la prezentările de modă. Dar vorbește-mi un pic despre tine....

Angela îi povesti că lucrează într-o mică firmă de materiale electrice și că tocmai divorțase.

– Ești chiar norocoasă că locuiești în Hawaii, adăugă ea. Tom și cu mine ne-am petrecut luna de miere acolo. A fost fabulos! Te-ai căsătorit?

– Nu.

Trisha se aștepta să vadă o licărire de satisfacție în ochii Angelei, dar aceasta se mulțumi să-i pună o mână pe umăr.

– Bine ai făcut, murmură ea înainte să se îndepărteze spre un grup de nou-veniți.

După ce mai salută câteva persoane, Trisha se îndreptă spre Brant Gordon, organizatorul acestei întâlniri. Fost fotbalist – vedetă a liceului Horton High, Brant era acum agent de asigurări la San Francisco. Îl întrebă dacă va veni și Dawn.

– Dă-mi voie să verific, răspunse el scoțând din buzunarul hainei

un carnețel. Ia să vedem... Dawn Terrill Dalton.... Da, ne-a răspuns și chiar și-a plătit participarea, dar încă nu a sosit.

Trisha se gândi atunci că probabil nici ea nu va veni, pentru că Dawn era persoana cea mai punctuală pe care o cunoscuse vreodată. Așa că-i ceru lui Brant noul număr de telefon al prietenei sale și adresa ei din Minneapolis.

– Sper să fii prezentă la bal diseară, spuse el învăluind-o cu o privire admirativă.

Trisha îl privi mirată. Brant Gordon îi făcea cumva avansuri? Cu zece ani în urmă, îi trântise o ușă-n nas când intrase brusc în clasă, și nici măcar nu catadicsise să se scuze! Fu ispitită să-i amintească incidentul, dar se răzgândi. Nu făcuse această călătorie până aici pentru a-și regla astfel de conturi cu foștii ei colegi.

– Nu știu încă, răspunse ea prudent.

Brant păru dezamăgit, dar nu spuse nimic. Trisha remarcă atunci că el începea să-și piardă părul și că nu mai era suplu. În clipa aceea, li se alătură o tânără cu părul castaniu tuns scurt, mai degrabă durdulie, ținând în mână un pahar cu vin alb. Trisha o recunoscu imediat.

Kathy Haagstrom fusese una din cuceririle lui Cody, pe vremea când fata era mândră de părul ei lung și talia de viespe. Trisha remarcă numele scris pe ecusonul ei: "Hunter". Așadar, era căsătorită.

– Salut, Trisha! Mă bucur să te revăd. Nu ai fost la prima noastră întâlnire, acum cinci ani.... Oh! N-a fost cine știe ce. Au venit prea puțini colegi.

– Adevărat? De data aceasta, se pare că toată lumea este aici. În

afară de Dawn Terrill și Patty Devere.... Dar poate că au întârziat?

Kathy dădu din cap că habar n-are, iar Trisha adăugă, pe tonul cel mai firesc posibil:

– Dar Cody Malone? Ce face? Nu l-am văzut nici pe el.

– Cody trebuie să vină! răspunse Kathy însufleţindu-se dintr-o dată. Când mă gândesc.... câte mi-a făcut! Auzi, îmi amintesc cum l-am aşteptat o seară întreagă acasă la mine. Trebuia să mergem la cinematograf şi n-a mai venit. În ultima clipă, a invitat-o pe Barbara Turner în locul meu. Fierbeam de furie!

– I-ai spus? întrebă Trisha curioasă.

– Nicidecum! A doua zi, când a trecut pe la mine, eram zâmbitoare, numai zahăr şi miere.... Pe vremea aceea, aş fi făcut orice pentru el, ştii.

Ridică din umeri şi zâmbi.

– Este de necrezut cât eşti în stare să înduri când iubeşti.... Să nu spui cuiva vreo vorbă din toate astea, auzi? Nu i-am vorbit niciodată despre Cody soţului meu.

Trisha urmări privirea tinerei şi observă la câţiva paşi de ele, întins pe iarbă, un bărbat. Soţul lui Kathy avea cel puţin vreo douăzeci de ani mai mult decât ea.

– Îţi aminteşti de accidentul lui de motocicletă? interveni Brant. Ce grozăvie! Ce defilare a mai fost pe la spital.... Toate fetele îi duceau ciocolată. Tare aş fi vrut să fiu în locul lui!

– Şi ce face în prezent? întrebă Trisha.

– Locuieşte în Vancouver, statul Washington, răspunse Kathy. Asta-i tot ce ştiu.

În clipa următoare, se auzi un vuiet de motor. Toţi ochii se

îndreptară spre grilajul parcului. Și Cody Malone apăru pe un Harley Davidson strălucitor.

– Vorbești de lup.... murmură Kathy, visătoare.

Trisha îl observă tăcută pe Cody. În niște blugi decolorați, o cămașă albă și cizme din piele, avea aceeași siluetă atletică, și chiar același zâmbet seducător. În timp ce își parca motocicleta sub un cedru, de la mese izbucniră exclamații și mai multe persoane se repeziră să-l întâmpine.

– Cody! Ce mai faci?

– Câți polițiști te-au urmărit pe șosea?

– Malone! Ia te uită! Ești în plină formă!

Trisha, nemișcată, se gândi că odinioară, în astfel de situații s-ar fi ascuns după un copac. Astăzi, prefera pur și simplu să-l ignore pe Cody.

În timp ce nou-venitul era înconjurat de foștii colegi, ea se îndreptă spre bufet și luă un pahar cu vin. "Ciudat, totuși, gândi ea. Nu l-au văzut pe Cody de zece ani și-i fascinează la fel de mult".

O zări cu coada ochiului pe Kathy sărutându-l pe obraz și prinzându-i ecusonul de cămașă. Brant îi strânse mâna, în timp ce ceilalți îl băteau amical pe umăr evocând amintiri comune cum ar fi concursurile de motociclete, seratele dansante sau grătarele pe malul lacului. Amintirile lor, pe care Trisha nu le împărtășise.

Se purtase oare Cody urât cu ea vreodată? Nu. Dar nici deosebit de amabil. Oricum, pe vremea aceea nimeni n-o băga în seamă. Și atunci, ce căuta acum aici? De ce venise la această întâlnire?

De fapt, ezitase îndelung înainte să se hotărască să profite de această ocazie pentru a le face o vizită părinților ei care locuiau la

vreo zece kilometri de Horton, și pentru a relua legătura cu Dawn. La drept vorbind, vrusese de asemenea să le arate tuturor că Trisha Lassiter devenise o femeie de care nimeni nu se mai gândea să-și bată joc.

Strânse cu putere paharul în mână. Din fericire, existau persoane cum ar fi Paul Lawton, care nu judeca omul doar după aspectul său fizic. Dându-i încredere în ea, Paul o ajutase să se împace cu ea însăși și cu ceilalți. Fără ajutorul lui, cine știe dacă ar fi avut suficientă putere ca să se schimbe.

Contrar a ceea ce-și imaginau unii, Trisha nu-și datora noua ei siluetă decât eforturilor susținute împletite cu o disciplină de fier. În cei trei ani lungi de regim dietetic și exerciții fizice zilnice, pierduse douăzeci și opt de kilograme. Acum cântărea șaizeci și două, armonios repartizate pe înălțimea ei de un metru șaptezeci și cinci de centimetri.

"Ești o adevărată sirenă", îi spusese fotograful de modă pentru care ea pozase în bikini. Renunțase însă la ideea de a deveni manechin profesionist și prefera să se ocupe de magazinul său pe care îl denumise "Țestoasa roz". Acolo își vindea creațiile personale, precum și pe cele ale artiștilor și artizanilor din Kauai.

În Hawaii, pentru ea începuse o viață nouă. Acum, se simțea fericită și echilibrată. Vechea Trisha, complexată și timidă, nu mai exista. Și își jurase că niciun bărbat – nici Cody Malone, nici alții – nu o vor mai face vreodată să sufere.

Amintindu-și de toate suferințele secrete pe care Cody i le provocase, Trisha simți un val de furie. Se îndrăgostise de el chiar din prima zi când venise la Horton High. Cody întârziase vreo zece

minute la cursul de istorie și profesorul îl trimisese imediat la director. Când să iasă, băiatul se întorsese spre colegii de clasă, zâmbind.

Cucerită, Trisha crezuse că acel zâmbet îi este adresat doar ei. Palmele i se umeziseră deodată, obrajii i se împurpuraseră și îl privise stupefiată. Din acel moment, nimeni și nimic nu mai putuse s-o împiedice să-l iubească pe Cody. Nici chiar el.

La gândul acesta, o cuprinse o îndoială. Venise oare aici cu speranța inconștientă de a-l revedea pe Cody Malone?

Nu, firește că nu. Adolescentul responsabil de acum zece ani, trebuie să fi devenit astăzi un afemeiat și un nepăsător față de ceilalți. Și ea nu avea ce face cu un asemenea om.

La șaptesprezece ani, Cody își schimba prietenele ca pe cămăși, fără ca nimeni să se supere. Dimpotrivă, băieții îl invidiau și fiecare fată își aștepta rândul nerăbdătoare. După cum se grupaseră și acum în jurul lui, situația era probabil aceeași.

Trisha își puse într-o farfurie niște friptură rece și salată. Când să se așeze la masă, privirea ei o întâlni pe cea a lui Cody care continua să strângă mâini la câțiva metri de ea.

El rămase nemișcat o clipă și o privi, ca și cum n-ar fi recunoscut-o, apoi în privire îi apăru o expresie de surprindere. Dar Trisha își întorsese deja ochii, și acum îi zâmbea tinerei care se așezase în fața ei.

– Candy Williams.... Îți amintești de mine? Eu eram întotdeauna în vârful piramidei, la lecția de gimnastică.

Vocea i se păru vag familiară Trishei. Da, bineînțeles.... O auzise puțin mai devreme, în parcare.

– Acum, nici chiar soțul meu nu ar mai putea să mă ridice, spuse Candy cu un ușor râs amar.

Într-adevăr, fusta de la taior părea pe punctul de a se crăpa, dar chipul ei era plăcut și avea niște ochi albaștri foarte frumoși.

– Toate ne întrebam cum ai făcut ca să slăbești atât de mult, reluă ea fără să-și ascundă curiozitatea. Eu, de îndată ce reușesc să pierd un kilogram, în câteva zile pun două în loc.

– Oh! am încercat toate regimurile imaginabile, îi explică Trisha. Mâncăruri vegetariene, proteine, ouă tari cu grepfrut.... Și am făcut multă gimnastică.

– Și cu ce a mers mai bine?

– Cred că până la urmă, este o chestiune de voință.

– Oh, nu! gemu Candy. În cazul acesta, eu n-o să slăbesc niciodată. Sunt incapabilă să rezist poftei de dulciuri și prăjituri. Și cum le cumpăr mereu copiilor....

Oftă și se ridică de la masă.

– Din fericire, lui Jerry îi plac rotunjimile mele, precizează ea. Rămâi la bal?

– Poate....

Rămasă singură la masă, Trisha resimți o oarecare supărare. Candy ar fi fost oare la fel de amabilă cu fosta ei colegă, dacă aceasta nu și-ar fi schimbat înfățișarea? Aparența.... iată ce conta pentru Candy, ca și pentru ceilalți pe care îi cunoscuse la Horton High. Pentru toți, în afară de Dawn.

Își plimbă privirea peste mulțime și îl zări pe Cody discutând într-un grup de tineri. Erau cu toții foști sportivi. Cody însuși fusese fotbalist merituos, centură neagră la judo, campion la tir cu arcul....

Deodată, el părăsi grupul și se îndreptă spre "fântâna" de apă minerală – un mic butoi de metal așezat la umbra unui copac. Trisha nu se putu abține să-l urmărească cu privirea, fascinată de suplețea mișcărilor lui.

Cămașa albă deschisă la piept lăsa să i se vadă torsul bronzat. Când el se aplecă să ia un pahar, ea îi văzu picioarele musculoase mulate în blugi. Dacă majoritatea foștilor colegi aveau deja o ușoară burtică și li se cam rărise părul, Cody era la fel de frumos și seducător ca și acum zece ani.

Trisha o văzu pe Kathy Hunter, aflată lângă fântâna cu apă minerală, luând un pumnm de cuburi de gheață și strecurându-i-le pe sub gulerul cămășii. Surprins, Cody rămase o clipă încremenit. Aproape imediat însă, se întoarse, o prinse pe Kathy de talie și încerca să-i pună câteva cuburi de gheață în decolteu.

Kathy începu să țipe, prefăcându-se speriată, căutând ceva cu care să se apere. Mâna îi căzu pe un pahar cu suc de fructe, dar Cody făcu un pas lateral și lichidul căzu în ploaie peste James McGovern, aflat în spatele lui.

Acesta intră și el în luptă, luă o sticlă de Coca și începu s-o urmărească pe Kathy stropind-o.

Încăierarea deveni curând generală. Se stropeau, se mânjeau cu ketchup pe cămășile imaculate, se băteau veseli cu cuburi de gheață.

Cât privește Trisha, privea acest spectacol cu o expresie îngăduitoare. Avea impresia că se întoarce în timp și se află brusc cu zece ani în urmă, când acești adulți erau încă niște adolescenți. În câteva clipe, hotărârea ei fu luată: nu va mai rămâne niciun minut în plus cu gașca aceasta de copii zurbagii și stupizi.

Abia apucă să facă trei pași, că se lovi de Brant Gordon, care încerca să scape de Angela Winters, care-l urmărea înarmată cu o tartă cu afine. Până la urmă, tarta se lipi de trunchiul unui copac, în timp ce Brant se prăbușea pe iarbă trăgând-o pe Trisha după el.

Furioasă, aceasta se ridică, luă de jos un spray cu frișcă pe care-l văzu rostogolindu-se la picioarele ei și îl stropi copios pe organizatorul întâlnirii. Făcu apoi același luctru cu toți pe care-i întâlni în cale, cu o furie aproape dezlănțuită. Pe Candy Williams, care o umilise pe vremuri cu fustele ei scurte și cu pantofii cu toc. Pe Dung Timmons, care mâncase o înghețată în nasul ei, la cinematograf și refuzase să-i dea și ei sub pretextul că trebuie să slăbească. Pe Connie Melkin, care își bătea întotdeauna joc de ea la orele de gimnastică. Și pe mulți alții.

Observă că simțea o plăcere neașteptată răzbunându-se astfel pe foștii ei călăi. Încercă apoi să se îndepărteze când răsună un fluierat.

Toată lumea rămase nemișcată. Ofițerul de poliție Andy Harbeck binecunoscut elevilor de la Horton High – care dintre ei nu avusese de-a face cu Andy, pentru exces de viteză sau tulburarea liniștei publice nocturne? – tocmai fluierase pentru chemare la ordine. Înaintă în mijlocul combatanților descreierați, uzi, cu hainele pătate cu tot felul de culori și scrută câteva fete.

– Chiar îmi spuneam că îi mai recunosc pe unii dintre voi, spuse el pe un ton sever.

Trisha simți atunci, că lângă ea se mișca cineva. Cuprinsă de o presimțire, se întoarse...

Cody Malone o fixa cu privirea lui albastră.

O remarcase imediat. Cu silueta ei suplă și grațioasă, cu picioarele

lungi, cu părul de culoarea mierii care-i încadra chipul încântător, îi atrăsese atenția chiar din clipa în care coborâse de pe motocicletă.

Și acum, văzându-i privirea, o recunoscuse. Ochii aceștia mari căprui, fruntea aceasta lată, pomeții înalți, nasul drept, buzele cărnoase.... Nu era nicio îndoială că fata era Trisha Lassiter.

Cât de mult se schimbase.... Fusese tentat să se apropie de ea, după care renunțase imediat, spunându-și că probabil nu avea niciun chef să-i vorbească.

– Bună ziua, Trisha, zise el zâmbind.

Ea avea rochia pătată cu sos de friptură, părul plin de frișcă, și lui i se păru a fi încântătoare. Când ea se ridică, el scoase o batistă din buzunar și i-o întinse.

– Mulțumesc....

Cu vocea lui de stentor, Andy Harbeck le ordonă tuturor să facă puțină ordine pe peluză. Iarba era plină de cutii goale de Coca, de farfurii și pahare din plastic, de bălți de înghețată de vanilie și frișcă, șervețele de hârtie și scaune răsturnate....

Cu mâinile la spate, Andy constata pagubele și continua să dea ordine. Când ajunse în fața lui Cody, rămase încremenit.

– Cody Malone! Tu singur, cred că ai adunat cea mai frumoasă colecție de amenzi pentru exces de viteză din toată regiunea!

– Pe vremea aceea, într-adevăr aveam tendința să rulez cam repede, recunoscu el.

– Tendința? bombăni Harbeck. Este prea puțin spus! Ia spune-mi, îmi amintesc că tu ai făcut unele servicii comunității noastre pentru a-ți fi iertate greșelile. Ei bine, astăzi îți sugerez să aduni și tuce ați aruncat pe jos.

Harbeck se răsuci pe călcâie și se întoarse spre restul tinerilor.

– Vreau ca într-o oră, această peluză să fie la fel de curată ca și un teren de golf în ajunul inaugurării lui!

Deja se apucaseră toți de treabă.

În timp ce umplea un sac mare de gunoi cu diverse resturi, Cody trecu de mai multe ori pe lângă Trisha care mătura peluza.

Oare în mod deliberat nu-l băga în seamă, sau era într-adevăr pierdută în gândurile ei? Oricum, ea nu-i adresă niciun cuvânt și trecu pe lângă el fără să ridice privirea.

Poate că nu-l recunoscuse? La urma urmei, fără ajutorul ecusoanelor, lui însuși i-ar fi fost foarte greu să identifice unele chipuri.

"Imposibil să nu mă fi recunoscut", își zise el deodată.

O făcuse prea mult să sufere pentru ca ea să poată să-l uite. De altfel, în decursul acestor ultimi zece ani, regretase adeseori că se purtase atât de odios cu ea.

Când trecu din nou pe lângă el, Cody o prinse de mână.

– Trisha! Așteaptă puțin.

Capitolul 2

– Oh! vrei să-ți înapoiez batista? întrebă Trisha. Am uitat să ți-o dau....

O scoase din buzunar și o privi.

– Este plină de pete, constată ea. O voi spăla la hotel, și.....

– Niciodată!

Cody i-o luă din mână și o puse în buzunarul pantalonilor.

– Știu că este cam târziu, spuse el, dar vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea din trecut... Acum zece ani, nu pot spune că eram prea isteț.

Aștepta reacția ei cu o oarecare teamă. Trisha îl fixă o clipă în tăcere, înainte să-i răspundă:

– Îți accept scuzele.

El se mai liniști. Trisha îi vorbise pe un ton rece și impersonal, dar fără să se lanseze într-un rechizitoriu împotriva lui.

– Știi, spuse el, nu am avut niciodată intenția să te rănesc sau să te umilesc. Pur și simplu, m-am purtat ca un imbecil. Și îmi pare rău.

– Nu ți-am cerut nicio explicație.

Cum ea mai făcu vreo câțiva pași ca să adune de pe jos o farfurie de carton, Cody i se alătură.

– Ce mai faci? Unde te-ai stabilit?

Trisha îi povesti succint despre viața ei de zece ani încoace, fără să-i dea detalii prea personale. El află că ea locuiește în Hawaii, unde avea un mic magazin. În timp ce vorbea, el își plimba privirea peste părul ei lung și blond, îi urmărea ochii negri expresivi, linia suplă a gâtului și silueta fină și înaltă....

S-o fi căsătorit? Ea nu-i precizã nimic în acest sens, dar Cody remarcă faptul că nu purta verighetă, și că pe ecuson apărea tot numele ei de fată.

– Ai plecat în Hawaii înainte sau după.... metamorfoza ta?

– Înainte.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– În orice caz, cu siguranță că îți trebuie o voință de fier ca să ajungi la un asemenea rezultat, reluă el. Mă bucur că în ciuda tuturor relelor pe care noi toți ți le-am făcut, ai acceptat să participi la această întâlnire.

Și spunând acestea, o privi în ochi, întrebându-se dacă ea mai era încă supărată pe el. Când, pe vremuri, ieșise o dată cu ea, comentariile nu se lăsaseră așteptate. "Ia priviți: Cody împreună cu gâsca asta grasă!" Sau: "Atenție, Cody: te mănâncă din ochi ca pe o banană!"

Fără să facă el remarcele necuviincioase despre Trisha, trebuia să recunoască faptul că nici nu făcuse nimic pentru a-i împiedica pe ceilalți să-și bată joc de ea.

– Sunt departe toate aceste lucruri, replică ea. Dar tu, ce ai făcut în toți acești ani?

– Am devenit vulcanolog.

– Adevărat? Trebuie să fie foarte pasionant!

De data aceasta, el percepu un real interes în tonul ei. Se pregătea să-i povestească tot parcursul său profesional, când o voce îi întrerupse:

– Poți să mă ajuți să derulez furtunul acesta, Cody?

El se întoarse spre Candy Williams, care trăgea zadarnic de un furtun de stropit, înfășurat pe un cilindru metalic.

– Vin imediat!

Și privind-o din nou pe Trisha, adăugă:

– Aș vrea să te însoțesc la bal, diseară. Doar dacă nu cumva ai un alt cavaler?

Trisha tresări. După felul în care-l privea, el bănui că ea se gândea la ceea ce se petrecuse cu zece ani în urmă.

Cu o lună înainte de sfârșitul anului școlar, profesorul de literatură engleză le dăduse ca temă să scrie fiecare câteva pagini despre opera lui Shakespeare. Cody trebuia să-și corecteze niște note proaste pentru a-și obține diploma de sfârșit de an, dar refuza să-și petreacă toate după-amiezile la bibliotecă. Așa că apelase la Trisha, care era foarte bună la literatura engleză.

Cum nu putea să-i ceară direct ca ea să-i scrie lucrarea în locul lui, o invitase de vreo două ori la cinematograf, înainte de a-i încredința problema lui. Ea acceptase imediat să-l ajute. Și timp de o săptămână, se văzuseră zi de zi, la cafeneaua liceului, sau pe malul râului după cursuri, plimbându-se uneori chiar cu barca.

Pe vremea aceea, Cody trăia de pe o zi pe alta, lipsit de griji și într-o totală nepăsare. Și nu se gândise nici măcar o clipă la consecințe, fără însă să aibă nici cea mai mică intenție de a o umili pe Trisha, sau de a o face să sufere.

Într-o zi, ajungând primul la cafenea, se așezase la masa lui Bud Galeston și gașca lui, cu toții amatori de motociclete la fel ca el, și ale căror glume erau uneori lipsite de bun-simț.

– Ia spune, Cody, îi lansase Bud Galeston provocarea. O să te întreci cu tipul acela din Danville? A pariat că te va bate măr cu Honda lui.

– Nu astă-seară, în orice caz. O duc pe Trisha la cinematograf. Încă nu mi-a terminat lucrarea la engleză.

– Probabil că ai nevoie într-adevăr de o notă mare ca să trebuiască să ieși cu fata asta. Și probabil că te costă și scump.... Trebuie să iei trei bilete pentru două locuri. Ea singură ocupă două scaune, nu-i așa?

În clipa aceea, un zgomot de veselă spartă se auzi din spatele paravanului de lemn care despărțea spațiul de autoservire, de sala cu mese. Cuprins de o presimțire, Cody se ridicase și avu timp doar s-o vadă pe Trisha ieșind în fugă din cafenea.

Pornise apoi în căutarea ei pe coridoarele liceului, fără s-o găsească. La sfârșitul după-amiezii, se duse la ea ca să-i explice că el nu gândea ca Bud al cărui umor stupid nu-l aprecia deloc.

Dar Trisha nu-l lăsase să rostească niciun cuvânt. Deschisese ușa și-l lovise violent în cap cu volumul gros al operelor lui Shakespeare.

Ar fi trebuit totuși să insiste să-i vorbească, s-o roage să-l ierte, să-i spună cât de rău îi părea.... Dar, jignit de gestul ei, o lăsase baltă.

Poate că ea se așteptase atunci ca el să-și ceară scuze și s-o invite la balul de sfârșit de an, o săptămână mai târziu? Oricum, el își găsise însă o altă parteneră – cine? nu-și mai amintea – și Trisha nu venise la bal.

"M-am purtat ca un laș" gândi el încă o dată.

– Te-ai căsătorit? întrebă ea brusc.

– Crezi că ți-aș propune să mă însoțești la bal dacă aș fi căsătorit? replică el zâmbind.

– Tocmai, mă întrebam....

Bineînțeles că ea avea motive suficiente ca să fie bănuitoare. Odinioară, i se întâmplase să vină la bal cu o fată și să plece la braț cu alta. Uneori, nu înțelegea de ce niciuna dintre ele nu reacționase ca Trisha.

– Nu, nu sunt căsătorit, îi confirmă el. Nici divorțat.

– Și tu crezi că mi-ai fi propus să te însoțesc la bal, dacă nu m-aș fi schimbat atât?

– Ca să fiu sincer, habar n-am. Îndrăznesc să sper că nu mai sunt atât de superficial ca acum zece ani.

– Vii odată, Cody? strigă Candy. Te aștept!

– Mai vorbim despre bal mai târziu, bine? spuse el zâmbind.

Ea încuviință din cap.

Iar el o ajută pe Candy să stropească peluza. Când terminară, o căută din priviri pe Trisha, dar nu o văzu. Era limpede că ea deja plecase. Asta însemna oare că nu va merge cu el la bal? Dezamăgit, Cody încălecă pe motocicletă și se duse la hotel.

Trecând pe la recepție, Cody întrebă dacă o anume Trisha Lassiter își reținuse o cameră în acest hotel. I se spuse că nu. Unde s-o fi

cazat? Cum să afle?

Urcă, îngândurat în camera lui și făcu un duș. Apoi, așezat în fața televizorului urmări distrat retransmisia unei competiții de golf.

Fusese invitat de Kathy și soțul ei, Bill Hunter, să ia împreună un aperitiv înainte de bal, dar nu avea niciun chef să se ducă. Știa că va fi și Angela Winters de față. Iar Angela, tocmai anunțase pe toată lumea că divorțase. Și ochiadele pe care i le arunca lui Cody nu prevesteau nimic bun.

Tot ceea ce-și dorea, era să meargă la bal cu Trisha și să danseze cu ea până-n zori.

Și Cody Malone obținea întotdeauna ceea ce-și dorea!

Trisha aruncă într-un sac de gunoi și ultima farfurie de carton. Îl legă apoi bine la gură înainte de a-l depune la poarta liceului. Tot nu se hotărâse ce să facă diseară. Fusese relativ simplu să-i accepte scuzele lui Cody, dar să se ducă la bal cu el....

Deocamdată, nu se simțea în largul ei în preajma lui. Era ridicol, dar de îndată ce el o privea, ea redevenea la fel de timidă ca altădată – de fapt, la fel de îngrozitor de îndrăgostită de el.

Măcar dacă s-ar fi îngrășat și el sau, și-ar fi pierdut părul ca și ceilalți! Dar nu, i se părea că este chiar mai seducător decât în urmă cu zece ani. Și ridurile fine apărute în colțul ochilor și pe frunte, nu făceau decât să adauge farmecului său natural pe cel al maturității.

În plus, faptul că devenise vulcanolog, o meserie care cerea atât competență tehnică precum și seriozitate, părea să indice faptul că el se schimbase. Și apoi, se scuzase cu o evidentă sinceritate. Puteai să mai condamni un om pentru o greșeală comisă în urmă cu zece ani?

Deodată, Trisha auzi niște țipete.

Se întoarse și-l văzu pe Cody ceva mai departe, pe umerii căruia se cățărase o femeie care se străduia să desprindă un banner agățat între niște copaci. Tânăra își pierduse echilibrul și, atârnată de o ramură mai groasă, nu îndrăznea să-și dea drumul pe iarbă și nu știa ce să facă.

Până la urmă, sări în brațele lui Cody, care o puse ușor jos. Rămase o clipă atârnată de gâtul lui și apoi îl sărută scurt pe gură.

Trisha își plecă privirea și suspină agasată. Oriunde s-ar fi aflat, Cody era mereu înconjurat de o cohortă de admiratoare. Trebuie să fi fost naivă să-l întrebe dacă era căsătorit... Cum ar fi putut un bărbat ca el să se lase ispitit de căsătorie, când toate femeile pe care le întâlnea îi cădeau în brațe?

Toate femeile? Nu și Trisha. Ea va fi singura care-i va spune nu. Se va duce la bal fără el. Oricum, cu siguranță că el uitase deja că o invitase.

Întoarsă la hotel, începu prin a face o baie pentru a încerca să-și calmeze nervozitatea. Și în timp ce se relaxa în apa adâncă și parfumată, se gândi din nou la bal. De ce s-ar duce? La urma urmei, venise aici ca s-o revadă pe Dawn. Și acum că obținuse adresa ei, putea foarte bine să plece.

Ieși din baie la fel de nehotărâtă. Tocmai își ștergea părul când auzi soneria telefonului din camera ei. Învelită într-un prosop de baie vernil, ieși din sala de baie, se apropie de telefon și ridică receptorul.

– Alo!

– Trisha! Te-am căutat peste tot, adineauri. De ce ai plecat fără să-mi spui?

Frumoasa voce gravă a lui Cody.... Nici măcar nu catadicsise să se

prezinte. Era așadar atât de sigur că ea îl va recunoaște?

– Cine este la telefon? întrebă ea pe un ton rece.

– Cody.... Cody Malone.

– De unde știai că sunt aici?

– Am telefonat la toate hotelurile din Horton.

La această veste, Trisha se simți flatată. Chiar dacă în oraș nu erau mai mult de zece hoteluri.

– Spune-mi, deci, vrei să te însoțesc la bal?

Cu zece ani în urmă, ea ar fi dat orice să-l audă pe Cody rostind această frază. Acum însă, nu era prea sigură că vrea să meargă la bal cu el. Nu risca oare să retrăiască suferințele și umilințele din trecut?

"Nu poate să mă mai facă să sufăr, își spuse ea. Vrea doar să mă însoțească la bal, și asta nu mă angajează cu nimic...."

Și deodată, își imagină mutrele pe care le vor face fostele prietene ale lui Cody văzându-l că apare la bal cu ea. Ce revanșă! Acest lucru va marca definitiv începutul unei noi ere.... S-a terminat cu epoca în care găsea o mie de pretexte pentru a nu se duce să danseze, știind că niciun băiat n-ar invita-o. Gata cu complexele....

Acum ori niciodată, avea ocazia să șteargă din memorie dureroasele amintiri care încă o mai tulburau.

– Da, spuse ea în sfârșit, vreau, dar cu o condiție.

– Oricare!

– Aș vrea să merg cu motocicleta.

Visase întotdeauna să stea în spatele lui, pe Harley Davidson, dar Cody nu o invitase niciodată.

– În ținutele noastre de seară? Nici să nu te gândești.... Vom merge cu taxiul și mâine, o să te plimb cu motocicleta.

– Nu, vreau să merg la bal cu motocicleta.

Urmă un moment de tăcere. Îi va reaminti Cody că el era cel care-i făcea o favoare propunându-i s-o însoțească la bal, și nu invers? Trisha aștepta, cu sufletul la gură. Și până la urmă, el capitulă:

– Foarte bine. Trec să te iau la opt și jumătate. Cu motocicleta.

Trisha se machie cu grijă. Un pic de roz în pomeți, o umbră de mov pe pleoape, un roz mai viu pe buze....

Își puse singura toaletă mai sofisticată pe care și-o adusese, un model deosebit de îndrăzneț creat de prietena ei Moori. Era o rochie lungă din satin roșu, inspirat din costumul dansatoarelor spaniole, cu mâneci scurte, cu un decolteu adânc și cu spatele gol până în talie. Fusta amplă făcută din volane suprapuse flutura frumos peste șolduri.

Cât privește bijuteriile, alese din creațiile ei personale: cercei din coral negru și un pandantiv asortat în formă de scoică.

De fapt, grație acestor bijuterii Trisha își făcuse debutul ca manechin. Într-o zi, îi prezentase lui Moori câteva garnituri, în speranța că manechinele ei le vor purta în timpul prezentărilor de modă și astfel își va face și ea un pic de reclamă. Moori acceptase.

Apoi, unul dintre manechine se îmbolnăvise în ajunul prezentării și Moori o rugase pe Trisha să o înlocuiască pe nepusă masă. De atunci, la diverse ocazii îi dădea cu plăcere o mână de ajutor prietenei sale.

Trisha se contemplă în oglindă. Arăta cât se poate de bine.... Totuși, se simțea teribil de nervoasă.

Văzând că era încă devreme, se hotărî să-l aștepte pe Cody în holul hotelului. Aici, așezată într-un fotoliu comod, va avea puțin

timp ca să-și recapete stăpânirea de sine.

Ieși din cameră și luă liftul.

Ajungând în hol îl găsi pe Cody, venit și el în avans. De îndată ce o văzu, se ridică și-i veni în întâmpinare. Ajungând în fața ei, o privi o clipă fără să spună nimic, vizibil uluit.

– Ești minunată Trisha, spuse el în sfârșit cu o ciudată gravitate în glas.

– Mulțumesc, răspunse ea încet.

Tulburată, își plecă privirea, neîndrăznind să-i răspundă cu același compliment. El arăta splendid, în costumul bleumarine, cămașa albă și cravata de culoarea fildeșului.

– Ar fi bine să chemăm mai degrabă taxiul, sugeră el. Riști să-ți strici rochia, te asigur.

– Oh, nu!.... Să mergem cu motocicleta, se încăpățână Trisha.

Cody o privi, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă.

– Bine, zise el în sfârșit. Dacă ții neapărat....

Enorma motocicletă Harley Davidson cromată și strălucitoare, era parcată în fața hotelului. Era o motocicletă impresionantă, total diferită de cea pe care și-o amintea ea care își petrecuse cu siguranță mai mult timp în garaj, desfăcută, decât pe șosea.

Trisha remarcă șaua lată cu spetează și saci de bagaje de fiecare parte.

Cody deschise unul și scoase o cască neagră pe care i-o întinse fetei.

– Chiar trebuie s-o pun? întrebă ea nehotărâtă, gândindu-se la coafura ei.

– Este obligatoriu, răspunse Cody. Și este mai prudent așa....

– Pe vremuri, nu era atât de prudent.

– Greșeam. Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama. Astăzi, sunt mai rezonabil.

În clipa în care ea se pregătea să-și pună casca, Cody se apropie și-și puse mâinile pe umerii ei.

– Pe vremea aceea, nu eram decât un imbecil, Trisha, spuse el privind-o în ochi. Regret sincer că te-am făcut să suferi.... Astă-seară, să uităm trecutul.... Și să ne distrăm. Vrei?

– Da, murmură ea, conștientă de căldura mâinilor lui puternice.

El o privi cu intensitate în tăcere. Și preț de o clipă, ea crezu că o va săruta. Dar brusc, el îi dădu drumul și-și puse casca aflată pe ghidonul motocicletei.

Ușor dezamăgită, Trisha și-o puse pe a ei, în timp ce el se așeza pe motocicletă.

Se cățără în spatele lui, îl cuprinse timid cu brațele de mijloc și el demară.

Foarte repede, Trisha se cramponă de el, speriată de viteza cu care mergeau și de apropierea mașinilor pe care le depășeau și pe care ea avea impresia că le atinge. Se relaxă însă curând, și încetul cu încetul fu cuprinsă de o senzație amețitoare de libertate. Simțea o plăcere senzuală strângându-l cu brațele pe Cody de fiecare dată când acesta lua un viraj. I se părea că se joacă cu focul, și flirta periculos.

Pericolul pe care îl reprezenta această plimbare cu motocicleta, în mintea ei se amesteca într-un mod confuz cu un altul mult mai îngrozitor, din moment ce risca să cadă din nou pradă farmecului lui Cody Malone.....

Când ajunseră la "Country Club", Trisha remarcă privirile invidioase pe care i le aruncau celelalte fete prezente. Recunoscu în sinea ei că resimțea o certă satisfacție.

– Nu m-am ciufulit prea tare? îl întrebă ea pe Cody după ce își scoase casca.

– Exact atât cât trebuie, răspunse el, făcându-i complice cu ochiul.

Luă cele două căști și le puse în sacii laterali. Apoi o luă de braț și o conduse spre intrarea în club.

Balul avea loc într-o sală cu decor rustic. Un șemineu mare din piatră se afla în fața barului în formă de potcoavă. Mesele erau înconjurate de taburete din lemn și așezate pe lângă pereți, înconjurând astfel ringul de dans. Baloane multicolore și ghirlande împodobeau cele patru colțuri ale încăperii.

În capătul celălalt, ușile larg deschise dădeau spre o curte interioară unde pe o masă lungă acoperită cu o față de masă albă, erau așezate băuturi, saleuri, tarte, prăjituri, fructe și tot felul de sandvișuri, printre buchete mari de flori.

În timp ce Cody se duse să ia ceva de băut, Trisha rămase puțin deoparte. Avu surpriza să constate că veniră să o salute mai multe persoane care îi făcură complimente calde privind rochia și bijuteriile ei.

Abia sosise Cody cu două pahare de vin alb, că îl și strigă cineva de la o masă. Trisha îl recunoscu pe Bob Rafelson, fostul căpitan al echipei de baschet.

– Cody! Trisha! Veniți să stați cu noi!

Se strânseră ca să le facă loc. Curând, începură să evoce vechi

amintiri, petrecerile de altădată, plimbările cu motocicletele, amintiri din care, bineînțeles Trisha era exclusă. Îi ascultă totuși zâmbindu-le lui Bob și prietenilor săi care își aminteau amănunte din acele vremuri memorabile.

Puțin mai târziu, președintele asociației foștilor elevi ținu un scurt discurs. Le mulțumi participanților că răspunseseră invitației lui, și le reaminti că următoarea întâlnire va avea loc peste cinci ani.

"Cinci ani..... gândi Trisha visătoare. Oare voi fi căsătorită peste cinci ani?"

În clipa aceea, răsunară aplauzele care întâmpinau sosirea orchestrei. Compusă din foști elevi de la Horton High, aceasta se așeză pe estrada construită în acest scop. O clipă mai târziu, atacă un rock cu un ritm îndrăcit.

– Vino să dansăm, îi propuse Cody luând-o de mână.

Era prima oară când dansau împreună, dar ai fi zis că toată viața nu făcuseră decât asta. Pașii li se potriveau perfect. Trisha adora să danseze, dar avu o plăcere deosebită să se afle cu el pe ringul de dans.

– Ai deseori ocazia să dansezi? o întrebă Cody când orchestra încetă pentru o clipă să cânte.

– Da. Cel mai adesea mă duc la discotecă.

– Aș fi indiscret dacă te-aș întreba cu cine?

– Oh! cu prieteni, răspunse ea, voit evazivă.

Orchestra începu un slow și din nou se formară perechi, în timp ce altele se întorceau la mese.

Trisha schiță un pas spre masa lor, dar Cody o opri înlănțuind-o cu brațele.

Nu dansase niciodată un slow într-un mod atât de senzual. Simțea mâna caldă a lui Cody pe talia ei, și răsuflarea lui îi mângâia fruntea. Era un moment de extaz adevărat. Când muzica se opri, el o mai ținu câteva clipe în brațe, ca și când nu s-ar fi putut hotărî s-o lase să plece.

– Mulțumesc, murmură el în sfârșit, cufundându-și privirea în ochii ei.

Trisha simți o vagă emoție. Imaginația îi juca feste, sau el chiar se hotărâse s-o seducă? Oricum, trebuia neapărat ca să reziste. Cu siguranță că bărbatul de care avea nevoie nu era Cody Malone.

Se întoarseră la masa lor. Trisha începu să discute cu soția lui Bob Rafelson, o brunetă micuță care lucra la o editură și se străduia să nu se mai gândească la Cody.

De vreo două-trei ori însă, nu se putu abține să-i arunce o privire. De fiecare dată, îi surprinse privirea. Oare el îi observase tulburarea? Era imposibil să-și dea seama ce gândește. În orice caz, el părea atent la fiecare gest al ei, ca și cum ar fi încercat să descifreze o enigmă.

Curând, Candy se apropie de masa lor. Semăna un pic cu o bomboană în rochia ei din tafta galbenă cu un cordon lat de culoare roz.

– Mergem la lac! anunță ea veselă. Cine merge cu noi?

Cody se întoarse spre Trisha.

– Ce zici? Mergem?

– Nu știu, răspunse ea, înainte de a-și ridica privirea spre Candy. Ce-o să faceți la lac la ora asta?

– O să ne scăldăm, firește. Și-o să ne încălzim în jurul unui foc de lemne, ca pe vremuri!

Cu zece ani în urmă, Trisha îi auzise adeseori vorbind despre

aceste escapade nocturne la lacul Shasta, dar nu fusese niciodată invitată să participe.

De fapt, nu se dusese la lac decât o singură dată, și singură, într-o zi de primăvară, ca să citească la umbra unei sălcii. Și iată că i se oferea ocazia să recupereze timpul pierdut.....

– De ce n-am merge? îi spuse ea lui Cody. Dar trebuie mai întâi să trec pe la hotel ca să-mi iau costumul de baie.

– Ce idee! exclamă Candy. N-ai nevoie de costum de baie ca să te scalzi la miezul nopții!

Capitolul 3

Înainte să plece, trebuia să aștepte ca președintele asociației foștilor elevi să spună câteva cuvinte la microfon. Acesta le reaminti că mâine dimineață era prevăzut, chiar aici, la "Country Club", un mic dejun de adio.

– Le mulțumesc și celor care nu vor putea să participe și le dau întâlnire peste cinci ani! încheie el.

După ce acesta coborî de pe estradă, Trisha și Cody se ridicară, salutară câteva persoane și ieșiră....

Când ajunseră la motocicletă, el își scoase haina și i-o întinse.

– Pune-ți asta, îi spuse el cu amabilitate. Nu aș vrea să răcești.....

– Dar tu?

– Eu sunt obișnuit.

Ea își puse haina lui. Era prea largă pentru ea, firește, și-i flutura pe umeri. Cody îi sumese mânecile ca să-i fie mai potrivită.

– Ești sigură că vrei să mergem la lac cu ceilalți? o întrebă el.

– Nu, nu sunt prea sigură, mărturisi ea cu o oarecare tristețe.

Cody o privi îngândurat.

– Nu ai participat niciodată la escapadele noastre la lac, nu-i așa?

Trisha simți că roșește.

– Nu, spuse ea.

– În cazul acesta, să mergem. Vei vedea, nu este nimic senzațional. Dar presupun că trebuie să trăiești astfel de experiențe ca să știi despre ce-i vorba.

Scoase căștile pentru motocicletă și-i dădu una.

– Pe măsură ce îmbătrânesc, regret că am pierdut atâta timp cu distracțiile când eram la liceu, spuse el. Și în felul acesta, mi-am neglijat studiile secundare.

– Dar ai recuperat de atunci.

– Este adevărat, dar....

Îi zâmbi Trishei, înainte de a-i spune:

– Știi că ultima amendă pentru exces de viteză am luat-o acum șapte ani?

– Bravo! Și de atunci, ești mai prudent, sau pur și simplu mai rapid decât poliția? glumi Trisha.

– Am devenit mai cumpătat, să știi. Și nu numai în privința vitezei!

"Și în dragoste?" se întrebă ea, reproșându-și imediat că își pusese această întrebare. La urma urmei, puțin îi păsa ei că el s-a cuminți sau nu.

– Așadar, nu ai chef să faci o baie în lac la miezul nopții? întrebă ea cu un zâmbet malițios.

El se aplecă spre ea, și-i înlătură delicat o șuviță aurie care-i căzuse pe frunte.

– Am chef să fac ce îți va face ție plăcere, murmură el.

Trisha tresări. Cu vocea lui caldă, cu privirea pătrunzătoare, cu acest gest surprinzător, el o tulbura nespus de mult.

Se strădui să-i răspundă pe un ton dezinvolt.

– În cazul acesta, să mergem la lac. Dar aș vrea totuși să trec mai întâi pe la hotel, ca să-mi scot rochia și să-mi pun niște blugi.

– Și un costum de baie? zise el, ironic. Cum vrei.

***

Mai târziu, când ajunseră la malul lacului, după ce trecuseră mai întâi pe la hotelurile lor să se schimbe, văzură de departe focul înalt care lumina noaptea.

Tocmai coborau de pe motocicletă, când mașina lui Kathy și Bill Hunter intră în parcare.

– Vino, să mergem, șopti Cody luând-o de mână pe Trisha. Nu vreau să fiu iarăși urmărit de Kathy.... Parcă este dezlănțuită astăzi!

Trisha înțelese că el făcea aluzie la bătaia cu frișcă și cuburi de gheață care se petrecuse după-amiază.

– Nu crezi că exagerezi un pic? întrebă ea pe un ton ironic. Nu era singura dezlănțuită.

– Am fost cu toții, recunoscu el. Dar ea a început!

Pe măsură ce se apropiau de foc, îi recunoscură pe Candy și Jerry Williams, pe Brant Gordon însoțit de Angela, pe Connie Melkin singură, și încă vreo câțiva care făcuseră parte odinioară din gașca lui Cody.

Lumina lunii făcea să sclipească apele lacului, pe care plutea un mic ponton din lemn prelungit cu o trambulină.

– Băuturile sunt puse la rece, îi anunță Jerry.

– Ce vrei să bei? o întrebă Cody.

– Ce bei și tu, răspunse Trisha zâmbind.

– Cody! strigă cineva. Îți amintești când ai vrut să traversezi lacul cu motocicleta? Sandy Barks a pariat că n-o să reușești!

Toată lumea începu să râdă la amintirea acelui episod, și Cody împreună cu ei. Se întoarse spre Trisha și îi explică:

– Secaseră lacul pentru ca să-l curețe, și nu mai erau decât vreo cincizeci de centimetri de apă. Am vrut să traversez cu motocicleta, dar mi-am înecat motorul. A fost nevoie de aproape o lună ca să-l repar.....

– Cel puțin, în timpul acesta, nu ai mai primit amenzi pentru exces de viteză, spuse Brant.

Cody se apropie de mal, luă două sticle de apă minerală dintre cele puse la rece în apă, și reveni să se așeze lângă Trisha, care stătea pe un trunchi de copac doborât.

Discuția continuă. Evocară din nou vechile amintiri, fiecare spunând câte o anecdotă.

Doar Trisha nu participa la discuție. Văzând-o îngândurată, cu privirea ațintită asupra flăcărilor, Cody îi cuprinse umerii cu brațul.

– E-n regulă? șopti el aplecându-se spre ea.

– Ce-ar fi să ne plimbăm un pic în jurul lacului? îi propuse ea deodată. M-am săturat să tot ascult poveștile astea vechi....

– Ai dreptate. Și eu m-am săturat.

În clipa când se ridicară Candy, îi apostrofă.

– Plecați?

– Nu, răspunse Trisha. Mergem doar să ne plimbăm un pic.

– Aha! să vă plimbați..... repetă Candy cu subînțeles.

Cum celelalte începură să râdă, Trisha își dădu seama că pentru ei "a se plimba" avusese întotdeauna alt înțeles. Fu cât pe ce să protesteze, dar gândindu-se că ar părea și mai ridicolă dacă s-ar supăra, nu spuse nimic. Oricum, puteau să creadă ce voiau! Nu-i păsa.

Totuși, părerea lui Cody o preocupa. Oare își imagina că ea avea cine știe ce gânduri ascunse invitându-l să se plimbe singuri în noapte?

– Este în ordine, spuse el. Nu-i cazul să răspunzi.

Cody spusese asta cu un aer ușor agasat. Trisha se simți ușurată. Nici el nu părea să fi apreciat în mod deosebit glumele un pic stupide ale foștilor lui colegi.....

Porniră pe cărarea mărginită de sălcii și tufișuri înalte și merseră vreo sută de metri de-a lungul lacului până ajunseră într-un luminiș înconjurat de pini și la adăpost de vânt.

De cealaltă parte a lacului se zărea vârful înzăpezit al muntelui Shasta, argintiu în lumina lunii.

– Să ne așezăm, îi propuse Cody.

Se așezară pe o piatră mare ce surplomba lacul și își lăsară picioarele să atârne deasupra apei.

Deși părea un pinten de stâncă, piatra era destul de îngustă pentru două persoane, astfel că șoldurile și coatele li se atingeau la fiecare mișcare. Trisha trebui să recunoască faptul că îi plăcea mai mult ca niciodată să fie aproape de Cody, să-i respire parfumul, să-i

simtă căldura.

Deodată, dinspre foc răsunară hohote de râs. Priviră amândoi spre punctul roșiatic ce se zărea printre copaci.

– Crezi că vorbesc tot despre amintirile din liceu? întrebă ea.

– Fără îndoială. Cu siguranță că au ce povesti până dimineață.

Făcu o scurtă pauză înainte de a continua cu o voce încordată:

– Când ai avion spre Hawaii?

– Miercuri. Înainte să mă întorc acolo, am de gând să petrec câteva zile la San Francisco. Vreau să vizitez niște galerii de artă și să fac unele cumpărături.

– Mă tot întreb de ce te-ai stabilit în Hawaii.....

– Voiam să plec cât mai departe.

– Departe de ce?

Ea se gândi o clipă înainte să-i răspundă.

– Departe de mine, presupun.

– Și a mers?

Trisha scutură din cap.

– Nu poți să scapi de tine însuți. Oriunde te-ai duce.

– Dar acolo s-a întâmplat ceva, ceva ce poate nu s-ar fi întâmplat aici.

Spunând acestea, îi luă mâna și o strânse într-a lui. Ea îl lăsă, incapabilă să reziste plăcerii de a simți căldura acestei mâini puternice.

– Am avut un accident. Tocmai vopseam fațada unui mic magazin când un copil pe skateboard a lovit scara pe care mă urcasem. Am căzut rău. Am stat mai multe săptămâni în spital.

– Cred că ți-a fost foarte greu. În orice caz, nu aceasta este cea mai

bună metodă să slăbești și să începi o viață nouă.

– Nu. Aveam impresia că toate nenorocirile lumii de abătuseră asupra mea.

Râse ușor amar, și continuă:

– De fapt, am reacționat foarte prost. M-am izolat de lume, și am devenit bulimică.

– Și apoi?

– Ei bine, credeam că trecusem de ce-i mai rău, dar nu era așa! Societatea de asigurări a refuzat să-mi ramburseze îngrijirile medicale. Și am ieșit din spital înglobată în datorii și incapabilă să muncesc vreo câteva săptămâni. Din fericire am întâlnit un avocat formidabil și el m-a scos din încurcătură. Se numește Paul. Îi datorez mult.

Paul devenise cel mai bun prieten al ei. Îl cunoscuse datorită lui Moori, pe care o cunoștea din copilărie. Fără ajutorul lui Paul, fără îndoială, nu ar fi câștigat niciodată procesul cu compania de asigurări.

– Paul m-a ajutat să înțeleg că puteam să acționez asupra propriei mele vieți, continuă ea. Poate părea incredibil, dar multă vreme, am crezut că eu m-am născut cu acele kilograme în plus, și că le voi avea toată viața.

Lupta fusese lungă și grea. Doi ani de regimuri draconice supravegheată de o dieteticiană, cu care făcea zilnic bilanțul rezultatelor obținute, fără să uite și de orele interminabile de exerciții fizice. Dacă Paul nu ar fi fost acolo ca să o încurajeze în acele momente de depresie, sau să o certe în momentele când era pe punctul de a abandona, cu siguranță că n-ar fi mers până la capăt.

El o îndemnase și să cumpere magazinul de bijuterii în care lucra deja de un an ca expert contabil. Până atunci, nu se gândise niciodată să devină creatoare de bijuterii. Din când în când, se amuza desenând bijuterii, modele originale și le propunea propriului ei patron, care le dădea în lucru unor artizani. Dar Paul îi descoperise talentul și crezuse în el, după care îi împrumutase capitalul necesar cumpărării magazinului.

Și apoi, se produsese și inevitabilul: Paul se îndrăgostise de ea și o ceruse de soție. Declarația lui o cufundase pe Trisha în cea mai profundă confuzie.

Paul era inteligent, sensibil, generos. Ea îl admira enorm și-i era recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Dar era oare acesta un motiv suficient pentru a se căsători cu el? Cu siguranță că nu.

Ea îi explicase că ținea mult la el, dar fără a fi îndrăgostită. Paul înțelesese. Din fericire, prietenia lor nu avusese de suferit în urma acestui episod.

În fine, în urmă cu câteva luni, el o întâlnise pe Nan, o tânără de vreo treizeci de ani care locuia în Honolulu. Încântată că Paul era îndrăgostit, Trisha îi invitase pe amândoi la cină. Și pe tot timpul mesei, Nan nu încetase s-o critice în mod indirect, ca și cum ar fi simțit nevoia să se afirme în raport cu ea. Fără îndoială, era geloasă pe prietenia ei cu Paul. Oricum, tânăra nu-i făcuse o impresie prea bună Trishei. Dar din discreție, aceasta nu-i spusese nimic lui Paul.

– Apropo de acest Paul..... reluă Cody.

Dar Trisha nu-l lăsă să-și termine fraza. Se săturase de această discuție un pic prea serioasă. La urma urmei, veniseră să se scalde,

nu să filozofeze la lumina lunii.

Dintr-un salt, se ridică și-l împinse ușor cu vârful piciorului.

– Haide, vino, spuse ea. Vreau să fac o baie în lac. Tu nu?

Cody o prinse de gleznă și o opri câteva clipe fără să spună nimic. Ea crezu că el va continua să-i pună întrebări în legătură cu Paul, dar pe chipul lui apăru o expresie malițioasă și îi simți degetele strângându-se pe gleznă.

– Așadar, ai chef de o baie? reluă el.

Deodată, ea îi înțelese intențiile. O va arunca în apă așa, îmbrăcată! Iute ca fulgerul, își eliberă piciorul și porni în fugă spre tufișuri. Abia apucă să facă vreo doi metri, că el o apucase și o trântise căzând împreună cu ea.

Din fericire, căzătura le fu amortizată de stratul de ace de pin care acoperea pământul în acel loc. Încercă să-i scape, îl gâdilă ca să-l facă să-i dea drumul, dar prinzând-o de mâini, el o opri.

– Prima etapă, spuse el, scoate-ți tricoul.

– Poftim? exclamă Trisha, neliniștită.

– Sau poate că vrei să faci baie îmbrăcată?

Reuși să-l împingă și să se așeze. Dar el reuși foarte repede să-i scoată tricoul.

Cu un zâmbet ironic, i-l flutură deasupra capului, în timp ce ea încerca disperată să-l apuce. Tricoul ateriză pe ramurile unui copac. Și din nou el o prinse de mâini și o culcă la pământ.

Trisha se simți cuprinsă de un val de căldură. Nu mai avea pe ea decât costumul de baie și blugii. Cody îi privi decolteul cu un interes evident și în clipa următoare, apucă fermoarul blugilor.

– Ce faci? protestă ea, indignată.

– Te dezbrac. Vrei să faci baie, nu-i așa?

– Da, dar....

– Ei bine, baia de la miezul nopții nu se face în blugi.

Trisha tresări. Doar nu avea de gând să o dezbrace complet?

– Nici vorbă să fac baie fără costum, spuse ea.

– Ah nu?

În timp ce ea încerca să-l împiedice să-i deschidă fermoarul, el îi înlătură o bretea a costumului de baie, dând la iveală un sân ce părea sidefiu la lumina lunii.

O fracțiune de secundă, el rămase nemișcat, ca fascinat de acel sân rotund.

Trisha simți că are o șansă de scăpare. Brusc, îl împinse deoparte și se ridică. Dar el reuși să o prindă de talie, o dezechilibră, și se rostogoliră împreună până-n apă.

Când simți apa rece ca gheața, Trisha scoase un țipăt. Se zbătu din nou și reuși să se ridice, dar alunecă pe fundul mocirlos al lacului și căzu din nou în brațele lui Cody.

Simți atunci cum o îmbrățișează și o trage spre malul lacului. În clipa următoare, ea se prăbuși peste el, cu părul în ochi și cu breteaua costumului căzută până la cot.

– Hei! strigă deodată cineva în depărtare. Ce se petrece acolo?

– Trisha s-a hotărât să facă o baie! răspunse Cody la fel de tare.

– Nu-i adevărat! urlă Trisha.

Cu o mână furioasă își dădu părul pe spate, și își trase în sus breteaua costumului.

Cody, cu părul șiroind de apă, cu o urmă de noroi pe obraz, o privea zâmbind. În ciuda furiei care o cuprinsese, Trisha nu putu să

nu recunoască faptul că era teribil de atrăgător.

Deodată, el se ridică și-i mângâie gâtul. Un fior voluptuos o străbătu pe Trisha. Când o cuprinse în brațe, nu fu în stare să-i reziste.

Cody puse stăpânire pe buzele ei cu înflăcărare, strângând-o cu putere la piept, gata s-o sufoce. Uitând de toate, ea se abandonă acestui sărut.

În sfârșit, el se îndepărtă și o contemplă cu tandrețe.

– Nu regreți că ai venit la această întâlnire, nu-i așa? murmură el cu o voce răgușită.

– Oh! Nu....

Din nou, se sărutară îndelung.

– Unde sunteți? strigă deodată o voce masculină. Sper că nu v-ați înecat?

Trisha nu se mișcă. "Ba da, eu sunt pe cale să mă înec, gândi ea, confuză. Dar nu încerca să mă salvezi...."

Cody o eliberă din brațe și spuse încet:

– Trebuie să ne ducem la ei, altfel vor începe să-și pună întrebări....

– Hai mai bine în apă, propuse ea. Cine ajunge primul la ponton?

Suplă că o pisică, ea se ridică în picioare și-și desfăcu sandalele.

– Nu este drept! exclamă Cody. Tu ești deja pe jumătate dezbrăcată!

– A cui este vina?

Deja ea își scotea blugii și-i aruncă pe o piatră înainte de a se arunca în apă. Când se întoarse spre mal, îl văzu pe Cody scoțându-și pantofii și apoi tricoul, după care își desfăcu repede

catarama curelei.

– Grăbește-te, Cody!

– Așteaptă-mă!

Se aruncă și el în apă și începu să înoate energic. Trisha avea deja un bun avans înaintea lui și înainta repede. Ajunse prima la ponton.

– Am câștigat! strigă ea triumfătoare.

Câteva secunde mai târziu, ajunse și el, despicând apa cu putere, așa cum făcuse pe vremuri când fusese cel mai bun jucător de polo de la Horton High.

– Câștigătoarea are dreptul la un premiu.

– Un premiu? Care?

– Un sărut din partea învinsului!

Și, agățându-se cu amândouă mâinile de ponton, o sărută ușor pe buze. Căldura trupului său contrasta cu răceala apei. Buzele-i umede erau lacome, îndrăznețe. Elementul lichid adăuga o senzualitate tulburătoare îmbrățișării lor.

Deodată, Trisha simți degetele lui Cody strecurându-se pe sub sutien și mângâindu-i sânul.

Instinctiv, gemu, se cambră pentru a se oferi mângâierilor lui. Se înfioră puternic când mâna lui alunecă în jos, între coapse.

– Cody! Trisha!

El se îndepărtă cu regret, privirea strălucindu-i de dorință.

Trisha nu-și putu reține un fior. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi întrerupt nimeni? Ar fi posedat-o aici, pe ponton? Ar fi găsit ea puterea să-i reziste? Era foarte puțin probabil.

Se cățără pe ponton și o văzu pe Candy înotând spre ei, urmată de Jerry.

– Uhu! strigă Candy făcându-i cu mâna.

Trisha observă că și ea purta costum de baie în ciuda afirmațiilor precum că va face baie goală.

– Ce rece este! exclamă Candy când ajunse la ei. Mi se părea mai caldă odinioară....

– Pentru că nu mai ai în tine focul sacru al adolescenței, spuse Jerry râzând.

În timp ce Cody făcea pluta pe lângă ponton, Trisha o ajută pe Candy să se urce alături de ea.

– Brr! făcu fata clănțănind din dinți. Afară din apă este și mai rece. Pe vremuri, veneam totuși să ne scăldăm aici încă din luna mai.

Candy își aranjă bretelele costumului de baie. Țesătura părea întinsă, gata să crape peste pieptul ei voluptuos. "Păcat că s-a cam îngrășat, gândi Trisha. Era o fată atât de drăguță...."

În clipa aceea, vântul începu să adie și ea frisonă. Candy avea dreptate. Era frig aici, pe ponton.

– Cred că eu voi pleca, spuse Trisha. Îmi este frig.

Parcursese deja vreo douăzeci de metri înot când Cody o ajunse din urmă. Ajunseră împreună la mal. Aici, ea se ascunse după un copac pentru a-și scoată costumul de baie. Și își puse cum putu blugii uzi. Din fericire, tricoul era uscat.

Alături, Cody se îmbrăcă și el repede.

Ajunseră la plaja unde erau ceilalți, își luară la revedere și se îndreptară spre parcare.

Când sosiră la hotel, Cody coborî de pe motocicletă și își scoase casca. Trisha făcu la fel și înapoie casca împrumutată.

– Îți mulțumesc pentru această seară, murmură ea. A fost chiar

bine.

Ar fu vrut să fie mai caldă. Dar ce să-i spună fără să pară că vrea să-l invite să urce în camera ei?

– Te conduc.

– Nu este nevoie. Am ajuns....

Cody îi puse o mână pe umăr.

– Este întuneric și ai putea să ai vreo întâlnire neplăcută, spuse el.

Așadar, o urmă.

O scară exterioară ducea la camerele înșirate de-a lungul unui palier de lemn ce înconjura toată fațada.

Când ajunseră în dreptul ușii Trishei, aceasta introduse cheia în ușă și se întoarse spre Cody.

– Îți mulțumesc încă o dată, zise ea. M-am distrat foarte bine.

El se aplecă spre ea. Lumina portocalie a unui felinar îi îndulcea liniile feței și îi făcea ochii să strălucească.

– Adevărat?

Trisha simți că se topește sub această privire, ca și în urmă cu zece ani, când îl văzuse zâmbind pentru prima oară. Răspunse un pic cam repede:

– Da, da, chiar m-am distrat bine....

Îl văzu zâmbind. Cu mâna stângă, Cody îi mângâie ușor obrazul, apoi gâtul. Ea se simți străbătută de un fior.

– Ești obligată să pleci mâine? întrebă el. Mi-ar fi plăcut să mai rămâi o zi în plus. Am fi putut face o excursie....

– O excursie? Unde?

De ce îi mai punea întrebări, când se hotărâse deja să plece dimineață spre San Francisco?

– Există un autobuz care merge mâine la Redding. Am fi putut da o fugă să vedem târgul de mașini. Eu am pasiunea mașinilor vechi.

Trisha ezită. Perspectiva de a petrece o zi întreagă cu Cody era teribil de ispititoare. Dar era oare rezonabil? Pe de altă parte, dacă se limita la galeriile de artă cele mai interesante, o singură zi la San Francisco îi era de-ajuns.

– Un târg de mașini? Trebuie să fie pasionant, se auzi ea spunând.

Pe cine încerca ea să păcălească? Nu o interesau mașinile vechi, la fel cum nu o interesau uneltele de grădinărit....

Zâmbetul lui Cody îi lumină toată fața.

– Așadar, este da?

Cu o ușoară apăsare pe gât, el o apropie și o sărută. Trisha îi răspunse cu pasiune. Buzele lui Cody erau ca o fântână fermecată, ochii erau ca niște lacuri albastre în care se pierdea. Era de-ajuns ca el să o atingă pentru ca ea să-și piardă capul.

– Hei, terminați odată cu tapajul ăsta?

Un bărbat de vreo cincizeci de ani, într-o pijama șifonată apăru pe palier și-i privea furios.

– Scuzați-ne, bâigui Trisha înroșindu-se în obraji ca un bujor. Nu ne-am dat seama că facem gălăgie....

– Hotărâți-vă, bombăni bărbatul. Lasă-l să intre, ori dacă nu să plece. N-o să ne petrecem toată noaptea cu povești!

Cu aceste cuvinte, dispăru în cameră.

Cody izbucni în râs.

Șocată, Trisha rămase mai întâi fără glas. Apoi, începu și ea să râdă.

– Ar fi timpul să plec, șopti el, redevenind serios. Altfel, mă tem

că o să ne trezim cu o găleată de apă în cap.... Noapte bună, Trisha.

– Noapte bună, murmură ea.

În clipa când el dispărea pe scară, ea îi strigă:

– Vin cu tine la târgul acela de mașini!

El se întoarse și-i zâmbi strălucitor.

– Asta înțelesesem și eu.... Pe mâine!

Capitolul 4

Întâlnirea era fixată pentru a doua zi la ora nouă, la *Country Club*. Când Trisha ajunse, cei mai mulți dintre participanți se așezaseră deja în jurul unor mese instalate în aer liber, la umbra unor umbrele în culori vii.

Îl văzu repede pe Cody, care stătea alături de un bărbat de vreo cincizeci de ani și pe care ea îl recunoscu a fi domnul Longview, fostul antrenor de fotbal american de la Horton High.

– Bună ziua, Cody! Bună ziua, domnule Longview!

– Trisha Lassiter! exclamă domnul Longview zâmbind. Ce surpriză!

În timp ce un chelner îi servea cu omletă și toasturi, Cody și John Longview începură să evoce meciurile cele mai memorabile ale acelei perioade. Brusc, antrenorul schimbă subiectul în timp ce mușca din prima lui gogoașă cu sirop de arțar.

– Cody, se pare că ai devenit vulcanolog?

– Oricât de curios ar părea, este exact, răspunse Cody. Lucrez

acum la muntele St. Helens, în statul Washington.

– Ce te-a făcut să alegi această cale?

– Cred că fratele meu, David, care era pasionat de preistorie. Și, de la dinozauri la vulcani, nu mai este decât un pas....

Cody răspunsese pe un ton lejer, dar Trisha constată că privirea i se umbrise. De ce vorbise despre fratele său la trecut? Se întâmplase ceva?

David Malone, care avea cu doi ani mai puțin decât Cody, studiase și el la Horton High. Trisha își amintea că era un băiat frumos, cu ochi verzi. Cei doi frați aveau un temperament cu totul diferit: în timp ce Cody era îndrăzneț și rebel, David era mai degrabă timid, în special cu fetele.

– Îmi amintesc de accidentul lui David, spuse John Longview. S-a scris mult în ziare despre el. Ce tragedie....

Așadar, David murise. Trisha scrută, stupefiată chipul lui Cody. Cu privirea îndurerată, strângea din dinți, încercând vizibil să-și stăpânească emoția.

– Îmi pare rău, Cody, murmură ea punându-i mâna pe braț. Nu știam....

El nu răspunse nimic, dar își apropie coapsa de a ei și-i mulțumi din priviri.

– Meseria de vulcanolog trebuie să fie pasionantă dar periculoasă, reluă John Longview. Îmi amintesc de acel vulcan din Columbia, a cărui erupție i-a surprins pe toți cercetătorii.

Cody încuviință.

– Da. Vulcanul *Galeras*. În ciuda progreselor făcute în cercetare, unele erupții rămân foarte greu de prevăzut. Exact acesta este

subiectul tezei mele de doctorat.

– Faci doctoratul? întrebă John Longview. Vrei cumva să intri în învățământ?

– Poate peste câțiva ani. Deocamdată, prefer cercetarea pe teren.

John Longview plecă, foștii fani ai lui Cody veniră să-i dea adresele lor, iar Angela spuse că poate îi va face o vizită în toamnă. La rândul ei, Trisha împărți și ea vreo zece cărți de vizită, una dându-i-o lui Kathy Hunter care visa să viziteze Hawaii.

– Dacă tu și cu Bill vă hotărâți să veniți, telefonați-mi, spuse Trisha. O să vă ajut să descoperiți insula Kauai.

Președintele asociației foștilor elevi închise întâlnirea printr-un discurs de adio, pe care Trisha îl ascultă distrată. Era nerăbdătoare să rămână singură cu Cody.

În sfârșit, își luară la revedere de la toată lumea și se îndreptară spre parcarea unde lăsaseră motocicleta.

– Credeam că n-o să se mai sfârșească odată întâlnirea asta, spuse Cody zâmbind.

– Și eu.

– Vrei să mergem la Redding cu motocicleta sau cu mașina?

– Cu motocicleta! Este o vreme atât de frumoasă și m-am îmbrăcat în blugi!

Nu putea să mărturisească faptul că prefera motocicleta pentru a sta cât mai aproape de el....

– Perfect! spuse Cody. În felul acesta, vom evita aglomerația de pe șosea.

Târgul de automobile avea loc într-un imens parc de expoziții. Pe peluză, erau aliniate sute de mașini strălucitoare, clasate după anul

de fabricație. Părea reprezentată aici toată industria americană de automobile de la Oakland 1909 la Thunderbird și Munstangul de la sfârșitul anilor șaptezeci.

Între două melodii cunoscute, anunțurile publicitare lăudau meritele diverselor produse de întreținere și enumerau garajele specializate în reparația mașinilor vechi. Urmă o defilare a celor mai frumoase mașini, având la volan fete în costume de epocă, apoi urmă concursul pentru cel mai frumos Chevrolet.

Cody rămase extaziat în fața modelului din 1957, cu ornamentele cromate și sclipitoare și cu aripile din spate supradimensionate.

– Anul trecut, l-am ajutat pe un prieten să restaureze un Chevrolet, îi explică el. Am curățat ornamentele și am revopsit caroseria. Acum, arată senzațional!

Se întoarse spre ea și zâmbi.

– Dar tu, ce faci în timpul liber?

– Fac surf. Uneori, alerg. Kauai este o insulă superbă.

– Nu am fost niciodată în arhipelagul Hawaii. Poate voi avea ocazia să-ți fac o vizită? Ai putea să mă inițiezi în surf.....

Inima Trishei tresări.

– Bineînțeles, răspunse ea, străduindu-se să-și ascundă tulburarea. Sunt sigură că o să-ți placă. Și apoi, după cum știi, în Hawaii sunt mulți vulcani.

– Este un motiv foarte bun de a face această călătorie, o asigură el.

După ce votară pentru mașina lor favorită, se îndepărtară de târgul de automobile și dădură o raită printr-un magazin cu solduri, aflat la vreo cincizeci de metri de parcul de expoziții. Cody îi

cumpără Trishei un urs din pluș pe care i-l oferi.

– Pare atât de trist, remarcă el râzând. Nu putem să-l lăsăm singur aici.

La rândul ei, Trisha îi oferi un breloc amuzant pe care scria "amintire din Hawaii" și al cărui pandantiv reprezenta o dansatoare hawaiană.

Mâncară hamburgeri și cartofi prăjiți.

În ciuda atmosferei de carnaval care domnea în jurul lor și a bucuriei de a-și petrece ziua cu el, Trisha se gândi de mai multe ori la David. John Longview vorbise de o tragedie. Murise oare într-un accident de mașină? Ar fi vrut să-l întrebe pe Cody, să-i spună cât de mult o îndurera moartea fratelui său, dar nu îndrăzni să abordeze subiectul. El părea să se simtă bine. La ce bun să-l întristeze vorbindu-i despre fratele lui?

După ce mâncară, se plimbară printre manejurile instalate în jurul târgului de mașini și unde mai mulți părinți își duceau progeniturile. Făcură o cursă în "montagnes russes" – Cody o sărută când făcură ultimul viraj – și încă una cu trenul fantomă.

Pe la ora șase se hotărâră să se întoarcă.

Trisha se gândi cu tristețe că mâine, vor pleca fiecare în altă parte: ea spre San Francisco, și Cody spre Vancouver. Și peste două zile, vor fi despărțiți de Oceanul Pacific.

Se mai gândi și la faptul că înainte de asta, mai aveau o noapte întreagă înaintea lor. Și într-o noapte, se puteau întâmpla multe.... Dar își alungă imediat acest gând. Ce însemna o noapte într-o întreagă viață? Nu era făcută pentru astfel de aventuri fără viitor. Avea nevoie de stabilitate afectivă.

Când Cody o aduse în parcarea de la *Country Club*, nu coborî de pe motocicletă. Trisha își scoase casca, o puse chiar ea în cutia laterală și făcu un pas înainte.

– Îți mulțumesc pentru tot, spuse ea. Am petrecut o zi minunată.

– Ziua încă nu s-a sfârșit....

Cody aruncă o privire la ceas și adăugă:

– Trec pe la hotel la șapte și jumătate.... Te invit la cină.

– Dar....

– Pe curând!

O sărută scurt pe buze și demară.

Ajunsă în camera ei, Trisha puse ursulețul de pluș pe pernă și îl privi înduioșată. Apoi se dezbrăcă și făcu un duș. Sub jetul de apă caldă, se gândea la ce o să poarte la cină.

Rochia ei albă din in i se părea foarte potrivită. Era elegantă și simplă, închisă în față printr-un șir de năsturași de sidef. Ieși de sub duș și își întinse rochia pe pat.

Și în timp ce se machia, gândurile îi reveniră la cina ce urma. Cu siguranță că el o va duce într-un restaurant romantic. Își imagină o masă mai izolată, cu lumânări și muzică țigănească... La ieșirea din restaurant, o va săruta și o va conduce până la camera ei. De data aceasta, ea îl va lăsa să intre. El îi va descheia unul câte unul năsturașii de sidef și....

Își dădu seama deodată, că i se înroșiseră obrajii, inima îi bătea mai repede. Acest scenariu se derulase în mintea ei cu atâta precizie.... Nu, nu putea lua cina cu Cody. Era mult prea riscant. Trebuia să-i telefoneze și să anuleze totul. Să găsească o scuză.... Să-i spună că va pleca mâine foarte de dimineață și că prefera să se culce

imediat, de exemplu.

Se așează pe pat și luă telefonul. Cu siguranță că el va fi furios.... Adineauri, păruse atât de sigur pe el, ca și cum ar fi fost convins că ea îi va cădea în brațe....Trisha ridică receptorul și formă numărul hotelului lui Cody. Ascultă soneria de la celălalt capăt al firului și o cuprinse iarăși îndoiala.

Oare aceasta era cea mai bună soluție? Nu-i dovedise Cody că nu mai era acel adolescent iresponsabil care o făcuse să sufere atâta? Ar fi putut să profite de această întâlnire și să facă pe donjuanul față de toate femeile care se învârteau în jurul lui.... Dar nu, el rămăsese lângă Trisha, atent la cele mai mici dorințe ale ei. Nu era aceasta o dovadă de sinceritate?

– Alo! Aici, hotel "Star...."

Ea închise brusc telefonul. Dacă refuza să cineze cu el diseară, nu se vor mai revedea niciodată. Asta își dorea cu adevărat?

Trisha gemu ușor. Îl dorea pe Cody așa cum nu mai dorise niciun bărbat înaintea lui. Dar nu-și putea permite un nou eșec cu el. De data aceasta, nu-și va mai reveni. Cine știe dacă n-ar deveni din nou bulimică, complexată și fără niciun pic de încredere în ea.... Da, dar măcar avusese parte de sărutări sub clar de lună, de baia de la miezul nopții sub cerul înstelat. Nu era de-ajuns?

Ridică din nou receptorul și formă numărul hotelului "Star".

– Alo! Aș dori să las un mesaj pentru domnul Malone care stă la dumneavoastră.

– Vi-l dau la telefon....

– Nu! Prefer să-i las un mesaj.

O clipă mai târziu recepționerul repeta mesajul.

– Exact, spuse Trisha. Și aș vrea să mai așteptați o jumătate de oră înainte de a i-l transmite.

De îndată ce închise telefonul, își puse blugii, un tricou și tenișii, își uscă părul și își înghesui toate lucrurile într-o valiză.

Aruncă o ultimă privire prin cameră ca să se asigure că nu uitase nimic. Deschise ușa și ieși.

Merse câteva ore cu mașina înainte să se oprească, străduindu-se să și-l alunge pe Cody din minte.

În timp ce kilometri treceau unul după altul, se gândi cum să amenajeze mai frumos micul ei magazin de bijuterii, se întrebă ce să-i ofere lui Leslie, colocatara ei, drept cadou de nuntă și se gândi ce galerii de artă ar putea elimina de pe lista ei din moment ce ședea o singură zi în San Francisco.

Pe la ora nouă, mâncă la o autoservire. Apoi mai rulă vreo oră, înainte să-și ia o cameră la un motel de pe marginea autostrăzii.

Se simțea istovită, dar de îndată ce fu în pat, îi fu imposibil să adoarmă. Cody îi umplea toate gândurile. Îl revedea pe malul lacului, pe ringul de dans, la târgul de mașini....

Ce naiba, trebuia să-l uite. Hotărâse că nu-l va mai revedea niciodată. Renunță să se mai chinuie să adoarmă, aprinse televizorul cu telecomanda, și schimbă canalele până ce dădu peste niște imagini dintr-un film vechi. Povestea era însă prea melodramatică și nu o captiva deloc, dar măcar avu meritul s-o adoarmă.

Până la urmă, stinse lumina înainte de sfârșitul filmului și se cufundă într-un somn odihnitor.

A doua zi, conduse dintr-o bucată până la San Francisco și își petrecu ziua colindând prin galeriile de artă. Spre sfârșitul

după-amiezii, istovită de atâta mers pe jos, luă o cameră la un hotel și se hotărî s-o sune pe Dawn. La a treia sonerie, cineva răspunse.

– Dawn? Sunt eu.... Trisha!

– Dumnezeule! De unde îmi telefonezi? Oh! Trisha, credeam că n-o să-ți mai dau de urmă vreodată! Unde stai?

– În Hawaii.

Dawn îi spuse că nu venise la întâlnirea foștilor elevi pentru că tocmai aflase că este însărcinată.

– Doctorul mi-a spus că pot să călătoresc cu condiția să-mi iau unele precauțiuni, dar am preferat să nu risc.

– Ce veste minunată! Mă bucur pentru tine.

Când Trisha îi spuse că slăbise treizeci de kilograme, Dawn își manifestă bucuria.

– Bravo, Trisha! Trebuie neapărat să-mi trimiți fotografii. Cred că ești o adevărată frumusețe....

Dawn vru să știe cine mai fusese la întâlnire, dacă oamenii se schimbaseră, care se mai căsătoriseră și care divorțaseră. Trisha îi povesti totul, având grijă însă să nu-i pomenească de Cody.

– Și tipul acela de care erai îndrăgostită nebunește? reluă Dawn. Cum îl chema? Cody Malone! Era acolo?

– Da, răspunse Trisha, ușor stânjenită. Imaginează-ți că a devenit vulcanolog. Și este la fel de înconjurat de femei!

– Ai vorbit cu el?

– Da... Am petrecut destul de mult timp împreună.....

Până la urmă, nu se putu abține să-i povestească totul prietenei sale. Dawn reacționă cu entuziasm, dar păru șocată de cina anulată și de plecarea precipitată a Trishei.

– Zău, nu te înțeleg! În urmă cu zece ani, Cody era inabordabil. Dar astăzi, când a devenit absolut fermecător, tu fugi de el! De ce nu i-ai dat o șansă?

– Vrei să spui că ar fi trebuit să sar în patul lui fără să-mi mai pun întrebări?

– Te-a invitat la cină. Nu erai obligată să prelungești seara dacă nu-ți doreai....

– Oricum, imaginează-ți că aș fi apărut acolo așa cum eram în urmă cu zece ani.... Nici măcar nu s-ar fi uitat la mine.

– Și imaginează-ți că el ar fi apărut chel și grăsuț. I-ai mai fi aruncat măcar o privire?

Trisha nu se putu abține să râdă de această imagine suprarealistă a lui Cody. Trebui totuși să recunoască faptul că Dawn avea dreptate.

– Ascultă, reluă prietena ei pe un ton ferm. Bărbatul acesta te atrage, și sentimental pare a fi reciproc. Așa că telefonează-i. Explică-i că ai plecat dintr-un impuls necunoscut, că te-ai mai gândit și că ai vrea să-l vezi.

– Nu am numărul lui de telefon.

Dawn oftă.

– Întreabă la informații. Nu se poate să existe treizeci de Cody Malone în Vancouver!

– Bine, o să văd.

– Îl suni diseară sau cel târziu mâine! Promiți?

– Îți promit, o liniști Trisha fără tragere de inimă.

– Și trimite-mi fotografii cu tine și cu magazinul tău!

– Am înțeles. Ai grijă de tine, Dawn. Pe curând.

Trisha închise telefonul. O clipă rămase așezată pe pat și se gândi

la conversația pe care o avusese cu Dawn. Nu mai vorbiseră de vreo opt ani, și totuși, i se părea că totul era la fel ca înainte, în afară de faptul că Dwn aștepta un copil. Anii și distanța care le despărțea nu alteraseră nimic din prietenia lor. Și asta îi încălzea inima să o știe pe Dawn fericită.

Poate că avea dreptate în legătură cu Cody?

Ea fusese probabil cea care exagerase pericolul imaginându-și că el îi va impune un ultimatum imediat. Și chiar dacă ar fi făcut-o, ea știa să spună nu, atunci când trebuia....

Trebuia să recunoască faptul că petrecuse un weekend minunat în compania lui. Și lui Cody chiar îi păsase de ea, se interesase de activitățile ei, de viața pe care o ducea în Kauai. Păruse a fi sincer.

Preț de câteva clipe, privi telefonul îngândurată. Bineînțeles că își asuma un risc dacă-i telefona, mai ales acela de a se îndrăgosti de el.

Dar acest lucru nu era deja limpede?

Ridică receptorul și sună la informații. "Acum, între noi doi, Cody Malone", își spuse ea cu hotărâre.

Capitolul 5

Serviciul de informații îi oferi repede numărul de telefon al lui Cody Malone din Vancouver, statul Washington. Trisha îl sună imediat de teamă că nu va mai avea curajul s-o facă dacă mai stătea pe gânduri.

– Alo! răspunse o voce feminină.

Trisha crezu că i se oprește inima.

El locuia deci cu o femeie.... Nu, imposibil. O asigurase că nu este nici însurat, nici divorțat. Cu siguranță că greșise numărul.

– Este casa domnului Cody Malone? întrebă ea cu o voce tremurată.

– Da, desigur.

Era numărul bun. În minte i se învălmășiră o mulțime de posibilități. O fi fost vreo soră? Dar Cody nu avea soră. Vreo secretară care lucra la domiciliu? Nu era posibil la ora opt și jumătate seara.

Întrebarea pe care urma să o pună i se va părea probabil indiscretă interlocutoarei sale, dar Trisha trebuia să știe.

– Cine este la telefon, vă rog?

– Melissa. Cody nu s-a întors încă, dar probabil că nu va întârzia prea mult. Vreți să-i lăsați un mesaj?

Melissa părea într-adevăr foarte în largul ei. Și faptul că o femeie pe care nu o cunoștea îi telefonează lui Cody, nu părea s-o descumpănească deloc. Fără îndoială, era sigură pe ea, sigură de sentimentele lui Cody față de ea....

Trisha auzi televizorul ca un zgomot de fond. Așadar, Melissa era acasă la ea. Altfel nu ar fi stat să privească la televizor. Deodată, se auzi sunând undeva o sonerie.

– Este cuptorul! spuse Melissa. Puteți să așteptați câteva clipe? Trebuie să-mi scot biscuiții din cuptor înainte să se ardă!

Trisha îl întrebase pe Cody dacă s-a căsătorit. Dar nu se gândise să-l întrebe dacă trăia cu cineva.... Și, în ceea ce-l privește, fără îndoială că fusese bucuros să rămână un răspuns vag.

Trisha vru să aștepte întoarcerea Melissei pentru a mai lămuri problema, dar până la urmă închise telefonul.

Din nou, Cody Malone abuzase de credulitatea ei.

La gândul acesta, simți un nod în gât și i se umeziră ochii. Nu, n-o să-și mai facă sânge rău. Nimeni nu mai putea să-i facă vreun rău. Își jurase asta. I se păruse Cody foarte seducător și se lăsase curtată pe parcursul unui weekend. Atâta tot. Povestea se oprea aici.

Măcar evitase o catastrofă.

Dawn avusese dreptate s-o îndemne să-i telefoneze. În felul acesta totul ieșise la iveală. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi regretat mereu că nu se dusese la întâlnirea cu el. Pe când acum, era lămurită.

Se părea că el nu se schimbase, așa cum sperase ea. Fără îndoială

că avea, la fel ca marinarii, o nevastă în fiecare port, sau mai degrabă, în preajma fiecărui vulcan – și o Melissa fermecătoare care-l aștepta acasă, unde venea să se odihnească între două expediții pe teren?

Ei bine, poate că într-o zi va veni să vadă și vulcanii din Hawaii, dar putea să-și ia adio de la partea exotică a călătoriei sale!

Când Trisha se întoarse acasă, primul lucru pe care-l văzu fu un minunat buchet de flori pus pe măsuța joasă din salon. Citi cartea de vizită care îl însoțea: "Bun venit acasă! Leslie!"

Draga de Leslie. Avea întotdeauna niște atenții delicate. Și când se gândi că, peste o săptămână, nu va mai fi aici....

Trisha oftă și puse bilețelul lângă buchet. Cu siguranță că Leslie va fi foarte fericită cu Tyler. Păreau atât de îndrăgostiți unul de altul. Va trebui să le găsească până sâmbătă un frumos cadou de nuntă.

Împinse ușa dormitorului, puse valiza pe covor, și-și scoase taiorul. Ce plăcere să fie din nou acasă după o călătorie atât de lungă!

Preț de o clipă, își plimbă privirea prin încăpere, peste cuvertura hawaiană în culori vii care acoperea patul, pe abajurul din scoici pe care îl făcuse chiar ea anul trecut, peste splendidele fotografii cu pești exotici oferite de Paul și care împodobeau pereții cu un peisaj hawaian pictat în acuarelă de un artist local.

Îi plăcea această cameră decorată oarecum heteroclit, dar unde fiecare obiect era o amintire personală.

Un singur lucru o deranja: lipsa de spațiu. Când se hotărâse să împartă apartamentul cu Leslie, Triasha trebuise să-și instaleze atelierul în camera ei. Și masa ei de lucru, pusă în fața ferestrei era plină de instrumente: lame, pensete, capsatoare, lampa de lucru, coliere de strâns, lampă de sudură.... Fără să mai pună la socoteală

cutiile pline cu sute de pietre, scoici și corali.

După ce va pleca Leslie, își va instala atelierul în camera liberă. După un început greu, putea acum să-și plătească singură chiria apartamentului.

Se aplecă peste masă ca să deschidă fereastra. Imediat, parfumul iasomiei care se cățărase pe pereții exteriori, se răspândi în încăpere. Cu mâna făcută streașină la ochi pentru a se proteja de razele încă orbitoare ale soarelui, zări în depărtare vârful muntelui Waialeale, înconjurat de nori sumbri. Fără îndoială că acolo ploua. Cu peste unsprezece metri cubi de precipitații pe an, muntele Waialeale era locul cel mai umed de pe pământ! Dar aici, jos, cerul era de un albastru– azur și aerul cald o mângâiere.

Trisha se îndepărtă de fereastră și începu să-și desfacă valiza. Își agăță rochia roșie de un umeraș și restul hainelor le întinse pe pat. Scoase hainele ude – maieu, blugi și tricou – dintr-un sac de plastic și le duse în mașina de spălat.

În sfârșit, nu mai rămăsese decât ursul de pluș pe care i-l dăruise Cody și care părea să-i arunce o privire imploratoare din fundul valizei. Ce să facă? Să-l dea unui copil? Cei pe care ea îi cunoștea erau prea mari ca să se mai joace cu un urs de pluș. Și apoi, Cody avea dreptate, ursul acesta părea atât de trist încât nu te lăsa inima să te debarasezi de el.

Cody.... Fusese de-ajuns să-i evoce numele în minte, că imediat îi zări și chipul. Acel chip pe care îl știa în cele mai mici amănunte, cu ridurile fine care-i marcau colțurile ochilor, cu gropițele din obraji atunci când zâmbea, cu șuvița aceea rebelă care-i atârna mereu pe frunte....

Nu trebuia să se mai gândească la el! Luase deja această hotărâre în avion și își jurase să o țină. La urma urmei, era obișnuită cu această gimnastică mentală. Când urma un regim de slăbire, se obliga să citească atent un articol de ziar de la început până la sfârșit, de îndată ce îi venea în minte imaginea unui ecler cu ciocolată. Și reușise.... De ce n-ar aplica aceeași metodă și cu Cody?

Ca să și-l alunge din minte, telefonă la magazin.

La a doua sonerie, răspunse Anne McGiven. În lipsa ei, totul fusese bine. Singura mică problemă fusese aceea că doamna Okamoto mai adusese două cuverturi pe care, din lipsă de spațiu, Anne nu le putuse expune în vitrină.

"Trebuie să-l întreb pe Paul dacă este ceva nou în legătură cu închirierea unui spațiu în noul său complex", se gândi ea în timp ce închidea telefonul.

Abia îl închise că acesta sună imediat. Era Leslie.

– Trisha! Dacă ai ști cât mi-ai lipsit!

Cu o voce emoționată, Leslie o anunță că Joanna, sora ei, avusese un accident de mașină. Scăpase doar cu câteva fracturi, dar trebuia să stea la pat vreo săptămână, ceea ce însemna că nu va putea participa la nuntă.

– Din păcate, ne este imposibil să amânăm, continuă ea. Deja și-au cumpărat mulți invitați biletele de avion.

– Și ce-o să faci? Joanna trebuia să fie domnișoară de onoare, nu-i așa?

– Tocmai m-am gândit la tine, răspunse Leslie oarecum stânjenită. De la început, am ezitat între Joanna și tine, dar cum Joanna este sora mea....

– Nu ai de ce să te justifici, Leslie. În locul tău, aș fi făcut aceeași alegere. Voi fi bucuroasă să-ți fiu domnișoară de onoare.

– Îți mulțumesc din suflet! Trebuie să trec pe la Tyler după serviciu. Ne vedem mai târziu?

În zilele ce urmară, Trisha fu foarte ocupată. Își petrecu mult timp la "Terasa roz", unde rearanjă vitrina, scoase din cutiile lor niște sculpturi în lemn de salcâm care tocmai îi fuseseră livrate, și le găsi un loc pe etajerele deja pline cu obiecte.

De îndată ce avea o clipă liberă, alerga la croitoreasa care-i retușa rochia prevăzută inițial pentru Joanna și o ajută pe Leslie să pună la punct ultimele detalii ale nunții.

Nu se mai gândea la Cody decât în unele momente, când chipul lui îi apărea brusc în minte ca ivit de nicăieri. Imediat, se străduia să se concentreze pe altceva. Și totuși, parcă îl simțea mereu lângă ea, ca o prezență impalpabilă, obsedantă, și de mai multe ori, i se păru că-l zărește la colțul unei străzi sau în vreun magazin.

În sfârșit, veni și ziua nunții și Leslie fu condusă la altar de tatăl său, radioasă în rochia ei din mătase și dantelă albă. După ceremonie, se duseră cu toții la un coctail într-un restaurant șic.

– Leslie este fermecătoare în rochia ei de mireasă, îi spuse Trisha lui Paul, care tocmai îi adusese o cupă de șampanie.

– Și tu ești fermecătoare, răspunse el. O să fii o mireasă foarte frumoasă.

– Mulțumesc. Sper să am ocazia să verific într-o bună zi ce ai spus acum!

După ce Paul se întoarse lângă Nan, Trisha își imagină propria nuntă. Va purta oare o rochie albă? Cum va arăta mirele? Și în clipa

aceea, din nou îi apăru în minte chipul lui Cody.

Era ridicol. Cu atât mai mult cu cât el o uitase cu siguranță de multă vreme....

***

Cody ajunse la Vancouver luni seara, puțin înainte de ora unsprezece. I se păruse amuzant să participe la întâlnirea motocicliștilor, dar drumul de întoarcere – cinci sute de kilometri într-o zi – îl epuizase.

Acum, era într-o dispoziție îngrozitoare. Și mai ales din cauza fugii Trishei.

Ce se întâmplase ca ea să anuleze întâlnirea lor în ultima clipă? Degeaba își storcea creierii, nu găsea nicio explicație plauzibilă. Nu se simțiseră amândoi atât de bine la târgul de mașini?

Și când se gândea că era pe punctul de a o invita să petreacă câteva zile la Vancouver înainte de a se întoarce în Kauai!

Când aflase că domnișoara Lassiter nu mai venea la cină, crezuse mai întâi că este o eroare. Dar fusese nevoit până la urmă să accepte realitatea: Trisha nu va veni la întâlnire!

Prima lui reacție fusese de furie. Iată încă o femeie capricioasă care nu știa ce să mai inventeze ca să pară interesantă.... Să se ducă la naiba! Va cina singur, și gata.

De fapt, luase în fugă un sandviș de la barul hotelului și se dusese în cameră să privească la televizor, până îl va lua somnul.

A doua zi dimineață, se trezise foarte devreme ca să pornească spre casă. La Vancouver, îl aștepta notarul său pentru a semna actele de vânzare ale complexului imobiliar. Operațiunea aceasta îi va pune la dispoziție o sumă frumușică, pe care el avea de gând să o investească din nou în imobiliar. Era un sector în creștere și voia să profite atâta timp cât prețurile erau în urcare.

Dar în vreme ce părăsea orășelul Horton, gândurile îi reveniră la Trisha. De ce nu-i vorbise direct? I s-o fi întâmplat ceva grav? Ar fi trebuit să-i telefoneze la hotel....

Îngrijorat, se întoarse și porni spre hotelul ei. Fordul pe care-l închiriase Trisha nu se afla în parcare. Oare, deja plecase?

Trebuia să afle. Fără să mai treacă pe la recepție, Cody urcase până la camera ei pe scara exterioară. Fereastra era deschisă. Dăduse la o parte perdelele și aruncase o privire înăuntru. Patul era făcut și un aspirator se afla pe mochetă așteptând să fie pus în funcțiune.

Așadar, într-adevăr plecase. Fără să-i dea nicio explicație.

După toate astea rulase ore în șir și se gândise la această situație. Ceva îi scăpa. Plecarea aceasta precipitată nu se potrivea cu Trisha. Oare într-un fel sau altul îi rănise orgoliul? Fusese oare prea îndrăzneț? Sau nu îndeajuns?....

Un gând îi încolți dintr-o dată în minte. Pe vremea adolescenței lor, el se purtase urât cu Trisha. Era oare cu putință ca ea să se fi hotărât să se răzbune? Poate că tocmai în acest scop îl sedusese, ca să-i arate că și ea putea să-l facă să sufere....

Până la urmă îndepărtă această ipoteză. Nu stătea în picioare. Trisha era prea onestă ca să procedeze astfel. Dacă ar fi fost supărată pe el, i-ar fi spus-o direct.

Atunci, ce se întâmplase? Fusese el singurul care își imaginase că se petrecuse ceva important între ei în acest weekend? La urma urmei, nici nu știa dacă în viața ei exista cineva....

Ajuns în Vancouver, Cody își duse motocicleta în garaj, intră în casă și se îndreptă direct spre salon. Melissa îi pusese corespondența pe masă. Își trie repede scrisorile, nedesfăcându-le decât pe cele pe care le socotea importante.

Un "bip" discret de la ceasul lui electronic îl anunța că este ora unsprezece. Era deja prea târziu ca să mai treacă pe la Melissa, care se culca de obicei pe la zece și jumătate. Păcar, ar fi vrut să afle vești despre Debbie, care își petrecuse weekendul la țară împreună cu colegii ei de școală.

Cody, cu un gest reflex, apăsă butonul robotului telefonic pentru mesaje. O oarecare Michele, pe care o întâlnise de vreo două ori la niște prieteni comuni, îl invita la o cafea. Își notă numărul ei pe un carnețel întrebându-se ce scuză să inventeze pentru a scăpa de această întâlnire plictisitoare. Apoi, găsi mesajul notarului său care îl informa că toate actele pentru vânzare erau gata. Perfect. În momentul acesta, avea tot timpul să se ocupe de afacerile lui personale. Creditele federale alocate echipei de cercetare a vulcanului Saint-Helens nu vor fi deblocate decât peste șase-șapte săptămâni. Până atunci, putea să se considere în vacanță.

Lăsă caseta robotului să se deruleze, și se duse în bucătărie. Melissa îi lăsase un bilețel sub unul dintre magneții lipiți de ușa frigiderului: "Am folosit cuptorul tău. Al meu este stricat. Găsești biscuiți în frigider".

Debbie adăugase și ea câteva rânduri, precizând că toată lumea îi

admirase zmeul chinezesc cu dragon pe care Cody și cu ea îl migăliseră ore întregi.

Puse biletul pe frigider cu un oftat nostalgic, după care își turnă un pahar de coca-cola. Îi vor lipsi mult Debbie și Melissa după ce vor pleca. Dar el era bucuros că Melissa se recăsătorea. Trecuseră aproape opt ani de când David murise....

Bineînțeles, Marty nu-l va înlocui niciodată pe David în inima Melissei, dar cel puțin, va face totul ca s-o facă fericită. Și apoi, o adora pe Debbie pe care o considera deja ca fiica lui. Melissa avusese mult noroc să întâlnească un tip atât de cumsecade și devotat precum Marty, care va ști să fie răbdător cu ea.

În zilele ce urmară, Cody aștepta zadarnic un telefon de la Trisha. Îi datora totuși niște explicații, sau cel puțin scuze.... Poate că ea prefera să-i scrie o scrisoare?

Cu cât trecea timpul cu atât scenariile pe care și le imagina deveneau mai dramatice. Poate că plecase din Horton atât de grăbită din cauza unei vești proaste.... Sau poate că avusese un accident pe șosea.... Citea cu îngrijorare faptele diverse din ziare. Și-o imagina răpită, atacată într-o parcare pustie, luată ostatic de vreun psihopat....

Până la urmă, măcinat de îngrijorare, îl sună pe președintele foștilor elevi pentru a-i cere numărul de telefon al Trishei. Nu-i păsa de bârfele ce vor urma.

Soneria telefonului sună de vreo douăsprezece ori înainte ca să răspundă cineva. Auzi o voce gâfâită.

– Alo!

– Trisha?

– Nu, ea nu s-a întors încă. Cred că își va petrece seara cu

prietenii. Scuzați-mă că, gâfâi așa, dar mi-am uitat cheia și a trebuit să intru pe fereastra de la bucătărie.... Mai sunați pe la ora unsprezece, probabil că până atunci Trisha se va întoarce.

Fu cât pe ce s-o întrebe pe necunoscuta de la telefon cine era, dar renunță în ultimul moment. La urma urmei, nu avea importanță.

– Vă mulțumesc, răspunse el simplu.

Și închise telefonul.

Așadar Trishei nu i se întâmplase nimic tragic. Cina cu niște prieteni.... Era evident că îl uitase complet pe Cody.

Să o mai sune? Cu siguranță nu! În ceea ce-l privește, Trisha Lassiter nu mai exista.

A doua zi după nuntă, Paul o ajută pe Trisha să-și mute biroul în fosta cameră a lui Leslie. Când totul fu pus în ordine trecură în salon să cineze. Pregătise o salată de crudități și friptură rece.

– Trebuie să cumpăr o mobilă nouă pentru salon, spuse ea arătând locurile rămase goale pe mochetă. Mă gândesc chiar să-mi schimb și patul iar pe cel vechi să-l transform într-o banchetă pentru salon. Ce zici?

– Da, da...

Hotărât lucru, Paul nu era în apele lui. El, de obicei atât de vorbăreț, abia dacă scosese o vorbă de când venise. Trisha îi privi chipul slab încadrat de bucle brunete. Ochii lui căprui erau încercănați și o cută adâncă îi brăzda fruntea.

– Paul? Pari preocupat. Ce s-a întâmplat?

– Sunt un pic obosit....

Fu cât pe ce să-l întrebe dacă totul mergea bine cu Nan, dar se răzgândi. El nu-i vorbea niciodată despre Nan. Ghicise, fără îndoială,

răceala dintre cele două femei. Oricum, ar fi putut interpreta greșit întrebarea.

– Cum avansează lucrările de renovare a imobilului? reluă ea.

Paul cumpărase cu câteva luni în urmă un imobil de birouri la Kapaa, și-i oferise Trishei posibilitatea de a-și muta magazinul acolo. Ideea o entuziasmase. Noile imobile construite erau foarte speciale și Paul îi propusese o chirie modică. Mai rămânea de așteptat ca lucrările, începute în urmă cu două luni, să fie în sfârșit terminate.

– Foarte încet, răspunse el cu o mină sumbră. Costul este mult mai ridicat decât prevăzusem. Până la urmă, nu sunt prea sigur că am făcut o afacere bună.

Imobilul îi fusese cedat lui Paul de un client al său în contul unor datorii mai vechi. Grav afectată de un uragan, clădirea necesita importante lucrări de renovare, dar era bine situată și părea să reprezinte o bună investiție pentru viitor.

– Haide să ne plimbăm un pic pe plajă, spuse el deodată. Simt nevoia să ies la aer.

– Bună idee. Este o atmosferă apăsătoare astă-seară. Ne mai răcorim un pic dacă ne plimbăm.

Când ajunseră la plaja aflată la vreo sută de metri de casa ei, Trisha își scoase sandalele pentru a merge desculță pe nisip. În timp ce mergeau de-a lungul țărmului, îi povesti lui Paul cum se derulase weekendul ei la Horton, fără să-i pomenească de întâlnirea cu Cody. Nu pentru că i-ar fi fost rușine, dar știa că Paul nu ar fi putut fi păcălit chiar dacă ea i-ar fi vorbit cu detașare despre acest subiect. Iar ea, nu se simțea încă în stare să vorbească despre asta ca despre o poveste deja clasată.

Se însera când porniră înapoi spre casă. Când dădură colțul străzii, zăriră o siluetă masculină aplecată spre interfonul de la intrare. Trisha tresări. Silueta aceea atletică i se părea ciudat de familiară.

Își reveni imediat. Iarăși obsesia ei! Ce absurditate. Trebuia să înceteze să-l mai vadă pe Cody peste tot.

Bărbatul apăsa pe butonul interfonului cu un gest nervos, apoi ridică privirea și se uită spre balconul de la etajul întâi. De data aceasta, Trisha se crispă. Era apartamentul ei! Și când plecaseră la plimbare, uitase să stingă lumina, astfel că omul credea probabil că era cineva acasă și refuza să-i răspundă.

– Îl cunoști pe bărbatul acela? întrebă Paul, dându-și seama și el că necunoscutul suna la ea.

– Nu.... nu sunt sigură, reuși să articuleze Trisha.

În clipa aceea, bărbatul se întoarse și rămase încremenit zărindu-i. Lumina interfonului îi dezvăluia fața, accentuându-i trăsăturile colțuroase. Trisha simți o durere ascuțită în piept. Era Cody.

– Ce cauți aici? întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Aș vrea să discut cu tine, răspunse Cody.

Vorbise calm, dar ochii îi străluceau de furie. Trisha simți mâna lui Paul pe umărul ei.

– Așadar, îl cunoști? întrebă el pe un ton surprins.

– Este Cody Malone, îi explică ea. Ne-am revăzut după mulți ani, la Horton în weekendul trecut.

Trisha nu se grăbi să facă prezentările. Ce putea să însemne sosirea neașteptată a lui Cody? Ar trebui să se bucure? El parcursese

mii de kilometri ca să vină s-o vadă. Sau să se teamă de ce putea fi mai rău?

– Ai putea măcar să ne prezinți, spuse sec Cody.

Privirea i se fixase asupra lui Paul cu o licărire provocatoare în ochi. Poate că își închipuia că acesta este amantul ei? La urma urmei, pe interfon nu erau decât două nume: Anderson, care era numele de familie al lui Leslie și al ei.

– Este Paul, spuse ea. Paul Anderson.

Cum Cody se întoarse spre interfon, ea profită și-i dădu un cot lui Paul. Acesta o privi surprins, dar nu spuse nimic.

– Se vede că nu mi-ai spus totul despre viața în Hawaii, reluă Cody întorcându-se din nou spre ei.

"Dar tu? gândi ea. Ai impresia că ai fost mai sincer?" Se mulțumi însă să-i arunce o privire rece.

– Îmi pare rău dacă a fost vreo neînțelegere, răspunse ea.

Paul își drese glasul și părea că este pe punctul de a vorbi, dar Trisha i-o luă înainte.

– Mă bucur că te-am revăzut, Cody. Dar Paul și cu mine tocmai voiam să mergem la cinema când te-am zărit.

Îl luă pe Paul de braț și îl conduse spre mașina lui trasă lângă trotuar.

– Ce înseamnă tot circul ăsta, Trisha? exclamă Paul după ce se așeză la volan.

Trisha așteptă până când Cody se mai îndepărtă și apoi răspunse:

– Este un fost coleg de liceu. S-a cam îndrăgostit de mine și probabil că a aflat adresa mea de la președintele comitetului foștilor elevi. Am preferat să-l fac să creadă că suntem împreună pentru ca să

scap de el mai repede. Sper că nu te-ai supărat pe mine?

– Bineînțeles că nu, dar pari tulburată.... S-a întâmplat ceva în weekendul acela?

– Nu, nimic. Sunt doar surprinsă că el a făcut atâta drum ca să mă vadă, atâta tot.

– Și eu sunt surprins. Poate că își imagina că este binevenit la tine? În orice caz, ai fost foarte nepoliticoasă față de el. Și asta nu-ți stă în fire.

– El este cel care are atâta tupeu, pentru a îndrăzni să apară la ușa mea fără să fie invitat, replică ea, oarecum în defensivă.

De ce venise Cody? Ca să-și răzbune orgoliul rănit? După câte știa ea, Cody Malone nu era obișnuit să-i fie refuzate invitațiile. Altul în locul lui, probabil că ar fi lăsat totul baltă, dar Cody gândise fără îndoială că în joc era onoarea lui.....

– Și ce ar fi să mergem la cinema? reluă ea.

– Am o mulțime de probleme de rezolvat până mâine. Aș face mai bine să mă întorc acasă. Marți mă duc din nou la Oahu. Îți voi telefona de acolo.

Trisha nu insistă.

– Atunci, noapte bună, Paul. Îmi pare rău pentru acest mic incident....

– Nu-i nimic, Trisha. Mă bucur că am putut să-ți fiu de folos la ceva. Dacă el va continua să te deranjeze, telefonează-mi.

Întoarsă acasă, Trisha își pregăti o cană de cafea și se așeză la masa de lucru, ca să deseneze un inel din argint și coral comandat de un client.

După vreo jumătate de oră, soneria de la intrare răsună în liniștea

apartamentului.

Probabil că era Paul care uitase ceva. Era ciudat că nu se anunțase la interfon, așa cum făcea de obicei.... Trisha descuie ușa, dar lăsă la locul lui lanțul de siguranță. Abia întredeschise ușa că îl și văzu pe Cody, cu mâinile în buzunar, cu un aer supărat.

– Pot să intru? întrebă el încet. Vreau să-ți vorbesc.

– Nu văd ce ai avea să-mi spui.

– Credeam că fetele din Hawaii sunt mai primitoare. Iată o altă legendă inventată pentru a atrage turiștii.

– Îmi pare rău, dar n-am chef de glume, Cody. Tocmai lucram ceva....

Vru să închidă ușa, dar Cody o reținu cu o mână fermă.

– Îmi datorezi o explicație, Trisha.

– Nu-ți datorez nimic! Eu sunt cu Paul și sunt foarte fericită.

– De când ești cu el?

– De.... de foarte multă vreme.

– În cazul acesta, ar putea foarte bine să se lipsească de tine o seară. Te invit la cină.

– Inutil, Cody. Nu am nimic să-ți spun. Nu înțeleg de ce insiști? După cum ai putut constata, nu sunt liberă.

El începu să râdă. O licărire ironică îi dansa în ochii limpezi. Trisha avu dintr-o dată sentimentul că el știa de la bun început că ea îl minte în legătură cu Paul.

– M-am învârtit prin zonă, adineauri. Te-am văzut coborând din mașina prietenului tău Paul și intrând în casă singură. După aceea, am așteptat ca să intre cineva în clădire pentru ca să pot intra și eu, bănuind că dacă sunam la interfon, nu-mi vei deschide. Am văzut că

Paul nu s-a întors.

– Am renunțat să mai mergem la cinema. Și-a amintit că are ceva de lucru la birou.

– Inutil să mă minți, Trisha. Sunt sigur că Paul nu locuiește aici. Când am telefonat, în urmă cu câteva zile, mi-a răspuns o femeie.

– Ai telefonat?

– Îmi făceam griji pentru tine.

– Îmi pare rău....

Se străduí să pară indiferentă, dar simți că apărarea ei slăbește. Era impresionată de faptul că el fusese îngrijorat pentru ea. Totuși, își reveni repede. Era limpede că el încerca s-o îmbuneze. Iar ea nu trebuia să uite că el îi ascunsese un aspect foarte important din viața lui.

– Ar fi trebuit să las un mesaj mai explicit la hotel, reluă ea cu o voce calmă. Leslie nu mi-a spus nimic despre telefonul tău.

Ceea ce nu era deloc de mirare. Depășită de evenimentele care precedau apropiata ei căsătorie, Leslie pierduse chiar și cheia apartamentului, și escaladase balconul pentru a intra prin fereastra bucătăriei....

– De ce nu ai mai telefonat?

– Pentru că mi-ai fi închis telefonul. Am preferat să vin chiar eu.

– Văd. Și munca ta?

– Sunt în vacanță vreo câteva săptămâni pentru că mai așteptăm niște credite. Ce-ar fi să mă lași să intru? Nu stau mult, îți promit.

Trisha ezită, speriată de gândul de a fi singură cu el. Va avea oare puterea să-i reziste dacă el îi făcea avansuri?

– Am de lucru, spuse ea. Vom vorbi altă dată.

Vru din nou să închidă ușa, dar de data asta Cody o blocă punând piciorul.

– Ai de lucru duminică seara?

– Da. Mi-am făcut un mic atelier în camera mea.... și.... și am de terminat o comandă pentru mâine.

Nu era decât pe jumătate o minciună. În realitate, clientul își aștepta inelul abia peste o săptămână. Dar Cody nu avea de unde să știe.

– În cazul acesta, plec, spuse el. Dar cu condiția să cinezi cu mine mâine seară.

– Sunt deja invitată.

De data aceasta, minciuna ei o făcu să se roșească.

– Ei bine, anulează această întâlnire sau îmi petrec noaptea în fața ușii tale. Asta îmi va permite să aflu dacă bărbatul acela locuiește într-adevăr cu tine.

Trisha oftă, exasperată. Cody era în stare să-și pună în practică amenințarea.... Și ea nu voia să-i mărturisească faptul că doar inventase această poveste a concubinajului ei cu Paul.

– O să văd ce pot să fac.....

– Trec să te iau mâine seară, la opt.

– Stai la hotel?

– Nu-i nevoie să-ți spun unde stau, n-am să-ți spun. Ai putea să fugi iarăși în ultima clipă.

– Să ne întâlnim la restaurant, îi propuse ea, gândindu-se că el ar putea să se mire că nu-l găsește pe Paul la ea când va veni s-o ia.

Trisha îi dădu adresa unui restaurant aflat în centrul orașului. Cody stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviință din cap.

– De acord. Pe mâine. Dar te previn.... Dacă nu vii, mă instalez în fața ușii tale până când vei vrea să ieși cu mine.

Îi făcu malițios cu ochiul, apoi se îndepărtă pe culoar cu mersul lui nonșalant.

Capitolul 6

În picioare în fața șifonierului deschis, și îmbrăcată doar cu un sutien și un slip din dantela ivoar, Trisha își trecea în revistă garderoba.

Cu ce să se îmbrace pentru cina cu Cody? Nici vorbă să-și pună o bluză cu decolteu adânc sau o fustă crăpată. Dacă se îmbrăca într-un mod provocator, cu siguranță că el își va imagina că vrea să-l seducă.

Pe de altă parte, pentru a da dovadă de siguranță, trebuia să se simtă frumoasă.... De altfel, Paul o încurajase întotdeauna să facă în așa fel încât să se simtă cochetă, chiar și pe vremea când grosimea taliei ei nu-i permitea extravaganțe.

Alese un taior din bumbac alb cu jacheta mai lungă și pe corp și fusta dreaptă până la genunchi. Era o ținută clasică și elegantă, pe care o completă cu niște cercei din coral roz și un colier de perle.

O oră mai târziu, își parca mașina în fața restaurantului. Opri motorul și îl zări pe Cody așteptând-o la intrare.

Purta un pantalon elegant din in havan și o cămașă albă cu

mâneci scurte. Două tinere care așteptau fără îndoială să se elibereze o masă, intraseră în vorbă cu el. Agasată, Trisha o văzu pe una dintre ele aplecându-se spre el cu un zâmbet ademenitor și cerându-i un foc.

Hotărât lucru, Cody Malone era un seducător incorigibil.... Dar, la urma urmei, nu avea nicio importanță. Nu hotărâse ea că această seară va fi ultima pe care o va petrece cu el? Putea deci foarte bine să seducă toate fetele frumoase din Hawaii dacă avea chef. Ei nu-i păsa.

Totuși, când veni spre ea cu zâmbetu-i strălucitor, Trisha se simți cuprinsă de un val de plăcere. Cody părea sincer fericit că o vede venind.

Ea rămase totuși în expectativă și întinse doar obrazul când el se aplecă s-o sărute.

Intrară în restaurant unde fură întâmpinați de către o tânără îmbrăcată în costum tradițional de culoare turcoaz. O urmară prin sala plină până la refuz, până la o masă.

"Taj Mahal", restaurant renumit pentru excelenta lui bucătărie, atrăgea o clientelă cosmopolită. Trisha alesese acest restaurant indian pentru ambianța lui relaxată, gândindu-se că este mai prudent să evite locurile romantice unde se cina la lumina lumânărilor și se cânta muzică hawaiană.

– Ai profitat de ziua aceasta ca să vizitezi insula? întrebă ea în timp ce consulta distrată meniul.

– Am fost la canionul Waimea. Cred că în afara Marelui Canion din Colorado, nu am mai văzut ceva atât de splendid. Falezele acelea imense care își schimbă culoarea după lumina soarelui, trecând de la roz la ocru și portocaliu....

– Știai că Waimea înseamnă.... apele roșii? Într-adevăr, pământul canionului colorează în roșu apele de ploaie ce se scurg de pe versanți până la mare.

– Ai avut deja ocazia să faci plimbări mai lungi pe insulă?

– De mai multe ori. Poți merge ore în șir fără să întâlnești pe cineva. Este impresionant.

Trisha închise meniul și-l puse la marginea mesei.

– Am descoperit de asemenea și Kapaa, spuse el. Am trecut chiar și prin fața magazinului tău.

– Adevărat? Ar fi trebuit să intri.

Ea regretă imediat ce spusese. După primirea pe care i-o făcuse, nu trebuia s-o mire faptul că el nu îndrăznise să treacă pragul magazinului.

Sosirea chelneriței le întrerupse pentru moment conversația. Comandară mâncarea și tânăra chelneriță veni, o clipă mai târziu, cu o sticlă de vin de California.

– Ce-ar fi să-mi explici de ce ai plecat atât de grăbită din Horton? reluă Cody când rămaseră din nou singuri.

Vorbise cu o oarecare dezinvoltură, ca și cum nu dădea prea mare importanță incidentului. Și ea se întreba dacă se prefăcea doar indiferent pentru a-și salva orgoliul.... Sau poate că se gândea că nu mai are niciun rost să insiste, din moment ce în viața ei exista un alt bărbat?

Dar dacă el venise în Hawaii să se întâlnească cu altă femeie? De fapt, ce știa ea despre viața lui privată, dacă nu doar faptul că o oarecare Melissa locuia împreună cu el la Vancouver? Oh! dar asta nu-l împiedica pe el să colecționeze aventuri.....

Gândul acesta îi reaprinse furia Trishei.

Cody nu merita să sufere pentru el. Și nici să încerce să-l menajeze....

– Mi-am dat seama că voi avea foarte puțin timp să vizitez galeriile din San Francisco, răspunse ea prefăcându-se la rândul ei indiferentă. Dacă am fi cinat împreună, m-aș fi culcat târziu și nu aș mai fi putut pleca decât spre prânz. De aceea, am preferat să anulez întâlnirea noastră. Și nu mă gândeam că asta o să te supere atât de mult, adăugă pândindu-i reacția.

– Înțeleg.

Vorbise pe un ton neutru, dar ea citi o oarecare dezamăgire în privirea lui.

Trisha simți o strângere de inimă. Nu împingea oare jocul prea departe?

– Dar de ce ai vrut să mă faci să cred că locuiești împreună cu acest bărbat? reluă el.

Ea nu se putu abține să roșească.

– Dacă nu ai fi insistat atât ca să-mi vorbești, fără îndoială că nu aș fi inventat această minciună. Era târziu și nu aveam chef să am o discuție lungă cu tine, asta-i tot.

– Cine este acest Anderson?

– Leslie Anderson, preciză ea. Împărțeam apartamentul cu ea până săptămâna trecută. Cât privește Paul, este un prieten. Nu a fost niciodată nimic între noi. Ți-am vorbit despre el, îți amintești? Este avocat. Lucrează într-un cabinet de avocatură la Honolulu, dar vine frecvent în Kauai unde are mulți clienți. M-a ajutat să-mi rezolv problemele cu polița de asigurare când am avut acel accident...

Cody dădu din cap.

– Este un prieten prețios....

Se întrerupse pentru a o lăsa pe chelneriță să le pună pe masă mâncărurile pe care le comandaseră.

– Ai dreptate, reluă el, nu ar fi trebuit să apar așa brusc la tine, fără să te anunț. A fost o prostie din partea mea. Se pare că am acordat prea mare importanță celor ce s-au întâmplat între noi la Horton.

Trisha simți un nod în gât. Era oare sincer? Sau, din nou, încerca s-o manipuleze?

– Când ai anulat cina noastră, ar fi trebuit să înțeleg mesajul, continuă Cody. Era suficient de limpede. De fapt, nu era nimic de explicat. Tu ai viața ta, eu pe a mea. Este prea târziu să schimbăm cursul lucrurilor.

De data aceasta, pronunțase ultima frază pe un ton definitiv. Și în loc să se simtă ușurată, Trisha resimți un puternic sentiment de frustrare. Cody dădea un pic prea repede înapoi.... Ascundea oare asta ceva? Se simțea vinovat față de Melissa? Sau acum credea că tot jocul acesta nu merită atâta osteneală?

Trisha fu cât pe ce să-i dezvăluie că știa de existența Melissei. De altfel, nu ar fi avut și ea dreptul să ceară niște explicații? Și se întreba cum să abordeze subiectul, când Cody reîncepu să vorbească.

– Cerceii aceștia sunt foarte frumoși, spuse el. I-ai făcut tu?

– Da. A fost prima oară când am folosit coralul roz, răspunse ea.

– Ce alte materiale mai folosești?

– Pietre semiprețioase cum ar fi granatul sau ametistul. Dar de cele mai multe ori, folosesc diverse varietăți de coral. Cel negru este

mai ieftin, pentru că poate fi găsit la adâncimi mici, în timp ce coralul roșu sau alb se recoltează la mai bine de trei sute de metri adâncime. Bineînțeles, exploatarea coralului este astăzi strict reglementată.

– Bijuteriile expuse în vitrina ta sunt minunate. Cred că ți-ai găsit vocația.

Continuară să vorbească despre tot felul de lucruri. Cody se purta atent și politicos, dar atitudinea lui se schimbase imperceptibil. Sau poate doar privirea? Trishei i se părea că nu o mai privește ca pe o femeie care i se pare atrăgătoare, ci ca pe o prietenă cu care era bucuros să stea la taclale, ceea ce i se păru reconfortant, dar și ciudat de iritant.

Când li se aduseră cafelele, el vru să știe unde era cel mai potrivit loc de practicare a surfului.

Trisha îl informă că o stațiune balneară de pe coasta sudică, Poipu, avea plaja cea mai apreciată de surferii profesioniști.

– Cât timp te gândești să stai în Kauai?

Cody tot nu-i spusese la ce hotel se cazase – sau poate stătea la vreo cunoștință?.... – nici ce anume avea de gând să facă pe timpul ședерii lui aici.

– Nu știu încă. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten care studiază vulcanul Kilauea, din Hawaii. Dar mai întâi vreau să prospectez sectorul imobiliar. Am vândut complexul din Vancouver și am de gând să reinvestesc acest capital în arhipelagul Hawaii, dacă găsesc o ocazie interesantă, firește.

Trisha se strădui să nu-și arate mirarea. Așadar, Cody era proprietarul unui complex din Vancouver.... Îi vorbise foarte puțin despre asta când se întâlniseră la Horton. Și dacă își amintea ea bine,

era vorba despre locuințe de lux, cu piscină, terenuri de tenis, dar omisese să-i precizeze că totul îi aparținea. Cu ce bani putuse el să dezvolte această afacere?

Un vulcanolog cu siguranță că nu câștiga prea mult. Iar moștenirea lăsată de tatăl său nu putea să fie fabuloasă mai ales că acesta avusese o reputație de mână spartă.

– S-a făcut târziu, spuse Cody uitându-se la ceas. Vrei să te conduc?

– Nu este nevoie. Am venit cu mașina.

O clipă mai târziu, se despărțeau în fața intrării restaurantului. Mașina închiriată de Cody era foarte aproape, trasă lângă trotuar.

– Petrecere frumoasă în Kauai! spuse Trisha.

Ar fi trebuit oare să-i spună să-i mai telefoneze înainte de a pleca? La ce bun? Mai bine să renunțe să-l mai revadă.

– Mulțumesc, răspunse el. Și magazinului tău, "Țestoasa roz" îi doresc viață lungă.

Păru că vrea să mai adauge ceva, dar se răzgândi și tăcu. Ea îi adresă un zâmbet înainte de a se îndrepta spre mașina ei.

Se așeză la volan cu un sentiment de regret amestecat cu nostalgie. "Sunt o proastă, își zise ea. Ce așteptam de la el? Să-și ceară scuze? Să-mi explice că Melissa nu este femeia vieții lui? Este mai bine să-l uit o dată pentru totdeauna...."

Demară, și se hotărî să treacă prin fața casei lui Paul care se afla în apropiere, ca să vadă dacă lucrările de renovare avansau. Și aici însă o aștepta o surpriză....

Locul părea părăsit. Nu se vedea niciun camion în fața imobilului și schelele fuseseră demontate. Ce însemna asta?

Trebuia să-i telefoneze urgent lui Paul.

Asta și făcu de îndată ce ajunse acasă.

Explicațiile lui Paul fură departe de a o liniști. Acesta spuse că prețul lucrărilor de renovare se dovedise a fi atât de ridicat încât a trebuit să întrerupă activitatea, fără ca măcar să-i fi putut achita antreprenorului ceea ce-i datora.

– Sunt la ananghie, mărturisi el. Lucrările acestea costă mult mai mult decât prevăzusem. Voi fi obligat să vând totul.

– N-o să fie prea ușor, dacă și cumpărătorul va trebui să investească în renovări....

– Știu. Va trebui să vând acest imobil pe nimic. Aveam de gând să-ți vorbesc despre toate astea de săptămâna trecută, dar am preferat să mai aștept puțin în cazul în care aș fi găsit o soluție.

– Și dacă nu reușești să vinzi?

– Nici nu vreau să mă gândesc. Mâine am întâlnire cu directorul unei agenții imobiliare. O să te țin la curent.

– Dacă pot face ceva ca să te ajut....

– Găsește-mi un cumpărător și voi fi în al nouălea cer! glumi Paul cu un râs amar.

Trisha închise telefonul, îngândurată. Un cumpărător..... Dar tocmai cinase cu un potențial cumpărător! Nu îi spusese Cody Malone că vrea să investească în afaceri imobiliare?

Nu avea însă nicio idee despre suma de care dispunea el. Și apoi, cu siguranță, nu-l interesa un imobil ce trebuia renovat. Prefera probabil un imobil pe care-l putea închiria imediat, înainte de a se întoarce la Vancouver.

Totuși, dacă exista și cea mai mică șansă de a-l ajuta pe Paul,

trebuia să încerce.

Da, dar Cody poate că își va imagina că ea vrea să reia relația cu el propunându-i o afacere..... Și oricum, nu știa cum ar fi putut să-l contacteze.

Doar dacă ar telefona la toate hotelurile din Kapaa și din stațiunile balneare apropiate? El însuși folosise aceeași strategie ca s-o găsească.....

Până la urmă se hotărî să-i telefoneze lui Paul și să-i împărtășească ideea ei, precizându-i însă că existau puține șanse să reușească.

– Merită încercat, răspunse el. Dacă prietenul tău are destui bani ca să facă lucrările de renovare, va face o afacere excelentă.

– Atunci, încerc să-l găsesc înainte să plece de pe insulă.

– Perfect. Ține-mă la curent. Dacă pot să negociez vânzarea direct cu el, vom evita să plătim comisioanele agenției.

Vocea lui Paul vibra de entuziasm. Oare greșise Trisha vorbindu-i despre Cody? Oricum, era prea târziu să mai aibă regrete....

De îndată ce închise telefonul, începu să caute în "Pagini aurii" și își dădu seama că va fi mult mai complicat decât prevăzuse, să-l găsească pe Cody Malone. Doar orășelul Kapaa avea mai mult de douăzeci de hoteluri.

Descurajată, vru să lase pe mâine căutările. Și, oricum, ezita să-l sune pe Cody la o oră atât de târzie. Dar dacă pleca de la hotel înainte ca ea să-l poată contacta, nu va mai avea nicio șansă să-i dea de urmă.

Ridică receptorul și formă numărul primului hotel de pe listă. De îndată ce va afla unde se cazase, nu va avea decât să-i telefoneze mâine dimineață la prima oră.

Cody făcu un duș rapid, se bărbieri și se îmbrăcă în timp ce se gândea la programul din acea zi. Dimineață, se va duce la Princeville ca să facă niște cumpărături, amintiri pentru Debbie și Melissa, și poate o cămașă din aceea hawaiană pentru el însuși. La început, se gândise să-i ofere Melissei niște cercei cumpărați de la "Țestoasa roz", dar până la urmă a renunțat.

După prânz va lua avionul spre Hawaii. Recepționerul hotelului îi spusese că erau numeroase zboruri care asigurau legătura între Kauai și Hawaii, și că nu era nevoie să-și facă rezervare dinainte.

Deschise fereastra camerei. Cu trei etaje mai jos dunele de nisip fin se întindeau până la marea de un albastru-turcoaz care scânteia sub soarele strălucitor. Câțiva surferi matinali călăreau deja valurile, răsucindu-se cu îndemânare pe planșe pentru a rămâne pe creasta valului și a face ca plăcerea coborârii să dureze mai mult. În apropierea hotelului, tufișurile de hibicus înconjurau frumoasele peluze, iar piscina părea un safir, încrustat în verdele crud al gazonului.

Lui Cody îi plăcea acest loc. Îi plăcea vegetația luxuriantă, peisajele uimitoare. Ar fi vrut să survoleze cu elicopterul falezele abrupte de la Na Pali, să exploreze adâncurile mării, bogată în pești tropicali și corali, să plutească pe valuri cu planșa la fel ca acești tineri sportivi lipsiți de griji, să stea întins pe plajă sub lumina lunii.

Dacă Trisha l-ar fi dorit în preajma ei.....

Doar evocarea acestui nume trezea în el un imens sentiment de frustrare. Era pentru prima oară când o femeie îl atrăgea într-un mod atât de irezistibil.

Când era lângă ea, avea în permanență dorința de a-și rătăci

mâinile prin părul ei lung și blond, de a se pierde în adâncul ochilor ei negri, de a-i mușca buzele pline ca niște fructe coapte, buzele cu acel zâmbet adorabil.

În ciuda eforturilor lui, nu reușea să și-o alunge din minte.

Soneria telefonului îi întrerupse visarea. Lăsă fereastra întredeschisă, se îndreptă spre aparatul pus pe noptieră și ridică receptorul.

– Da. Alo!

– Cody?

Vocea Trishei.... Degetele i se crispară ușor pe telefon.

– Da, eu sunt.

– Scuză-mă că te sun atât de devreme, dar trebuie să vorbesc neapărat cu tine înainte să pleci din Kauai.

– Ei bine, după cum vezi încă n-am plecat, răspunse el prudent.

De ce naiba îl sunase? Și cum de găsise numărul de telefon?

– Ți-am telefonat ca să.... ca să-ți propun o afacere.

– Ce fel de afacere?

Trisha îi expuse ideea. Proprietarul imobilului în care ea avea de gând să-și mute magazinul, se hotărâse să-l vândă. Și cum Cody îi povestise despre proiectele lui imobiliare, ea se gândise că poate ar fi interesat. În ultimele luni, fuseseră făcute lucrări de renovare a imobilului, dar proprietarul se gândise până la urmă să-l vândă în starea actuală.

Până la acest moment, ea îi vorbise foarte sigură pe ea. Vocea începu însă să-i tremure când adăugă:

– Dar poate că nu vrei să cumperi un imobil în curs de renovare....

– La drept vorbind, mă gândeam mai degrabă să prospectez piața în Hawaii. Cumpărătorii japonezi au investit mult în ultima vreme în Insula cea Mare. În câțiva ani, cu siguranță că prețurile vor exploda.

Făcu o pauză înainte să continue:

– Ai putea să-mi dai mai multe informații asupra acestui imobil?

– Nu știu nici eu mare lucru, decât că este situat la cinci minute de mers pe jos de centru, într-o zonă în care comerțul se dezvoltă pe zi ce trece. Așteptam să văd dacă tu ești interesat înainte de a mă informa.

– Poate că aș putea lua legătura direct cu agenția care se ocupă de tranzacție?

– Proprietarul nu vrea să lucreze cu o agenție. Încă nu a vorbit despre intențiile sale decât cu aceia care urmau să închirieze o locație în acest imobil.

– De ce s-a hotărât să vândă.

– Nu..... nu știu. Probabil că are alte proiecte.

Cody se gândi că, întotdeauna, este preferabil să evite costurile cu agenția. Pe de altă parte, nu știa cu cine avea de-a face și ar fi putut să piardă mulți bani dacă nu lua toate precauțiile necesare. Era ciudat că proprietarul hotărâse să vândă imobilul în curs de renovare.... Surveniseră oare probleme neașteptate?

– O să mă gândesc, îi promise el. Mă hotărâsem să plec spre Hawaii după-amiază, dar dacă mă răzgândesc, o să te sun.

– Ai reușit să dai de prietenul tău?

– Nu. Am vorbit cu soția sa la telefon, și l-am anunțat că voi lua astăzi avionul spre Hilo. Am sunat de asemenea și acasă la mine ca să anunț că mă întorc la Vancouver la sfârșitul săptămânii.

– Ai vorbit cu Melissa?

– Da, i-am telefonat aseară.

– Aha....

– Spune-mi, tu primești vreun comision la această vânzare? reluă Cody, încă intrigat de propunerea ei.

Vehemența cu care negase Trisha îl făcu să-și dea seama că făcuse o impolitețe.

– Nicidecum! exclamă ea, jignită. Am crezut doar că această afacere te-ar interesa, atâta tot. Dar las-o baltă. Dacă crezi că vei găsi ceva mai bun în Hawaii, cu atât mai bine. Îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi timpul. La revedere.

Și închise telefonul. Fir-ar să fie, de ce era atât de susceptibilă? El nu făcuse decât să se informeze....

Poate că ea se simțea vexată de faptul că el nu se arătase atât de entuziasmat față de propunerea ei? Dar dat fiind puținele informații pe care ea i le dăduse despre acest imobil, lui i-ar fi fost greu să se entuziasmeze.....

Mai bine o lăsa baltă. Cu siguranță că el va face afaceri mai bune în Hawaii, chiar dacă va trebui să dea un comision gras la o agenție imobiliară.....

Abia când fu în avion, Cody se gândi din nou la propunerea Trishei. Aceasta pomenise numele Melissei în decursul conversației. Dar el era absolut sigur că nu-i vorbise niciodată despre cumnata lui. De unde știa Trisha de existența ei? Și de unde știa că locuiește la Vancouver?

Își aminti atunci că Trisha pomenise numele Melissei pe un ton rece, un pic sarcastic. Era oare cu putință ca ea să se fi înșelat asupra

identității Melissei?

Gândul acesta îl obsedă în următoarele două zile pe care și le petrecu în Hawaii împreună cu prietenul lui Al și echipa sa de cercetători. Și pentru că își obținuse brevetul de pilot de elicopter cu câteva luni în urmă, îi propuse lui Al să survoleze împreună vârful în formare al vulcanului Kilauea, botezat Puuo'o și produs de erupțiile regulate de lavă ale vulcanului.

Și a treia zi, Cody se hotărî să se întoarcă în Kauai. Ca să afle mai multe despre acest imobil de vânzare. Și ca s-o revadă pe Trisha.

Capitolul 7

De îndată ce ajunse în holul aeroportului, Cody se îndreptă spre o cabină telefonică. Intră și formă numărul de la "Țestoasa roz".

– Imobilul este încă de vânzare, îi confirmă Trisha. Până la urmă, proprietarul a încredințat afacerea unei agenții. Vrei să-l întreb despre ce agenție este vorba?

– Nu, nu-i nevoie. Prefer să merg cu tine să vizitez imobilul.

– Eu n-o să fiu în măsură să-ți dau prea multe informații....

– Nu face nimic. Prefer să arunc o primă privire fără să fiu sub presiunea unui agent imobiliar, improviză Cody.

Ceea ce nu spuse însă, era faptul că voia mai ales să profite de ocazie și să vorbească cu Trisha.

– Unde se află acel imobil?

– Nu departe de "Taj Mahal".

În clipa aceea, el auzi o voce feminină întrebând-o ceva pe Trisha, care îl rugă să aștepte o clipă, și puse telefonul pe masă.

Când reluă convorbirea, ea îi spuse:

– Scuză-mă. Anne m-a întrebat ceva. Ascultă, închid magazinul la ora cinci și jumătate. Am putea să ne întâlnim undeva pe la ora șase?

– De acord.

Își dădură întâlnire în față la "Taj Mahal", la șase fără un sfert.

Cody închirie o mașină de la aeroport, își duse bagajele la hotelul la care trăsese cu câteva zile în urmă și se duse pe plajă să facă o baie.

Plin de optimism după discuția lui cu Trisha, o întrebă pe recepționera hotelului, o tânără amabilă de vreo treizeci de ani, dacă poate să-i recomande un restaurant cu o atmosferă romantică.

– La "Waikohola" ar trebui să vă placă, îi răspunse ea zâmbind. Au o excelentă bucătărie hawaiană, și este un restaurant foarte liniștit, în fața unei mici plaje înconjurate de palmieri.

Cody își notă adresa și-i mulțumi, uimit că o vede dintr-o dată cu o expresie descumpănită.

Îndepărtându-se de recepție, își dădu seama că tânăra interpretase probabil întrebarea ca o introducere politicoasă la o invitație la cină... Ar fi trebuit să bănuiască asta. Dar Trisha îi ocupa atât de mult gândurile încât nu mai vedea nimic ce se întâmpla în jurul lui.

Întors în cameră, se îmbrăcă în blugi și un tricou, pentru a putea vizita imobilul prin toate colțurile fără să se teamă că se murdărește.

Mai aruncă o privire la ceas. Era cinci și jumătate. Era timpul să se ducă la întâlnire.

O jumătate de oră mai târziu, Volkswagenul alb al Trishei încetinea și oprea în față la "Taj Mahal". Ea nu coborî din mașină și, îi făcu semn lui Cody să urce.

Opri după cinci sute de metri în fața unui imobil cu două etaje

care după stilul arhitectural, data de prin anii șaptezeci. Se vedea că fuseseră începute lucrări de renovare – unul dintre pereții exteriori era deja proaspăt vopsit – apoi fuseseră întrerupte, pentru că schelele fuseseră îndepărtate.

Trisha coborî din mașină și veni spre el cu mersul ei grațios. Purta o fustă plisată bleumarine și o bluză din mătase albă, iar lui Cody i se păru că vede un înger.

Un înger perfect conștient însă de rolul ei de femeie de afaceri.... pentru că de îndată ce deschise gura, o făcu pentru a-i arăta în detaliu renovările deja făcute de actualul proprietar.

– În urmă cu un an, imobilul a fost grav avariat de un uragan, îi explică ea. Din fericire, nu avea decât două etaje. După cum probabil ai remarcat, în Kauai nu sunt blocuri turn. Guvernul a instituit o limită de înălțime a imobilelor, în urmă cu câțiva ani.

– Oricum, turnurile ar desfigura peisajul.

Cody controlă imobilul în lung și-n lat ca să-și poată da seama de suprafața totală. Apoi, începu să viziteze subsolurile pentru a aprecia soliditatea fundației. Inspecția i se păru satisfăcătoare, dar o preveni pe Trisha că va trebui să ceară avizul unui expert înainte de a se pronunța.

În drum spre mașină, el o întrebă dacă are vreo idee despre prețul cerut.

– Nu. Dar am impresia că proprietarul este gata să facă o ofertă interesantă. Cred că este destul de nerăbdător să încheie afacerea.

– Lucrările care s-au efectuat sunt minime pe lângă ce a mai rămas de făcut. Va trebui să mă informez asupra prețurilor lucrărilor în Kauai. O s-o anunț pe Melissa că îmi mai prelungesc șederea aici,

încă vreo câteva zile, spuse el observând-o atent pe Trisha.

Lipsa ei de reacție îl dezamăgi.

– Nu știu dacă ți-am vorbit despre Melissa? continuă el. Este cumnata mea, soția lui David. Ar trebui să spun mai degrabă văduva lui, dar nu reușesc să mă obișnuiesc cu acest cuvânt.

De fapt, David nu se căsătorise niciodată cu Melissa, dar Cody o considerase întotdeauna ca pe soția legitimă a fratelui său.

– Și.... Melissa locuiește cu tine? întrebă Trisha, de data asta vizibil tulburată.

– Nu, stă într-o casă vecină cu a mea, împreună cu fiica ei Debbie, care este și fiica lui David. Debbie are șapte ani.

– Oh.... nu știam că avea o fiică.

Trisha rămase îngândurată o clipă.

– Spune-mi, Cody, reluă ea, se întâmplă ca Melissa să vină pe la tine în lipsa ta?

– Da, trece să-mi ude florile și să-mi ia corespondența. De ce mă întrebi?

– Am sunat la tine săptămâna trecută, când am ajuns la San Francisco. Și a răspuns Melissa. Nu știu de ce, dar am.... am crezut.... că locuiește cu tine. Am auzit zgomotul televizorului și se folosea de cuptorul tău....

Cody se încruntă.

– Trebuie să fi fost în ziua în care i s-a stricat cuptorul. A răspuns la telefon crezând cu siguranță că sunt eu. Este ciudat, nu mi-a spus nimic despre apelul tău.

– Am închis telefonul fără să-mi dau numele.

– Dar de ce ai sunat?

Obrajii Trishei se colorară ușor și păru stânjenită.

– Voiam să-mi cer scuze, murmură ea. Și să-ți spun cât de mult am apreciat momentele petrecute împreună. Dar cum Melissa a fost cea care mi-a răspuns, am crezut că sunteți împreună....

"Iată așadar de ce m-a întâmpinat ea cu atâta răceală", gândi Cody.

– Te-ai înșelat, spuse el zâmbind. Este adevărat că, într-o vreme, Melissa și cu mine aveam de gând să ne căsătorim. Dar ne-am dat repede seama că ar fi fost o greșeală. Ne simțeam foarte apropiați pentru că amândoi îl iubisem pe David, dar nu eram deloc îndrăgostiți unul de altul.

Se întrerupse, cuprins de o bruscă nostalgie.

– Și până la urmă, Melissa l-a cunoscut pe Marty, cu care se va căsători peste câteva luni, continuă el. Se va muta la el, în California, împreună cu Debbie, firește. Sunt foarte fericit pentru ele. Căsătoria aceasta este tot ce i se putea întâmpla mai bun Melissei. De la moartea lui David, a suferit mai multe depresii.

– Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu fratele tău, remarcă ea cu blândețe în glas.

– David și cu tata făceau schi fond în Colorado, când au fost surprinși de o avalanșă.

Cody vorbise foarte repede, abia auzit, ca și cum rostirea acestei fraze îi rănea buzele.

– Oh!.... Și tatăl tău.... murmură ea, plină de compasiune.

Preț de o clipă, Cody se revăzu printre salvatori, cu privirea fixată cu spaimă pe trupurile lipsite de viață ale tatălui și fratelui său pe care câinii tocmai le descoperiseră. Îl cuprinse atunci o senzație oribilă de

vomă.

– Scuză-mă, spuse el brusc. Am uitat să verific ceva la etajul doi. Mă întorc imediat.

Nu ajunse nici măcar la primul etaj. Se opri pe scară, cu spatele lipit de perete, străduindu-se să-și alunge din minte acele imagini de coșmar. Când se simți un pic mai bine, coborî încet scările și ieși din imobil.

Sprijinită de mașină, Trisha scria câteva cuvinte pe o carte de vizită.

– Cum te simți? întreba ea venind spre el.

– Mai bine, mulțumesc.

Ea îi întinse cartea de vizită.

– Poftim, aceasta este adresa agenției.

Cody puse cartonașul în portofel. De data aceasta trebuia să se hotărască. Dacă voia s-o invite pe Trisha la cină, era acum ori niciodată. Își adună tot curajul și o întrebă:

– Ești liberă diseară? Aș vrea să te invit la cină.

De când se întâlniseră în fața la "Taj Mahal" el o simțise încordată, ca și cum voia să-i dea de înțeles că întâlnirea aceasta era pur profesională. Și acum, se temea de reacția ei. În sfârșit, o văzu zâmbind.

– De ce nu? Te-ai gândit la un restaurant?

– Da, răspunse el. L-am dibuit azi după-amiază. Trebuie doar să trec pe la hotel să mă schimb.

Își plecă privirea spre blugii plini de praf și de pânze de păianjeni.

– Nu întârzii prea mult, reluă el. Pot să trec să te iau la ora opt.

Trisha ezită o clipă, întrebându-se dacă n-ar fi mai potrivit să se

întâlnească direct la restaurant. Până la urmă, încuviință.

– De acord. Te aștept la ora opt la mine.

Pe drum, Cody se gândi că ea tot nu-i explicase motivele plecării precipitate din Horton. Nu putea fi din cauza Melissei, pentru că Trisha sunase din San Francisco la Vancouver. Și nu credea nici că plecase mai devreme ca să viziteze câteva galerii de artă.... Atunci, ce se întâmplase? Trebuia să-i pună această întrebare astă-seară.

Sau mai degrabă nu. Va aștepta ca ea să vorbească prima. Deocamdată, singurul lucru care conta era faptul că ea acceptase să cineze cu el.

Ajunsă acasă, Trisha începu prin a face un duș. Apoi se îmbrăcă într-o frumoasă rochie roz-fuchsia, cu bretelițe, lăsându-și umerii goi și cu fusta scurtă. O toaletă departe de a fi atât de sexy ca rochia din satin roșu creată de Moori, dar care îi punea în valoare formele feminine și pielea bronzată.

Se privi cu satisfacție în oglindă și apoi îi telefonă lui Paul la Honolulu pentru a-l pune în temă cu mersul evenimentelor.

– Cât timp mai rămâne în Kauai? întrebă el.

– Doar vreo câteva zile. Astă-seară cinăm împreună.

– Perfect! Profită de ocazie și amintește-i că este pe punctul de a încheia afacerea secolului. Când imobilul va fi renovat, va putea să-l închirieze așa cum aveam eu de gând, sau să-l revând cu un beneficiu frumușel. Oricum, este o investiție excelentă.

– Asta i-am spus și eu.

– Insistă! Te asigur că, pentru mine, este foarte important. Acest Cody Malone poate să mă scoată din încurcătură.

– O să fac tot ce pot, îl asigură Trisha, ușor agasată.

În realitate, ea nu avea deloc de gând să relanseze discuția despre vânzarea acestui imobil și nici să-l influențeze pe Cody. Acum că el cunoștea toate datele problemei, el trebuia să hotărască dacă această afacere îl interesa sau nu.

De când discutaseră ultima oară, resimțea un sentiment de vinovăție. Convinsă că el era un afemeiat, îl bănuise pe nedrept că îi ascunsese existența Melissei. Totuși, dacă se gândea la weekendul petrecut la Horton, trebuia să recunoască faptul că el se purtase fermecător cu ea, abia uitându-se la celelalte femei care roiau în jurul lui. Este adevărat că nu-i trecuse prin minte că el devenise atât de matur și responsabil încât să-l preocupe fericirea unei fetițe și a mamei ei....

Acum însă, regretele nu mai foloseau la nimic. Cody va pleca peste câteva zile și ea nu mai avea niciun motiv să-l revadă.

Doar câteva zile.... Era un timp ridicol de scurt și totuși, pericolul o pândea. Dacă nu va avea grijă, se va îndrăgosti iremediabil de el! Și de data aceasta, nu mai putea să fugă.

Cody ajunse la Trisha la ora opt fix.

Ei i se păru că arată mai seducător ca niciodată, îmbrăcat în acest costum bleumarine și cămașă albă, cu o cravată bleu asortată cu ochii lui.

Îl invită să intre în salon, și se duse apoi în dormitor ca să-și ia poșeta. Când se întoarse, Cody era în pragul ușii.

– Este o adevărată chilie de călugăr aici, spuse el. Ai ceva împotriva mobilelor?

De când Paul o ajutase să-și mute atelierul în fosta cameră a lui Leslie, mobilierul acestei încăperi se reducea la un pat și un șifonier.

– Trebuie să-mi cumpăr, îi explică ea. Leslie s-a mutat săptămâna trecută și apartamentul pare acum gol.

– Poate că aș putea să-ți dau o mână de ajutor.

– Mulțumesc, dar cu siguranță că tu ai lucruri mai importante de făcut decât să alergi cu mine prin magazinele de mobilă.

– Dimpotrivă, asta m-ar distra mult.

– Ei bine, o să vedem....

– Parcă o aud pe Melissa vorbindu-i lui Debbie, glumi Cody. Acesta este răspunsul pe care i-l dă atunci când nu vrea să-i spună imediat.

Trisha zâmbi și nu putu să se abțină să se gândească la faptul că ar fi foarte stânjenitor să aleagă un nou pat, în prezența lui Cody.

***

Restaurantul se afla pe coasta de nord a insulei la vreo cincisprezece kilometri de Kapaa. Când ajunseră, fură conduși la o masă din mijlocul sălii. Cody îi șopti la ureche câteva cuvinte chelneriței. Aceasta îi răspunse cu un zâmbet complice și îi conduse imediat la o altă masă, ceva mai izolată, lângă geamul imens.

Se așezară și, în timp ce chelnerița se duse să le aducă meniul, Trisha privi în jur. Lumânări aprinse pe masă, tacâmuri de argint, porțelanuri fine, muzică hawaiană difuzată în surdină, plante exotice care formau separeuri.... totul se îmbina pentru a crea o ambianță rafinată și intimă.

– Îți place aici? întrebă Cody.

– Foarte mult. Nu știam că există asemenea locuri în Kauai. Cum l-ai descoperit?

– Am făcut o mică anchetă ca să aflu care este cel mai romantic restaurant din Kauai.

– Cel mai romantic? De ce?

– Și de ce nu? replică el, privind-o cu intensitate.

Trisha își plecă privirea, incapabilă să o susțină pe a lui. Și își promise să-și păstreze capul pe umeri și să reziste farmecului devastator al lui Cody.

După ce consultă meniul, alese un pește, în timp ce Cody optă pentru creveți cu sos picant.

Cina decurse într-o atmosferă relaxată. Cody părea foarte bine dispus și-i povesti o mulțime de anecdote amuzante, culese în decursul numeroaselor lui călătorii prin lume. Și îi relată mai ales conversația pe care o avusese într-o zi în avion cu o doamnă în vârstă.

– ..... o adorabilă bunică, îmbrăcată într-o rochie roz cu guler înalt, ocupată să scrie ilustrate. M-a întrebat cu ce mă opuc, dacă am o familie..... Când am întrebat-o și eu același lucru, mi-a răspuns că își câștigă pâinea scriind povești cu vampiri.

Trisha își puse paharul pe masă și începu să râdă.

– Și a adăugat.... știți, vampirii seamănă cu oameni ca mine sau ca dumneata....

La rândul ei, Trisha îi vorbi despre un tânăr artist care o implorase cu câteva luni în urmă să-i pună operele în vitrină.

– Mi-a arătat fotografii cu tablourile lui. Noroc că am insistat să trec pe la atelierul său ca să văd originalele înainte de a-i da un

răspuns. Închipuiește-ți că pictează cu maioneză, muștar și sos de roșii!

Când ajunseră la cafea, Trisha îi puse întrebări despre vulcanii din Hawaii. Din vorbă în vorbă, ajunseră să vorbească despre credințele populare din Hawaii.

– Ai auzit vorbindu-se despre Pele? întrebă ea privindu-și ceașca pe farfurioară.

– Este zeița focului, după câte știu?

– Da. Se spune că apare uneori pe câmpii sub înfățișarea unei fete frumoase îmbrăcată în roșu. Fiecare apariție a ei prevestește o erupție vulcanică.

– Acum înțeleg de ce purtai o rochie roșie, la Horton, spuse el râzând. Trebuia să bănuiesc că se va întâmpla ceva extraordinar.....

După cină, coborâră pe plajă. Rămaseră îndelung nemișcați privind marea, fascinați de valurile care loveau recifurile producând jerbe de spumă.

Apoi Cody se întoarse spre Trisha și o prinse de mână. Ea îi văzu chipul luminat de lună, nasul drept, bărbia voluntară, buzele senzuale....

Și când o cuprinse în brațe, nici măcar nu încercă să-i reziste. Trupul i se topea lângă al lui, în vreme ce buzele li se împreunau într-un lung sărut.

Dulceața acestui sărut, emoția îmbrățișării, mâinile lui Cody care-i mângâiau trupul, treziră în ea cele mai nebunești dorințe.

Buzele li se dezlipiră și se priviră tulburați, și unul și celălalt. Cody se aplecă din nou și-și plimbă buzele pe gâtul ei.

Înfiorată de dorință, ea încercă zadarnic să-și regăsească

sângele-rece, să se smulgă din această îmbrățișare înainte de a fi prea târziu. "Încă puțin, doar o clipă", gândea ea în timp ce el îi acoperea umerii cu o ploaie de sărutări calde.

Nu găsi puterea să se îndepărteze decât atunci când el își strecură o mână îndrăzneață spre sânii ei, pe sub țesătura fină a rochiei.

– Nu, Cody, nu.... nu sunt pregătită, bâigui ea.

El nu insistă, dar îi mângâie obrazul cu un gest tandru.

– Iartă-mă, șopti el, nu am putut rezista....

O clipă mai târziu, porniră spre casă.

Pe parcursul întregului drum, Trisha își pregăti argumente, convinsă că el nu se va opri aici. Fără îndoială că va insista să intre în casă pentru a-și petrece noaptea cu ea. Sau să-i smulgă promisiunea unei noi întâlniri, mâine seară. Cody însă nu făcu nimic din toate astea.

– Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația, spuse el simplu, când ajunseră în fața ușii. Am petrecut un moment deosebit.

Aplecându-se spre ea, îi atinse ușor buzele și zâmbi.

Descumpănită, Trisha se simți cuprinsă de panică. El nu mai dorea s-o vadă? Și dacă se hotăra să plece din Kauai chiar mâine? Era probabil ultima oară când ea putea să-l atingă.....

– O să stabilești o întâlnire cu agenția? întrebă ea, îngrijorată.

– Nu știu încă. Ar trebui ca prețul de vânzare al acestui imobil să fie într-adevăr derizoriu ca să mă lansez în această aventură.

Adunându-și tot curajul, ea întrebă:

– Ne-am mai putea vedea înaintea plecării tale?

– Depinde de tine.

– Atunci, te invit la cină. Mâine seară, la ora șapte. O să pregătesc

niște spaghete. Vrei?

Se străduise să-i vorbească pe un ton lejer, dar strălucirea ochilor îi trăda emoția. Cody îi zâmbi cu tandrețe.

– Da, voi veni. Cu o sticlă de vin. Noapte bună, Trisha.

– Noapte bună.

***

A doua zi dimineață, Cody telefonă la agenția imobiliară. Prețul de vânzare al imobilului era mult mai mic decât își imaginase el. Banii obținuți pe vânzarea complexului său din Vancouver îi permiteau suficient să-l cumpere, dar nu era sigur dacă îi convenea acum să se lanseze într-o operațiune de renovare.

Ca să aibă conștiința împăcată, se întoarse totuși după-amiază ca să verifice unele detalii.

După ce termină de vizitat încă o dată imobilul, se întoarse la hotel, se schimbă și se duse la piscină. Aici, instalat confortabil într-un șezlong, studie cu interes un document pe care i-l încredințase Al, în care acesta descria în amănunt cercetările făcute de echipa lui asupra vulcanului Kilauea.

Pe la ora șapte, Cody se prezentă la ușa Trishei, cu o sticlă de vin și un buchet mare de trandafiri. Ea îl întâmpină cu un zâmbet vesel.

– Mmm.... Ce frumos miros! spuse ea mirosind trandafirii. Mulțumesc, Cody. Eu ador florile.

El se gândi că parfumul lor nu îl egala în niciun caz pe cel al

Trishei, în care se simțeau esențe de vanilie și ambră. Și în timp ce ea așeza buchetul pe masă, el observă că unul dintre picioarele mesei era înălțat cu o bucată de carton, ca să nu se clatine masa.

– Dacă vrei, eu pot să tai și celelalte trei picioare ale acestei mese ca să fie la aceeași înălțime, îi propuse el.

Trisha începu să râdă.

– Masa aceasta este condamnată să devină bancă. Paul a încercat o dată să egalizeze picioarele, dar după ce a tăiat trei dintre ele, a observat că luase vreo câțiva milimetri în plus.... A vrut să continue să le potrivească, dar am preferat să-l opresc înainte să transforme masa într-una joasă!

– S-ar părea că Paul nu este un meșter prea bun.

– Nu, într-adevăr. Oricum, în curând îmi voi cumpăra o masă nouă.

– Aha! așa este. Când ai de gând să-ți faci cumpărăturile?

– În zilele următoare. Și știi, m-am hotărât să-mi cumpăr și un pat nou. Al meu și-a trăit traiul și aș vrea să-mi iau o somieră de fabricație japoneză. Se zice că sunt făcute excelent să nu te mai doară spatele.

Cody fu cât pe ce s-o întrebe dacă le erau recunoscute acestor saltele și alte calități, dar preferă să se abțină. Trisha roșise și ea ușor ca și cum ar fi fost stânjenită să discute cu el calitățile patului ei. Emoția aceasta i se păru lui Cody fermecătoare, măgulitoare și..... plină de promisiuni, în același timp. Era evident că el nu-i era indiferent.

Până la urmă, schimbară subiectul pentru a îndepărta această stânjeneală apărută între ei.

– M-am hotărât să vizitez și alte proprietăți ca să-mi fac o idee

despre prețurile care se practică în Kauai. Mi se pare o idee bună să investesc aici. Prețurile sunt cu siguranță mai mici decât în Hawaii. Dacă ai ceva timp disponibil, m-aș bucura să facem aceste vizite împreună.....

– Am mult de lucru la magazin. Dar dacă vrei să mergem spre seară.... Ai luat contact cu agenția?

– Da, i-am sunat azi-dimineață. Într-adevăr, imobilul se vinde la un preț interesant, dar nu sunt sigur că m-aș putea ocupa de lucrările de renovare fiind la Vancouver.

– Înțeleg.

Trisha apăru dezamăgită, dar nu relansă subiectul.

După ce îi servi un aperitiv dispăru în bucătărie ca să pregătească spaghetele.

Tocmai când se întorcea în salon, sună telefonul aflat în dormitor.

– Scuză-mă, revin imediat, spuse ea.

Rămas singur, Cody începu să desfacă sticla cu vin. Îi ajungeau la urechi frânturi de fraze rostite de Trisha care lăsase întredeschisă ușa camerei.

– Te-ai întors în Kauai?..... Nu știu..... Nu pot, nu sunt singură.....

Cody bănui că vorbea cu un bărbat. Era Paul? Vreun alt admirator al ei? La urma urmei, probabil că nu era singurul căruia îi plăcea Trisha.

Când ea se întoarse, el remarcă faptul că părea îngrijorată. Curând, se așezară însă la masă în fața unei salate de roșii și spaghete cu sos.

În timp ce mâncau, vorbiră verzi și uscate, și Cody se bucură să vadă că aveau puncte de interes comune. Totuși, Trisha părea cu

gândul aiurea. Oare o preocupa încă acel telefon?

– Îmi doresc să vizitez Grota cu Ferigi, de lângă sătucul Poliahu, spuse el. După cum scrie într-o broșură de la hotel, se organizează croaziere pe râul Wailua, cu vizitarea grotei. Te-ar tenta?

– Bineînțeles.

– Ești liberă mâine seară? Aș putea telefona mâine dimineață ca să aflu dacă mai sunt locuri.

– De acord. Sună-mă la magazin să mă anunți.

El îi luă mâna și-i sărută ușor palma. Ardea de dorința de a o cuprinde în brațe și de a o acoperi cu sărutări. Dar nu voia cu niciun chip să o bruscheze, să o sperie.

Când ajunse la mașina lui, se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire ferestrelor apartamentului. O zări pe Trisha în spatele perdelelor.... Și brusc, silueta ei dispăru.

Fusese o apariție atât de fugară încât se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

Îl aștepta oare pe bărbatul cu care vorbise la telefon? Paul Lawton, avocatul? Sau pe un altul?

La gândul că, probabil ea avea un amant, un foc arzător i se răspândi prin vene.

Pentru prima oară în viața lui, Cody Malone era gelos!

Capitolul 8

La zece minute după plecarea lui Cody, Paul îi telefonă din nou Trishei. Voia să treacă pe la ea chiar acum. Îngrijorată de angoasa care răzbătea din vocea lui, ea acceptă fără să șovăie.

Și la foarte puțin timp după aceea, el sună la ușă.

Trisha se grăbi să-i deschidă.

– Bună seara, Paul. Intră, te rog.

Cu privirea abătută, cu fața pământie, Paul părea istovit. Era pentru prima oară când Trisha îl vedea așa.

Abia intrat în salon, el se lăsă să cadă pe un fotoliu. Ea se așeză pe canapea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ai o mină îngrozitoare. Ești bolnav?

El scutură din cap.

– Mai rău, răspunse Paul abia auzit.

După o clipă de tăcere, ca și cum nu ar fi știut cum să-și înceapă relatarea, își puse mâinile pe genunchi și spuse:

– Nu ți-am spus totul în legătură cu afacerea asta imobiliară. De

fapt, sunt într-o situație catastrofală. Dacă nu găsesc repede un cumpărător, risc închisoarea.

Trisha păli.

– Închisoarea? Dar oamenii nu sunt aruncați în pușcărie numai pentru că nu-și pot achita la timp împrumuturile.

El zâmbi amar.

– Nu am împrumutat banii aceștia de la bancă, ci de la cabinetul de avocatură pentru care lucrez la Honolulu. În fiecare lună, o parte din beneficii este vărsată într-un cont de economii. În felul acesta, într-un caz neprevăzut, dispunem de un capital disponibil imediat. De acolo am luat banii.

– Și trebuie să-i rambursezi repede?

– Colegii mei tocmai au hotărât să cumpere niște acțiuni cu aceste fonduri comune. Bineînțeles, eu sunt liber să dispun de partea mea, dar problema este că am împrumutat din fond echivalentul a trei părți.

– Ei bine, roagă-i să-ți acorde un răgaz de a-i restitui. Dacă înțeleg eu bine, ei nu au interesul să te ruineze.

– Ei nu știu că eu am împrumutat acești bani.

– Ce?

Trisha îl fixă stupefiată. Paul își feri privirea. Ea remarcă faptul că mâinile lui tremurau.

– Vrei să spui că.... te-ai împrumutat din acest fond fără să spui cuiva?

– Când m-am hotărât să renovez imobilul, i-am întrebat pe colegii mei dacă pot să iau niște bani din acel fond comun. Ei au refuzat. Afacerea li se părea prea riscantă. Aceasta era și părerea bancherilor

cărora m-am adresat. Nu mi s-a acordat niciun credit. În clipa aceea, ar fi trebuit s-o las baltă, dar m-am încăpățânat.....

– Oh! Paul.....

– Înțelegi, mi se părea nedrept ca toți acei bani să zacă în bancă în vreme ce eu aveam atâta nevoie. Am hotărât deci să împrumut suma necesară și s-o înapoiez de îndată ce lucrările vor fi terminate. Planul meu era să vând primul etaj al imobilului, ceea ce, după calculele mele, ar fi trebuit să-mi aducă un beneficiu frumușel și să păstrez parterul pentru a-l închiria.

– Dar lucrările te-au costat mai mult decât prevăzusei.....

– În momentul acela, lucrurile au început s-o ia razna. A trebuit să întrerup lucrările pentru a căuta un supliment de finanțare, ceea ce a întârziat toată operațiunea.

Oftă adânc, apoi continuă:

– Imaginează-ți că tocmai obținusem în sfârșit un împrumut de la o bancă americană, când unul dintre colegii mei a lansat ideea de a investi fondurile comune în niște acțiuni.

– Și acum ce-o să le spui?

– Nimic! Trebuie să găsesc neapărat o soluție, risc să fiu dat afară din barou și urmărit în justiție pentru deturnare de fonduri.

De ce nu abandonase el această afacere atunci când încă mai era timp? Întristată de toată povestea asta până-n prezent, Trisha simți că o cuprinde furia. Oare ispita câștigului îl îndemnase pe Paul să facă asta? Nu câștiga destui bani ca avocat?

– Mărturisesc că îmi este greu să înțeleg, începu ea. Tu care ești atât de conștiincios.... Cum ai putut să faci așa ceva?

Paul dădu trist din cap.

– Am făcut-o din dragoste.

– Din dragoste? Ce vrei să spui?

– Banii aceștia erau pentru Nan.

– Dar de ce? Are nevoie de bani?

– Da și nu, spuse el. Trebuie să-ți mărturisesc că atunci când i-am spus că o să-ți muți magazinul în acel imobil, mi-a făcut o adevărată scenă de gelozie. Știa că eu îți împrumutasem niște bani în urmă cu câțiva ani, pentru ca să poți să-ți deschizi magazinul. Pe scurt, m-a acuzat că îmi risipesc banii pentru ochii tăi frumoși.

– Este ridicol....

– I-a intrat în cap să-și deschidă și ea un magazin de haine la Honolulu și mi-a cerut bani. Am încercat să-i explic că mi-am investit toate economiile în renovarea imobilului, dar nu a vrut să mă creadă. A început să spună că n-o iubesc cu adevărat și a amenințat că mă părăsește. Atunci mi s-a făcut frică. O iubesc, Trisha. Nu pot să suport gândul că m-ar părăsi.

– Așa că te-ai hotărât să împrumuți acești bani cu orice preț pentru a termina renovarea clădirii și pentru a putea vinde primul etaj?

Paul încuviință.

– I-am promis că va avea suma necesară peste șase luni.

– Ea știe de acest împrumut?

– Nu.

Trisha tăcu o clipă, consternată.

Cum de putuse Paul, om de afaceri avizat, să-și riște reputația și onoarea pentru a satisface capriciile unei femei?

– Eu am un cont de economii, spuse ea. Pot să cer un împrumut

la bancă. Nu știu dacă suma va fi suficientă pentru a-ți rambursa integral datoria, dar oricum va fi mai bine decât nimic....

El întinse brațele spre ea, îi luă mâna și o strânse o clipă în palmele lui. Trisha observă că avea lacrimi în ochi.

– Mulțumesc, Trisha. Nici nu-ți poți imagina cât de mult mă impresionează gestul tău. Dar nu vreau să te implic în această poveste. Crede-mă, nu există decât o soluție: să vând imobilul cât mai repede cu putință. Doi dintre colegii mei sunt plecați în California pentru cincisprezece zile. Cu puțin noroc, aș reuși să-mi rambursez datoria înainte de întoarcerea lor.

– Agenția ți-a mai găsit clienți?

Chipul lui Paul se întunecă.

– Până acum doar trei persoane au cerut să viziteze imobilul. Două dintre ele nu au suma necesară ca să-l cumpere.

– Și a treia?

– Este prietenul tău, Cody Malone. Aparent, este singurul care dispune de suma necesară.

– Din păcate, nu-l văd prea interesat.

– Totul depinde de tine, Trisha.

Ea se crispă. Ce voia el să insinueze?

– Nu-ți imagina cine știe ce, reluă el, ușor jenat. Nu-ți cer să devii amanta lui! Ci doar să vizitezi împreună cu el Kauai. Trebuie ca prietenul tău să-și dea seama că această mică insulă este un adevărat paradis terestru, și că acest imobil este o excelentă investiție pentru viitor.

Cum ea tăcea, el insistă:

– Piața imobiliară din Kauai este în plină expansiune. În cinci ani,

imobilul acesta va fi o mină de aur.

– Vreau să te cred, Paul, dar nu cred că am suficientă influență asupra lui Cody pentru a-l convinge să-l cumpere.

– Iar eu, sunt sigur că te va asculta. De ce crezi că a acceptat să-l viziteze?

– Păi..... pentru că-l interesa afacerea.

– Nu Trisha, tu îl interesezi. Scuză-mă că sunt atât de direct, dar sincer sare în ochi acest lucru. Am înțeles asta din clipa când i-am întâlnit privirea, în seara în care te aștepta în fața casei.

Tulburată, ea își plecă privirea.

Chiar dacă Paul avea tot interesul s-o facă să creadă că Cody Malone era îndrăgostit de ea, nu și-ar fi permis niciodată să-i spună povești. Pe de altă parte, presupunând că ea ar fi avut într-adevăr influență asupra lui Cody, avea oare dreptul să-l îndemne să cumpere acest imobil?

Dumnezeule, ce situație! Niciodată nu-și simțise sufletul atât de sfâșiat. Paul era cel mai bun prieten al ei. Datorită lui își recăpătase încrederea în ea, datorită lui crease "Țestoasa roz". Nu-l putea lăsa baltă acum când el îi cerea un serviciu. Dar de ce trebuia ca tocmai Cody să fie singura persoană capabilă să-l ajute?

– Voi vedea ce pot face. Dar nu-ți promit nimic.

– Mulțumesc, Trisha, răspunse el, emoționat. Îmi salvezi viața.

Speranța care luminase dintr-o dată chipul lui Paul ar fi trebuit s-o bucure pe Trisha. În loc de asta, își simți inima strângându-se de teamă.

A doua zi dimineață, Trisha se hotărî să-i telefoneze lui Cody, după ce aranjă cu Anne ca ea să se ocupe de magazin toată

săptămâna.

– M-am hotărât să-mi iau câteva zile de vacanță pentru a te ajuta să vizitezi insula, îl anunță ea pe Cody. Doar dacă mai ai chef să rămâi, firește....La celălalt capăt al firului, urmă un moment de liniște.

– Mi se pare o idee excelentă, răspunse el în sfârșit.

– Am putea merge în după-amiaza asta pe coasta de vest. O să-ți arăt plaja Polihale care este una dintre cele mai frumoase de pe insulă.

Trisha alesese acest loc în cunoștință de cauză. Într-adevăr, pe coasta de vest nu erau prea multe amenajări turistice, deci și puține proprietăți de vânzare....

– Mi-ar plăcea foarte mult, o asigură el, dar am la ora trei o întâlnire cu un agent imobiliar.

Ei îi fu foarte greu să nu-și manifeste dezamăgirea.

– Și dacă ai amâna această întâlnire pe mâine?

– Mă tem că nu este posibil. Dar de ce nu ai veni și tu cu mine, dacă ești liberă? Oricum, nu uita că, pe seară, mergem la Grota cu Ferigi. Am rezervat două locuri pentru această excursie. Plecarea este la ora șapte.

Ea se gândi repede. Nu avea cum să-l împiedice pe Cody să viziteze alte proprietăți, dar putea să-l însoțească și să-l convingă că oferta lui Paul era mai avantajoasă. Până atunci însă, era mai bine să nu-l lase să se plimbe singur prin Kauai. Cine știe dacă, în peregrinările sale nu va găsi o ofertă mai bună?

– Ai dreptate, vin cu tine! răspunse ea. Aș putea cel puțin să-ți spun dacă aceste proprietăți sunt bine situate. Vino la mine la magazin de îndată ce ești gata. O să luăm prânzul împreună.

– De acord. Voi veni.

Cody ajunse la "Țestoasa roz" pe la zece și jumătate. La început, fu destul de distant și Trisha trebui să se folosească de tot farmecul ei ca să-l facă să zâmbească și să glumească împreună cu ea.

După un timp, el se relaxă complet și ascultă cu interes explicațiile pe care i le dădea în legătură cu niște tablouri și cuverturile hawaiene expuse în vitrină. El chiar cumpără ceva: un pandantiv de coral pentru Melissa și o cutiuță de bijuterii din lemn pictat pentru Debbie.

– Debbie este ca un băiețoi, îi mărturisi el Trishei. Cred că mai întâi va învăța cum se pune momeala pentru pești decât cum se poartă bijuteriile.

Trisha se simți un pic stânjenită să-l vadă cheltuind bani în magazinul ei. Insistă să-i facă o reducere importantă la preț și-i oferi și o eșarfă de mătase pentru Melissa.

La prânz, făcură un picnic în parc. Apoi, se plimbară pe străzile animate din Kapaa. Când trecură pe lângă o florărie, Trisha intră. Ieși o clipă mai târziu cu o ghirlandă de orhidee, pe care i-o oferi lui Cody.

– Ca să te fac să uiți primirea nepoliticoasă pe care ți-am făcut-o în urma cu câteva zile, spuse ea punându-i ghirlanda în jurul gâtului.

– Mulțumesc. Asta înseamnă că acum sunt binevenit?

– Da!

Și ridicându-se în vârful picioarelor, ea îl sărută pe obraz. Dar în ultima clipă, el întoarse capul și-i atinse buzele.

Tulburată, Trisha își feri privirea. În ciuda bucuriei pe care o resimțea petrecându-și ziua cu el, avea un sentiment de vinovăție.

Vinovăția de a deține un teribil secret și faptul că fusese îndemnată spre el de către Paul. I-ar fi plăcut atât de mult să se plimbe la braț cu Cody fără ca aceste gânduri s-o bântuie.....

Curând, ajunseră la agenția imobiliară. Îi întâmpină un omuleț jovial, în costum albastru– deschis și cravată galbenă, care îi conduse la un imobil de birouri situat la zece minute de mers pe jos de centrul orașului.

Cody nu se arătă prea interesat. Găsi că încăperile sunt prea mici și regretă absența izolării fonice.

În schimb, al doilea imobil îi plăcu. Era o clădire mare din beton și sticlă fumurie, construit pe la începutul anilor optzeci și care avea și o parcare la subsol.

– N-o să vă fie greu să găsiți locatari, îi spuse agentul imobiliar. În Kapaa, nu prea mai sunt de închiriat imobile pentru birouri, în timp ce sectorul comercial este în plină expansiune.

– Nu te lua după ce-ți spune, îi șopti Trisha când agentul se mai îndepărtă. Imobilul acesta este prea departe de centru pentru a-i interesa pe eventualii chiriași.

– Poate că ai dreptate, spuse el.

– De ce nu ne-am duce să mai vezi o dată imobilul pe care ți l-am recomandat eu? Ai putea în acest fel să faci o comparație.....

Agentul imobiliar le propuse să vadă un al treilea imobil, dar Cody refuză sub pretext că trebuia să se ducă la o întâlnire.

Se despărțiră de agent, urcară în mașină și merseră până la imobilul lui Paul.

– Recunoaște că acesta este mult mai bine plasat, spuse Trisha. Suntem la doi pași de centru. Crede-mă, este un avantaj deloc de

neglijat.

Cody încuviință, fără ca ea să poate ghici ce anume gândea.

– Ce-ar fi să trecem pe la mine să bem un pahar înainte de a ne duce la Grota cu Ferigi? propuse ea, după ce terminară de vizitat clădirea. De altfel, aș vrea să mă și schimb. Pentru această excursie, este mai indicat să-mi pun niște blugi decât să rămân în taior.

– Să mergem, fu de acord Cody.

Vasul urca încet pe apele liniștite ale râului Wailua, care șerpuia prin mijlocul unei vegetații luxuriante. Liniștea era atât de impresionantă încât ai fi crezut că timpul s-a întors cu câteva secole în urmă, când numai regii hawaieni aveau dreptul să se ducă la Grota cu Ferigi, considerată pe atunci un loc sacru.

După vreo jumătate de oră, vasul fu ancorat la un debarcader din lemn și pasagerii invitați să urmeze un drum care se înfunda în junglă.

Pe deasupra apei, ultimele raze ale soarelui luminau cerul, anunțând apusul. Dar pe sub frunzișul des, se făcuse deja întuneric și fuseseră aprinse torțe ca să le lumineze drumul. Când trecură pe sub un copac kukui, Trisha îi șopti la ureche lui Cody:

– Se spune că atunci când îți cade pe drum o frunză de arbore kukui, îți poartă noroc.

– Atunci, probabil că mie mi s-a întâmplat asta fără să observ când m-am plimbat prin Kauai. Altfel, nu aș fi aici cu tine.....

Trisha simți că roșește. Cu cât învăța să-l cunoască mai mult pe Cody, cu atât i se părea mai diferit de bărbatul pe care și-l imaginase. Încetase să-l mai considere ca pe un seducător macho, preocupat doar de imaginea lui. De când revenise în Kauai, era dimpotrivă

foarte tandru, atent la cele mai mici dorințe ale ei, simpatic și fermecător..... Era prietenul ideal.

Dar chiar dacă părea să simtă o oarecare atracție pentru ea, nu-i spusese nimic, nu-i promisese nimic. Nici măcar că își prelungește șederea aici.

Ce să facă? Să se mulțumească doar cu o scurtă aventură cu el, știind că, în câteva zile, el va pleca definitiv și ea nu-l va mai revedea probabil niciodată? Sau să încerce să reziste eroic farmecului lui? Cea de-a doua soluție părea mai rezonabilă, dar poate că nu era și cea mai realistă.

Își reluară drumul unul în urma celuilalt și se alăturară grupului de turiști în grotă, a cărei intrare era aproape mascată de o pădure de ferigi.

Atmosfera mistică din acest vechi loc sacru al regilor hawaieni, îndemna să vorbești cu voce scăzută și să te reculegi. Când ghizii începură să fredoneze vechi cântece hawaiene, pentru a demonstra calitățile acustice ale grotei, Trisha se apropie instinctiv de Cody.

Apoi, unul dintre ghizi anunță că obiceiul era să te săruți la sfârșitul ultimului cântec.

Trisha se înfioră, dar înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, Cody îi cuprinse buzele cu o tandrețe infinită. Ea se simți inundată de un val de emoții. Și preț de câteva clipe, avu impresia că plutește.

Când coborî pe pământ, Cody îi oferi brațul și-i zâmbi. Se lăsă condusă spre vas ca într-un vis.

La bord, îi așteptau două fete hawaiene fermecătoare care oferiră fiecărui pasager câte o ghirlandă. Apoi, le propuse să-i inițieze pe amatori în dansul hula.

Trisha dansase de multe ori hula, și începu absolut firesc să-și unduiască șoldurile în ritmul muzicii. Sprijinit de balustradă, Cody nu o pierdea din ochi.

Când ea veni lângă el, Cody o complimentă și îi spuse că fusese invidiată de turistele americane care încercaseră cu stângăcie s-o imite.

Mult mai târziu, când Cody o conduse acasă cu mașina, abia atunci își aminti de Paul. Cu siguranță, acesta îi va telefona ca să afle dacă are vreo veste....

– Ai luat vreo hotărâre în privința imobilului? îl întrebă ea pe un ton dezinvolt. De-aș fi în locul tău, m-aș decide repede. Cu siguranță că nu va mai rămâne mult pe piață.

El îi aruncă o privire agasată.

– Hotărât lucru, povestea asta cu vânzarea te preocupă mult. Ne întoarcem dintr-o excursie romantică și iată că tu îmi vorbești iarăși de acel imobil.....

– Sunt nerăbdătoare să aflu dacă voi putea să-mi mut magazinul.... Așa cum ți-a spus și agentul, este foarte greu să găsești un loc cu vad bun în Kapaa.

– Ei bine, m-am hotărât să contactez mai multe antreprize de construcții, pentru ca să-mi facă fiecare dintre ele un deviz. Asta îmi va permite să apreciez dacă afacerea este într-adevăr interesantă.

Cody trase mașina în fața casei și ieși în același timp cu Trisha. Cum ea își căuta cheia în poșetă, el spuse:

– Nu este încă foarte târziu. Am putea să bem o cafea. Îți promit că voi fi cuminte.

Vorbise cu o voce atât de caldă încât ea tresări. În același timp

însă, semăna cu o fiară la pândă, cu zâmbetul lui ironic și ochii strălucitori.

– Poate într-o altă seară, răspunse ea, rugându-se Cerului ca el să nu insiste. Acum sunt obosită. Cred că o să mă culc devreme.....

Privirea lui Cody se întristă, dar își reveni foarte repede.

– Vrei să mâncăm mâine în parc, ca și astăzi? De data aceasta, aduc eu sandvișurile.

– De acord.

El o sărută repede pe obraz și urcă în mașină.

– Pe mâine, Trisha. Noapte bună.

***

De îndată ce intră în casă, Trisha îl sună pe Paul.

Îl găsi într-o stare de nedescris. Nan tocmai îl anunțase că îl părăsește. În ciuda antipatiei pe care o resimțea pentru această femeie, Trisha ascultă cu răbdare tânguielile lui Paul. După câteva clipe însă nu se putu abține să remarce:

– Poate că îți voi părea brutală, dar eu mă simt ușurată să știu că te-a părăsit. Nan avea o influență rea asupra ta.

Cum Paul îi lua apărarea lui Nan, Trisha consideră că era inutil să-l convingă; cu siguranță, va vedea mai limpede lucrurile peste o vreme. Și se decise să schimbe subiectul.

– Cody va cere mai multor antreprize de construcții să-i stabilească un deviz. Vrea să știe cât îl vor costa lucrările de renovare

a clădirii.

– Asta înseamnă mult timp pierdut, spuse Paul. Ascultă, spune-i că se mai interesează și altcineva de imobil și că trebuie să se hotărască mai repede dacă nu vrea să rateze afacerea.

Trisha se încruntă. Părea puțin probabil că-l va influența pe Cody cu acest gen de argumente, dar nu vru să-l contrazică pe Paul. Era deja destul de amărât.

– Cum zici tu, răspunse ea. Voi face tot ce pot ca să-l conving.

A doua zi, pe la prânz, când Trisha ajunse în parc, îl găsi pe Cody așezat pe o bancă și citind un ziar. Se duseră apoi amândoi să se așeze la umbra unui copac ca să mănânce. Când începură să mănânce sandvișurile cu crudități, Trisha spuse ca din întâmplare:

– Am aflat că este cineva foarte interesat de acel imobil. Dacă nu te grăbești, o să ți-o sufle de sub nas.

În timp ce vorbea, fixa un punct în depărtare, pentru a evita privirea lui Cody. Toată povestea asta o făcea să se simtă foarte stânjenită. Până acum, se mulțumise să-i ascundă lui Cody identitatea proprietarului imobilului, ceea ce încă nu i se părea prea grav. Dar faptul că Paul îi cerea în prezent să mintă nu-i era deloc pe plac.....

– Cum ai aflat? întrebă el.

Iată un amănunt la care ea nu se gândise. Foarte repede inventă o nouă minciună.

– De la o clientă care a trecut pe la magazin azi-dimineață, răspunse ea evaziv. Îl cunoaște pe proprietarul imobilului.

– Până la urmă, de ce te interesează pe tine cine cumpără imobilul? Nu există niciun motiv pentru ca noul proprietar să-ți închirieze un spațiu la parter.

– Aș fi preferat totuși să fii tu cel care-l cumpără, insistă ea. Lucrul acesta ți-ar da ocazia să vii mai des prin Kauai.

Schițând un zâmbet seducător, îi puse o mână pe genunchi.

– De altfel, am de gând să fac totul pentru a te convinge să cumperi în Kauai, continuă ea. Și pentru început, te voi duce în niște locuri paradisiace încât n-o să mai vrei să pleci deloc.

– Și după aceea?

– După aceea, voi dansa hula pentru tine!

– O asemenea promisiune merită luată în seamă, spuse el râzând.

În zilele următoare, Trisha începu să-i arate lui Cody toate curiozitățile din Kauai. Vizitară cascadele din Wailua, ale căror ape se adunau în bazine adânci și limpezi, Coco Palms și hectare întregi de cocotieri și de legume, unde au fost turnate multe filme hollywoodiene. Admirară grădina botanică, o splendoare care aduna plantele tropicale cele mai importante de pe insulă.

Între două plimbări, se întindeau pe nisipul fin al plajei Lumahai. Făcură surf la Poipu și vorbiră ore întregi pe terasele cafenelelor.

Cody se simțea din ce în ce mai atras de Trisha. În mod ciudat, complicitarea care se năștea între ei făcea ca relația lor să fie extrem de excitantă. Lui i se părea că, lângă ea, putea să se poarte firesc fără să se teamă că o plictisește sau o dezamăgește, pe când celelalte femei se așteptau mereu ca el să le uimească prin cine știe ce performanță sportivă sau intelectuală. Trisha nu-i cerea nici să o uimească nici să fie un erou. Ci doar să fie el însuși.

Prietenul lui Cody, Al, îi propuse acestuia să asiste la o minierupție a vulcanului Kilauea. El acceptă, își petrecu două zile în Hawaii și Al îl întrebă dacă nu ar vrea să se reintegreze în echipa sa

de cercetare pentru câteva luni.

Când îi spuse Trishei despre această ofertă, ea se arătă foarte entuziasmată. Dar când adăugă și că vizitase o proprietate de vânzare din Hainua-Kona, pe insula Hawaii, Trisha se încruntă.

– Hawaii nu se află decât la o jumătate de oră de mers cu avionul, îi spuse el. Și zborurile sunt foarte frecvente.

– Nu va mai fi același lucru.

Obstinația de care dădea dovadă când venea vorba despre acel imobil îl intriga pe Cody. Pe de altă parte, devizul stabilit de către o antrepriză de renovări îi demonstra că ar face o excelentă afacere dacă l-ar cumpăra.

Totuși, parcă îl reținea ceva. Poate insistențele Trishei? Aceasta nu uita niciodată să-i reamintească de câte ori se vedeau, că s-ar putea să rateze afacerea dacă se mai gândea mult. Oare ținea ea atât de mult ca el să se stabilească în Kauai? Dar în cazul acesta, de ce manifesta ea atâtea reticențe când venea vorba despre vreun alt imobil în Kapaa sau în altă parte, pe care el l-ar fi putut cumpăra? Nu, era vorba despre altceva și el avea de gând să descopere despre ce anume. Era sigur că Trisha avea un secret.

Simțise foarte clar asta cu câteva zile în urmă.

Într-o seară, pe la miezul nopții, când pleca de la ea, zărise prin fereastră că ea ridicase telefonul și formase un număr, cu un aer preocupat. Era miezul nopții.... Pe cine ar fi putut să sune la ora aceea? Pe Leslie, fosta ei colegă de apartament, pe care părea să o considere cea mai bună prietenă? Sau pe acel Paul Lawton, despre care ea nu-i vorbise?

Pe moment, Cody își reproșase că o spionase astfel. Trisha nu

avea de ce să-i dea socoteală. Era liberă să telefoneze cui voia, când voia. Totuși, acel telefon îl alertase.

Poate că totuși, ea avea o relație? Dar părea foarte disponibilă în acest moment. Era posibil ca iubitul ei să fi fost plecat pentru o vreme din Kauai.....

La gândul acesta, îl cuprinse furia. Își dădu seama că era mai atașat de Trisha decât ar fi vrut să recunoască. Firește că nu-i va mărturisi asta. Dar mai întâi, voia să fie absolut sigur de sinceritatea ei.

Într-o joi dimineață, Trisha îl purtă pe Cody prin magazinele de mobilă. Cumpără o masă, scaune și un bufet, dar renunță deocamdată să aleagă un pat.

– De ce? se miră Cody. Ador să încerc paturile.....

– Nu ai decât să revii luna viitoare, îi răspunse ea malițios. Luna asta am cheltuit deja prea mulți bani.

De fapt, ar fi putut să-și permită să cumpere și un pat, dar gândul de a-l alege împreună cu Cody o stânjenea. Acum că dispunea de mai mult loc în camera ei, se hotărâse să-și ofere un pat de două persoane, și se temea ca nu cumva Cody să vadă în asta o invitație voalată. Și ea se gândea pur și simplu că ar fi mult mai plăcut să doarmă într-un pat mare. Cel puțin aceasta era explicația pe care voia s-o creadă.

Mobilele îi fură livrate a doua zi pe la ora cinci după-amiază. Își petrecuse toată ziua la magazin, pentru că Anne avusese programare la dentist.

În acest timp, Cody vizită un imobil de vânzare din Waipouli, o mică stațiune balneară aflată la doi kilometri sud de Kapaa. Trisha ar

fi dorit să meargă cu el, dar nu putea închide magazinul o zi întreagă în timpul săptămânii. Și apoi, Cody ar fi putut să se întrebe de ce ținea ea atât de mult să-l însoțească.....

Când trecu pe la ea la întoarcere, o găsi foarte ocupată cu aranjatul mobilelor.

– Nu crezi că bufetul ar sta mai bine de cealaltă parte a canapelei? întrebă ea.

O ajută să mute bufetul, apoi fotoliile, apoi măsuța joasă. Până la urmă, nemulțumită de rezultat, se hotărî să le pună la locurile lor inițiale.

– Salonul acesta este prea mic pentru a permite o aranjare armonioasă a mobilierului, spuse ea supărată, după ce totul fu pus la locul lui.

– În cazul acesta, n-ai decât să vinzi bufetul cui dă mai mult.

Cody se prăbuși pe un fotoliu și își încrucișă picioarele întinse în fața lui. Părea atât de epuizat, încât Trisha izbucni în râs.

– Ca să te recompensez, îți ofer o înghețată din nucă de cocos și macadamia! îl anunță ea.

– Foarte ispititor. Dar va trebui mai întâi să mă ajuți să mă ridic de aici.....

Trisha îl prinse de mâini și îl trase, dar în loc să urmeze mișcarea ei, el o trase în brațele lui și o sărută. Ea însă se ridică foarte repede prefăcându-se supărată.

– Ești imposibil, Cody! Nu știu dacă meriți această înghețată!

– Mi-ai promis, mi-o datorezi.....

Nu era pentru prima oară când avea loc acest joc între ei. Cody nu încerca să-și ascundă dorința pe care ea i-o inspira. De fiecare dată

când avea ocazia, o săruta sau o îmbrățișa. Totuși, nu o forța niciodată să depășească limitele pe care ea și le impusese.

Trisha, pe de altă parte, simțea că rezistența ei slăbește....

Degeaba își spunea că, în curând, Cody va pleca din nou la Vancouver, dorința pe care o resimțea pentru el nu contenea să se amplifice. Când el nu era aici, nu avea stare și se gândea doar la el până ce se reîntâlneau.

Uneori, o cuprindea o dorință nebună de a se arunca în brațele lui, de a i se dărui. Și în clipa următoare, se răzgândea. Nu va mai fi nefericită dacă va deveni amanta lui? Cum va suporta mai apoi ruptura? Pentru că nu trebuia să-și facă iluzii. De îndată ce va obține ce își dorește, Cody se va întoarce pe continent.

Voia ea oare să trăiască până la sfârșitul zilelor cu regrete? Nu. Cu siguranță nu.

La aceste îndoieli și ezitări se adăuga un sentiment de vinovăție, din cauza secretului pe care îl împărtășea cu Paul. Iar din punctul ei de vedere, o relație amoroasă trebuia să se construiască pe încredere și respect reciproc. Ori ea îl mințea tot timpul pe Cody.

Cât de mult și-ar fi dorit să-i spună, să-i explice că Paul era la ananghie și că ea era singura care l-ar fi putut ajuta! Dar se temea de reacția lui. Cu siguranță că ar fi plecat trântind ușa și acuzând-o că îl mințise pentru a-l salva pe Paul.

Într-o seară, după ce petrecuse o oră împreună cu Cody așezați pe terasa unei cafenele, apoi încă o oră plimbându-se împreună pe plajă, Trisha se întoarse în sfârșit acasă. Era epuizată și preferă să se culce devreme.

Ceva mai târziu, tocmai ieșea din sala de baie când sună telefonul.

Era Paul. Voia să știe ce credea Cody despre imobilul pe care-l vizitase la Waipouli.

– Îmi pare rău, Paul. Am uitat complet să-i vorbesc despre asta. O să-l întreb mâine.

– Timpul mă presează, Trisha....

– Știu. Dar nu pot să fac mai mult de atât; altfel, va bănui ceva până la urmă.

Și îndemnată de un impuls, adăugă:

– De altfel, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-i spun adevărul. Dacă i-aș explica faptul că tu ai mari necazuri financiare, poate că ar fi înțelegător.

Paul tăcu o clipă înainte de a o întreba:

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Surprinsă, Trisha nu știu ce să răspundă. Era oare atât de transparentă? Bineînțeles, că ar fi putut să nege, dar Paul o cunoștea prea bine pentru a se lăsa păcălit cu o minciună.

– Da, zise ea în sfârșit.

– Dar el, te iubește?

– Nu sunt sigură.

Cody o dorea. Dar o iubea oare? Nu-i spusese niciodată ceva care i-ar fi dat de înțeles....

Și apoi, ei i se părea că înțelesese că el nu era prea dornic să se angajeze în mod serios față de o femeie. Nu-i era mai simplu, să treacă de la o aventură la alta, în voia călătoriilor sale și a întâlnirilor întâmplătoare?

– Nu te pot împiedica să-i spui adevărul, reluă Paul cu gravitate. Dar aș prefera să mai aștepți. După părerea mea, dacă află că i-ai

ascuns lucruri în legătură cu această vânzare, va renunța să mai cumpere.

Paul avea dreptate. Cu siguranță, Cody se va înfuria pe ea și pe bună dreptate. Gândul că el ar putea părăsi definitiv Kauai dacă află adevărul, fu de-ajuns ca să se răzgândească de a-i mărturisi.

– N-am să-i spun nimic, promise ea, cu durere în suflet, înainte de a închide telefonul.

Mai mult ca niciodată, alegerea pe care tocmai o făcuse i se păru nedrept de crudă.

Dacă ea i-ar mărturisi adevărul lui Cody, Paul ar fi pierdut. Dar tăcând, nu risca să fie condamnată definitiv de Cody?

Capitolul 9

A doua zi, Trisha îl informă pe Cody că Eric Stern, agentul imobiliar căruia îi fusese încredințată vânzarea imobilului lui Paul, îl invita la un "luau", un grătar hawaian tradițional.

– O să mă faci să cred până la urmă că tu ești proprietara acestui imobil, spuse Cody, ironic. Orice am face, mai devreme sau mai târziu, tot vine vorba de el.

Ea însă nu păru să aprecieze gluma, și răspunse un pic cam sec că erau invitați de soția lui Eric Stern și că aceasta cumpăra frecvent bijuterii de la ea. Văzând-o aproape supărată, Cody renunță s-o mai întrebe dacă Eric Stern va încerca să-i vândă imobilul când vor ajunge la fructe și brânzeturi. Și spuse că era încântat să participe la acest "luau".

Și câteva zile mai târziu, pe la ora trei după-amiază, sosiră la familia Stern. Era o casă mare din lemn de cedru, al cărei parc cobora lin până la o mică plajă privată.

Îi găsiră pe ceilalți invitați bând deja aperitivele pe terasă. Câteva

tinere îi aruncară priviri admirative lui Cody care arăta foarte seducător în pantalonii albi și tricoul albastru-închis. El însă nu le acordă nici cea mai mică atenție, pentru că nu avea ochi decât pentru Trisha.

Aceasta era atât de grațioasă în acel "pareo" turcoaz care te lăsa să bănui curbele perfecte ale trupului ei suplu și bronzat. Părul lung și blond, în care ea își prinsese o floare albă îi plutea liber pe umeri. Cody avea o dorință nebună de a-și rătăci mâinile prin acest păr mătăsos și de a săruta acești umeri aurii....

Trisha părea să-i cunoască pe cei mai mulți dintre cei prezenți. Cody remarcă de altfel că multe dintre femei purtau bijuterii de la "Țestoasa roz", al cărei stil inimitabil îl cunoștea acum perfect.

În aer plutea un apetisant miros de carne friptă. Se apropiară de bufetul aflat la umbra unui palmier și ezitară o clipă în fața varietății de feluri propuse: carne de porc la grătar, somon cu roșii și ceapă verde, pui "teriyaki", pește crud hawaian....

Până la urmă, Cody alese friptura de porc, în timp ce Trisha își puse în farfurie un amestec delicios de porc și pește copt în frunze de palmier.

După masă, Trisha îi propuse să coboare spre plajă și Cody o urmă. De fapt, îi făcea plăcere să scape de toată această agitație. De când sosiseră, nu mai fusese nicio clipă împreună cu Trisha.

Pe cărarea ce ducea spre plajă, Trisha își scoase sandalele cu toc înalt și continuă să meargă desculță. Cody zâmbi. Îi plăcea ușurința cu care ea se adapta situațiilor celor mai diverse. Era pentru prima oară când cunoștea o femeie care se simțea la fel de în largul ei și la un cocktail monden și pe o planșă de surf.

Ajunseră curând pe micuța plajă. Atunci, el o cuprinse în brațe și o sărută.

– Cum de am putut să am atâta răbdare până să te sărut? spuse el.

– N-au fost mai mult de două ore....

– Este deja prea mult....

În jurul lor era o liniște de început de lume. Marea transparentă mărginea plaja în formă de semilună. Aerul era înmiresmat de parfumul florilor care se cățărau, asaltând colina.

Deodată, Cody își dădu seama că venise momentul să-i vorbească. Nu-și pregătise ce urma să-i spună, dar era sigur că trebuia s-o facă acum ori niciodată.

– Vino, spuse el. Vreau să-ți vorbesc.

O luă de mână și o conduse spre malul apei, apoi se așezară pe nisip. Văzându-i privirea îngrijorată, el adăugă:

– Nu este nimic grav, liniștește-te.

Dar ea nu părea convinsă. Își îndoi genunchii și și-i cuprinse cu brațele, într-o poziție defensivă. Cody se întinse pe nisip.

– Ce crezi despre mine, Trisha?

Ea se încruntă ușor.

– Cum adică?

– Crezi că m-am schimbat față de anii de liceu? întrebă el.

– Da, mult.

Cody luă o sanda cu tocul înalt și o învârti în aer în fața lui.

– Când locuiam în Horton, tu nu mă vedeai practic niciodată în afara liceului, remarcă el.

– Este adevărat.

– Mama murise de mulți ani când tatăl meu a fost numit la Horton. Ne-a crescut singur, pe David și pe mine.

Dădu din cap și oftă.

– Mulți îl considerau iresponsabil. Își schimba des locul de muncă, semna cecuri fără acoperire.... Era incapabil să-și țină socotelile. Nouă însă ni se părea formidabil. Ne lăsa să facem orice și trebuie să spun că eu mă foloseam pe deplin de libertatea pe care mi-o dădea.

Ridică privirea spre Trisha. Aceasta îl privea cu gravitate, fără să facă vreun comentariu.

– De fapt, tatăl meu nu era atât de iresponsabil pe cât părea. Avea însă o obsesie. Dacă s-ar fi întâmplat să moară, nu voia să ne lase în nevoi. Așa că a făcut o asigurare de viață pe care a plătit-o regulat ani de zile. Prefera să ne fie tăiat telefonul sau lumina decât să lase neplătită vreo rată la asigurare.

– Da, îmi amintesc când spuneai că v-a fost tăiat telefonul, murmură ea.

– Acum opt ani, în primăvară, ne-am dus toți trei să facem schi în Colorado. Tata tocmai luase un comision important la o vânzare și hotărâse să ne ofere această călătorie. Trebuia să fie ultima oară când mergeam toți trei în vacanță, pentru că David urma să se căsătorească vara următoare cu Melissa.

Fără voia lui, lui Cody îi veni în minte o imagine. Aceea a fratelui său în ajunul accidentului. Îi revedea chipul vesel în timp ce îi anunța de intenția lui de a se căsători cu Melissa și emoția cu care îi ceruse să fie martorul lui....

Trisha își puse mâna peste a lui, readucându-l la realitate.

– Scuză-mă, reluă el. Știi că tata și cu David au murit luați de o avalanșă. Dar ceea ce nu știi este faptul că și eu eram cu ei.

Preț de o clipă, groaza pe care o resimțise când îl îngropase zăpada, îl cuprinsese din nou. Făcu un efort să alunge această senzație de apărare și continuă.

– Am fost și eu prins de avalanșă, dar eram chiar la margine și m-am putut degaja. M-am apucat imediat să scotocesc în jurul meu pentru a-i găsi pe tata și pe David. Am săpat, am săpat, până n-am mai putut. Zadarnic. Așa că, am plecat să caut ajutoare. Au venit salvatorii cu câini și au început căutările. Au descoperit corpurile înghețate la două sute de metri mai jos....

– Cody.....

Cu ochii plini de lacrimi, îi luă mâna și-o lipi de obrazul ei.

– Asigurarea de viață pe care o făcuse tata, se dubla în caz de moarte accidentală. Așa că am primit mulți bani, partea mea și a lui David. Dar uram acești bani.....

– Înțeleg.

– Am plecat din Horton și timp de câteva luni, am trăit periculos. Cred că atunci, aș fi primit moartea ca pe o eliberare. Tot făcând diverse imprudențe, am avut un grav accident de motocicletă și am fost spitalizat mai multe luni. În momentul acela, am înțeles că nu puteam continua astfel. Nu asta ar fi dorit tatăl meu și cu David. Am hotărât să mă schimb.

– Și să te faci vulcanolog ca să mergi pe urmele fratelui tău....

Trisha ezită o clipă înainte să adauge:

– Ai regretat?

– Nu. A fost o hotărâre bună. Cu banii de pe asigurare, mi-am

cumpărat o proprietate în California, și am făcut studii de geologie. Nu voiam să mă mai ocup de acei bani. Voiam să-i plasez în ceva și să nu mă mai gândesc la ei.

Ea dădu din cap, tăcută.

– Norocul a vrut ca ei să se înmulțească. O companie imobiliară mi-a propus să-mi cumpere proprietatea la un preț foarte ridicat. Am acceptat. Îmi era egal unde mă duc. Și apoi, ceva mi-a schimbat viața. Într-o zi, în timp ce aranjam lucrurile lui David, mi-a căzut în mână o scrisoare pe care el voia să i-o dea Melissei în ziua căsătoriei. Am hotărât că trebuie să i-o trimit eu. Dar între timp, ea se mutase și mi-a trebuit luni de zile pentru ca s-o găsesc. Locuia la Vancouver și era chelneriță într-un restaurant ca s-o poată crește pe Debbie despre a cărei existență eu nu știam nimic.

– Nu știai că avea o fetiță?

– Nu. Melissa a descoperit că este însărcinată la două săptămâni după moartea lui David.

Căută în buzunarul interior al hainei și scoase o fotografie.

– Uite, ea este.

Trisha văzu o fetiță încântătoare, de vreo șapte-opt ani cu părul negru și scurt. Avea aceeași ochi ca și David, același zâmbet cald.

– Melissa și Debbie au dat un nou sens vieții mele, continuă Cody. Banii aceia pe care îi investisem îmi vor permite să le ajut. I-am dat Melissei imediat jumătate din ei, ceea ce i-a permis să-și abandoneze serviciul și să-și reia studiile de psihologie. Cât privește Debbie, nu are ce griji să-și mai facă pentru viitor. La majorat, va avea un capital important de care va dispune cum va dori.

Ea îi mângâie ușor obrazul. Nu mai plângea, dar ochii îi erau încă

umezi. Privind-o, Cody avu o strângere de inimă. Cum putea el să creadă că ea îi ascunde ceva? Dacă nu ar fi fost sinceră cu el, povestea lui nu ar fi emoționat-o atât.

Avu un impuls irezistibil de a-i cere mâna, aici, imediat. Se răzgândi repede. Părea atât de tulburată, încât ar fi fost în stare să-i spună da fără să se gândească. Iar el dorea ca ea să ia această hotărâre în deplină cunoștință de cauză.

Mâine, se va duce să cumpere o verighetă. Mai rămânea doar un singur amănunt de pus la punct înainte de a-i vorbi despre viitorul lor. Prefera însă să-i facă surpriză.

Întoarsă în apartamentul său, Trisha se dezbrăcă și se întinse pe pat. Reflex, luă ursulețul de pluș care trona de acum pe noptieră și-i mângâie botul.

Ezitase să accepte invitația lui Eric Stern de teamă ca acesta, din neatenție, să rostească numele lui Paul. Vânzarea imobilului se făcea prin această agenție, dar într-un cadru neoficial cum era acest grătar, Eric Stern ar fi putut să uite că Cody nu trebuia să cunoască numele adevăratului vânzător.

Până la urmă însă, Cody abia dacă schimbă vreo două vorbe cu Eric și temerile Trishei dispăruseră.

Panica o cuprinsese când Cody îi spusese că vrea să-i vorbească. Îi va spune oare că știa totul despre Paul? Sau, poate, că pleacă a doua zi acasă?

Din nou, nu avusese motiv să se teamă. Dezvăluirile lui Cody priveau moartea tragică a tatălui și fratelui său. Trisha fusese foarte tulburată. În seara aceasta i se părea că îl iubește și mai mult, pentru dezvăluirile sincere pe care i le făcuse.

A doua zi dimineață, lipsi de la magazin în jurul orei zece pentru a se duce la bancă. Când se întoarse, Anne îi spuse că telefonase Paul, și că dorea ca ea să-l sune cât mai repede.

– Trebuia să se ducă la tribunal, adăugă Anne. Dar dacă suni acum, ai o mică șansă de a-l prinde înainte să iasă din birou.

În timp ce Anne se ocupă de o clientă, Trisha se duse în camera din spate și ridică receptorul. Știa foarte bine de ce o sunase Paul: voia să știe dacă, în sfârșit Cody îi dăduse un răspuns. Formă numărul, dar închise chiar la prima sonerie. Paul va mai aștepta.

Deocamdată, nu avea chef să vorbească cu el. Discuția de ieri cu Cody îi accentuase și mai mult sentimentul de vinovăție care o bântuia de la începutul acestei povești. El i se destăinuise cu atâta sinceritate. Ascultându-l i se făcuse rușine de propriile-i minciuni și de ipocrizia ei.

Oare Cody s-ar supăra tare pe ea dacă ar afla că încercase să-i vândă imobilul pentru a-l salva pe Paul dintr-o situație catastrofică? Era o întrebare stupidă. Se va supăra pentru că-l mințise. Poate va crede chiar că flirtase cu el cu un scop anume? La gândul acesta o străbătu un fior de teamă. Măcar de nu și-ar imagina niciodată așa ceva!

Când ajunse în parc unde se obișnuiseră de acum să ia prânzul, o durea cumplit capul și constată cu ușurare că ajunsese prima. Cu puțin noroc, îi va dispărea migrena până la sosirea lui Cody.

Trecuse deja un sfert de oră și ea continua să aștepte. Ciudat..... De obicei, el venea întotdeauna primul. Avusese oare vreo problemă de ultimă oră?

Trecu o jumătate de oră, apoi trei sferturi. Și totuși Cody încă nu

apăruse. După o oră, Trisha se întoarse la magazin, cuprinsă de teamă la gândul că lui Cody i s-ar fi putut întâmpla ceva grav.

Când Anne îi spuse că el telefonase, simți o mare ușurare. Aceasta fu însă de scurtă durată. Mesajul lui Cody fusese succint: plecase în Hawaii și nu putea să mai ia prânzul cu ea. Nicio explicație în privința motivului plecării. Nu spusese nici când se va întoarce.

Îngrijorată totuși, Trisha telefonă la hotelul lui. I se spuse că domnul Malone eliberase camera și că nu urma să se mai întoarcă.

Trishei i se păru că-i fuge pământul de sub picioare. Cody plecase.... fără să-și ia la revedere. Nu-i venea să creadă.

Se întrebă ce anume l-o fi îndemnat să plece atât de repede. Poate că-i telefonase cineva de dimineață ca să-l anunțe că va avea loc o erupție și-i ceruse să vină imediat?

Dar atunci, de ce nu-i precizase Cody în mesaj că se duce să se întâlnească cu Al? Ar fi trebuit să bănuiască faptul că această plecare precipitată o va surprinde....

Și dacă, plictisit să-i mai facă, fără rezultat, curte, se hotărâse să renunțe?

Nu, ea nu putea să creadă asta.

Nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să ia o decizie. Se va duce după el în Hawaii. Nu-i spusese el într-o zi că dorea să i-l prezinte pe Al? Cu aceeași ocazie, el va putea să-i prezinte și vulcanii din parcul național. Și dacă el nu se va bucura să o vadă, cu atât mai rău. Cel puțin, lucrurile se vor limpezi astfel.

O oră mai târziu, Trisha era în avion. În momentul decolării, se gândi că nici măcar nu avea numărul de telefon al lui Al. Nu avea importanță. Probabil că exista un singur vulcanolog pe nume Al care

lucra la Kilauea. Îl va găsi până la urmă.

Închirie o mașină la aeroportul Hilo și porni spre parcul național. Ajunsă aici, fu îndrumată spre birourile centrului american de studii geologice, care centraliza toate cercetările asupra vulcanilor din Hawaii.

După ce bătu la mai multe uși, obținu în sfârșit informațiile pe care le căuta. Grupul de cercetare al lui Al plecase pe teren.

– Veniți cu mine, o să vă explic unde se află punctul lor de adunare, îi spuse unul dintre responsabilii centrului.

Înarmată cu o hartă, Trisha urmă itinerarul pe care acesta i-l indicase. Trebui să se îndepărteze de traseele turistice pentru a o lua pe un drum desfundat de vreo câțiva kilometri.

În sfârșit, zări cabana șantierului și mai multe mașini staționate în apropiere. Ajunsese.

Abia își parcă mașina când zări un elicopter învârtindu-se pe deasupra mașinilor și aterizând la vreo cincizeci de metri mai departe ridicând un nor de praf. O clipă mai târziu, coborî un bărbat.

Stupefiată, Trisha îl recunoscu pe Cody îmbrăcat într-o cămașă și un pantalon kaki.

Fu cât pe ce să fugă spre el și să i se arunce în brațe, dar privirea pe care el i-o aruncă în acea clipă o încremeni pe loc.

– Anne mi-a spus că ai plecat în Hawaii, spuse ea timid. Am bănuit că te-a chemat Al și m-am gândit să vin și eu.....

Încerca să vorbească pe cât posibil de calm, dar cuvintele îi ieșeau cu greu pe buze.

– Firește, dacă te deranjez.... mai spuse ea.

– Mărturisesc că nu mă așteptam să te găsesc aici. Mă gândeam că

ai alte ocupații.....

– Adevărat că avem mulți clienți la magazin în perioada aceasta, dar Anne m-a asigurat că se va descurca singură.

– Ai fost în parc la prânz?

– Da, bineînțeles.

– Aha!

De ce nu-și cerea el scuze pentru că o lăsase să aștepte în zadar? Nu-i stătea în obicei să se poarte așa. Ea îi scrută chipul uimită.

– Ce nu este în regulă, Cody? întrebă ea.

– Totul este în regulă.

– Ești sigur?

– Da. Absolut sigur.

Deodată, auzi un zgomot de pași în spatele ei. Când se întoarse, văzu la câțiva metri de ea un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o servietă în mână. Probabil că ieșise din cabana șantierului a cărei ușă rămăsese deschisă.

– Bine, John, zise Cody. Vin și eu imediat.

– Mă duc să pregătesc bagajele, răspunse John întorcându-se spre cabană.

– Lucrezi cu echipa de cercetători? întrebă Trisha.

– Temporar. Unul dintre piloții lor de elicopter este bolnav și Al m-a rugat să-l înlocuiesc.

– Așadar, de aceea ai plecat pe neașteptate?

– Pe neașteptate?

– Am telefonat la hotelul tău și mi-au spus că ai eliberat camera. Ca și cum nu te-ai mai întoarce.

Ezită o clipă, apoi continuă:

– Asta înseamnă că ai renunțat să mai cumperi imobilul din Kauai?

– Nu. Îți repet, am venit aici pentru că Al avea nevoie de mine. S-a format o nouă fisură la Puuo'o și o scurgere de lavă. Al este acolo cu toată echipa sa, iar eu trebuie să le duc materialele, apă și provizii.

Ridică ochii spre cerul înnorat, și apoi se uită la ceas.

– Trebuie să plec, spuse el.

– Pot să te însoțesc?

– Cu siguranță că eu voi petrece noaptea acolo. Echipa lui Al nu este în pericol, dar eu trebuie să fiu acolo cu elicopterul ca la nevoie să-i pot evacua.

Deodată, ochii îi licăriră și expresia i se schimbă imperceptibil.

– Dar dacă ești pregătită să-ți petreci noaptea într-un cort, poți să vii cu mine.

Trisha nu șovăi nicio clipă.

– Atunci, să mergem.

Îi ajută pe John și pe Cody să încarce lăzile cu materiale în elicopter. Apoi, la sfatul lui Cody, alese o vestă călduroasă dintre cele aflate în cabană.

În sfârșit, urcă în elicopter.

Cody trecu la comandă, și curând aparatul se ridică deasupra copacilor legănându-se în stânga și-n dreapta ca un cărăuș stângaci înainte de a se stabiliza și a porni spre vulcanul Kilauea.

După ce pădurea de ferigi și copaci se sfârși, urmă un peisaj lunar format din dune sulfuroase, arbori pietrificați și mici cratere din care ieșeau valuri de fum.

Deodată, în timp ce survolau craterul, zăriră un mic grup de

persoane care le făcea semne amicale.

– Iată o parte din echipă! exclamă Cody arătând cu degetul înspre ei. Al este de partea cealaltă, cu alții.

Cam cu vreo doi kilometri mai departe, un con de aproximativ treizeci de metri înălțime, care semăna cu un coș uriaș de fum, arunca spre cer lava fierbinte.

După cum îi explicase Cody lui Trisha, conul Puuo'o se formase din lava lichidă care reușise să străpungă crusta tare aflată la suprafață. Torentele de lavă clocotindă curgeau de-a lungul conului vulcanic și se răspândeau încet pe sol, câștigând încetul cu încetul teren. După spusele lui Cody, era vorba despre o erupție mică, dar Trisha nu se simțea liniștită știind că Al hotărâse să stabilească tabăra la mai puțin de un kilometru de con.

– Ești sigur că nu este niciun pericol? strigă ea ca să poată domina zgomotul motorului.

– S-au mai văzut scurgeri de lavă coborând până la mare și distrugând totul în calea lor. Dar după spusele lui Al, erupția aceasta nu va fi de mare anvergură. Și el știe ce vorbește. De zece ani de când studiază acest vulcan, a văzut mai mult de patruzeci de erupții.

Câteva minute mai târziu, aterizară lângă un al doilea elicopter în jurul căruia mișunau asistenții lui Al. Doi dintre ei erau aplecați peste niște instrumente de măsură și notau ceva, în timp ce un altul observa erupția din binoclu.

Cody îi arătă Trishei mai în depărtare un alt cercetător care, îmbrăcat într-un costum de cosmonaut prelua probe de lavă. La vreo sută de metri de el, se aflau alți doi oameni cu fața protejată de o mască de gaze.

– Erupțiile sunt întotdeauna însoțite de emanații toxice, îi explică el.

La scurtă vreme, cei doi bărbați se întoarseră și se alăturară micului grup. Cody făcu prezentările.

Al Axton era un bărbat înalt, cu o față lunguiață încadrată de un păr blond și creț. Trishei i se păru imediat simpatic. Asistenul lui, Warren Devenson, părea mai taciturn, dar îi strânse călduros mâna tinerei. Niciunul dintre ei nu părea mirat de prezența ei alături de Cody.

Se hotărî ca o parte a echipei să se ducă peste noapte la prima tabără, în timp ce Al, Warren și Cody vor rămâne pe loc ca să observe vulcanul.

– Preferi să te duci la prima tabără? o întrebă Cody. Nu vreau să te oblig să-ți petreci noaptea la mai puțin de un kilometru de o erupție vulcanică.

– Rămân aici, răspunse ea. Oricum, în caz de pericol, avem elicopterul.....

El zâmbi.

– Într-adevăr, pentru acest gen de pericol, suntem pregătiți.

El se îndepărtă ca să-l ajute pe Al și pe Warren să descarce materialul. Ceilalți cercetători își strânseseră deja instrumentele de lucru și urcau în cel de-al doilea elicopter. Era timpul să decoleze, pentru că deja se ridicase ceața și nu se mai vedea decât lava fierbinte care se scurgea din con.

În timp ce Al și Cody studiau datele adunate de către colegii lor, Warren instala tabăra. Trisha se făcu și ea de folos încălzind o cutie de conserve pe un mic reșou cu gaz, pentru masa de seară.

În cursul cinei, nu discutară decât despre erupție: despre viteza de scurgere a lavei, despre temperatura ei, despre compoziție, despre natura gazelor toxice care însoțeau erupția și despre posibila evoluție a situației.

Trisha spera ca, după-masă să rămână singură cu Cody, dar acesta dispăru împreună cu Warren fără să-i propună să-i însoțească.

Pe la ora zece, cum ei încă nu se întorseseră, hotărî să-și instaleze cortul și să se culce. Al se retrăsese deja în cortul lui de câtva timp. După sforăiturile sonore care ajungeau până la ea, Al dormea deja bușteан.

Ea își puse cortul ceva mai departe și desfăcu sacul de dormit pe care i-l dăduse Cody. După ce folosi puțină apă ca să se spele, intră în cort.

Apropierea erupției făcea ca atmosfera să fie caldă. Era suficient de cald încât să poată dormi doar în lenjerie. Vesta groasă o făcu sul și o folosi ca pernă.

Își scoase blugii și tricoul pe întuneric, apoi căută pe pipăite fermoarul cortului ca să-l închidă. Deodată, dădu cu mâna de un picior gol și scoase un țipăt.

Capitolul 10

Îngrozită, Trisha auzi un hohot de râs vesel.

– Eu sunt, zise Cody.

– Cody.... M-ai speriat îngrozitor! Este cortul meu.

– Nu sunt decât trei corturi. Le-am spus celorlalți că eu o să stau cu tine. Doar nu vrei să dorm afară?

– Ai putea merge în cortul lui Warren, din moment ce el va sta o mare parte din noapte să observe erupția....

El intră în cort. Trisha îi distinse în semiobscuritate fața și torsul puternic. Apoi, două mâini i se puseră pe umeri și simți că va cădea pe spate.

Cody se lungi peste ea.

– Nu! exclamă ea încercând să se degajeze.

El o făcu să tacă sărutând-o. Atingerea buzelor sale o surprinse și pentru o clipă încetă să se mai zbată. Curând însă, încercă din nou să-l împingă. Degeaba. Cody o prinse de mâini și o imobiliză. În disperare de cauză, ea alese o altă tactică: să rămână total inertă și să

aștepte ca el să renunțe din cauza lipsei ei de reacție.

Cody îi acoperi fața și gâtul cu sărutări. Atingerea obrajilor lui nerași pe pielea ei fină, îi trezi o dorință sfâșietoare.

Deodată, îndepărtându-i sutienul, el îi mângâie sânii și-i cuprinse buzele într-un sărut pătimaș, care o făcu să vibreze din toată ființa ei. Își rătăci mâinile în părul lui.

Cuprinzând-o cu brațele, el se răsturnă pe spate și Trisha se trezi peste el. Continua să o țină îmbrățișată, dar fără să o rețină cu forța.

– Ești liberă să alegi, îi șopti el.

Dar ea nu voia să fie liberă. Voia să simtă în brațele lui Cody, minunile dragostei și dorinței. Se aplecă peste el și-l sărută.

Fără să-și desprindă buzele de ale ei, Cody îi desfăcu sutienul și-i cuprinse sânii în palme. Apoi, înainte de a începe să-i mângâie, îi zgândări ușor cu limba sfârcurile, până ce ea se cambră înspre el.

– Asta vrei? murmură el.

– Oh, da.....

Atunci, el îi conduse mâna Trishei până la primul nasture al cămășii lui. Ea începu să-i desfacă rând pe rând până ce ajunse la centură. Îndepărtându-i cămașa, îi mângâie pieptul puternic acoperit cu un păr moale.

În clipa aceea, Cody îi acoperi sânii cu sărutări, mângâindu-i spatele, șoldurile, coapsele, electrizându-i trupul fremătând de dorință. Trisha gemu. O undă fierbinte o străbătu, trezindu-i fiecare părticică a trupului.

– Dragostea mea.... spuse ea încet.

– Nu ești obligată să faci asta, șopti el.

– Cum.....

– Nu mai este nevoie să mă seduci pentru a mă face să cumpăr imobilul acela din Kauai. Afacerea este încheiată.

Trishei îi trebui câteva minute ca să coboare din nou pe pământ și să înțeleagă sensul cuvintelor.

– Dar cum?

– Știi foarte bine ce vreau să spun, spuse el mai tare. De când ai descoperit că am bani, ai hotărât să mă faci să cumpăr imobilul prietenului tău Paul. Care dintre voi doi a avut ideea? Tu sau el? Trebuie că-l iubești foarte mult dacă ai acceptat să-mi joci o asemenea comedie!

Trisha începu să tremure din tot corpul.

– Cum ai aflat? murmură ea din vârful buzelor.

– M-am dus la agenția imobiliară azi-dimineață. Mă hotărâsem să cumpăr imobilul, dar vroiam mai întâi să aflu cine este proprietarul. Insistența ta de a-mi vorbi despre asta m-a intrigat.

El tăcu, de parcă ar fi așteptat o reacție din partea ei, dar ea avea gura atât de uscată încât nu putu să rostească niciun cuvânt.

– La început, agentul imobiliar a refuzat să-mi spună, continuă el. Zicea că încheiase cu proprietarul un așa-zis aranjament care îi permitea să semneze actele în locul lui. Dar când i-am spus că nu voi cumpăra imobilul fără să cunosc identitatea proprietarului, a cedat. Am aflat așadar că proprietarul se numea Paul Lawton, un avocat din Honolulu. Paul Lawton.... Cum de nu mi-am dat seama de nimic mai devreme? Bărbatul căruia îi datorezi totul. Probabil că este la mare ananghie dacă vinde imobilul acela atât de ieftin.

– Cody.....

– Dar îmi scăpa un amănunt. De ce ai venit tu aici, când trebuia

să fii cu el, să sărbătoriți cu șampanie reușita planului vostru? Tu însăți mi-ai dat o explicație când m-ai întrebat dacă am renunțat să mai cumpăr imobilul. Paul Lawton nu a reușit să te anunțe la timp că am semnat actele.

"Iată de ce îi telefonase Paul dimineață", gândi Trisha cu amărăciune. Voia să-i anunțe vestea cea bună....

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Căzuse într-o capcană. Erau atâtea lucruri nespuse, atâtea mici minciuni în povestea aceasta.... Cum să-i explice lui Cody ce se petrecuse cu adevărat? Nu va crede niciodată că făcuse totul pentru prietenia ei cu Paul, pentru a-l salva de la ruină și dezonoare.

– La drept vorbind, eu bănuiam ceva de multă vreme. Te-am văzut într-o noapte dând un telefon la miezul nopții, după ce am plecat de la tine. Pe cine ai fi putut să suni la o asemenea oră, dacă nu pe amantul tău? Dar mărturisesc că nu m-am gândit că este Paul Lawton, nici că erați pe cale să urziți o asemenea manevră.

Trisha simțea un nod în gât și buzele îi erau ca paralizate. Totuși, trebuia să-i explice lui Cody că se înșela în privința ei.

– Nu este ceea ce crezi.....

Dar el o întrerupse.

– Când ai aflat că am plecat de la hotel, ai crezut că planul vostru a căzut. Și atunci, ai luat primul avion spre Hawaii. Văzându-te sosind, m-am întrebat care erau intențiile tale. Iată de ce am venit în acest cort. Voiam să știu până unde poți merge pentru a-l salva pe Paul.....

Pe Trisha o cuprinse disperarea.

Cody o disprețuia. O credea pe ea în stare să-l manipuleze, când

de fapt el o manipulase acum. Și când se gândea că, adineauri, își imaginase că o dorește și o iubește din tot sufletul.....

O durere ascuțită îi străpunse inima. Nu mai avea decât o dorință: să fugă cât se poate de departe. Să nu-l mai vadă niciodată. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi putut să o creadă atât de lipsită de scrupule.

Se ridică brusc, își puse vesta și-și căută pe pipăite blugii.

– Ce faci?

– Voi dormi în elicopter, răspunse ea cu o voce tremurată.

Ieși fără să fi apucat să-și pună blugii. Tenișii îi rămaseseră în fața cortului. Se încălță cu ei. Tălpile erau umede și reci, dar ea nici nu băgă de seamă.

Împiedicându-se prin întuneric, alergă până la elicopter. Când fu înăuntru, își puse blugii cu mare greutate pentru că mâinile îi tremurau.

Dacă ar fi știut să piloteze acest elicopter, ar fi plecat imediat!

Nu voia să-l mai vadă niciodată pe Cody. Va pleca în zori, înainte ca toată echipa să se trezească. Când zburase cu elicopterul pe deasupra zonei, zărise un drum care cobora spre mare. Va merge pe el până când va ajunge într-un sat.

Până atunci însă, era mai bine să încerce să doarmă pentru a-și recăpăta forțele.

Sări peste scaune, ajunse în spate și se întinse pe jos. În această poziție incomodă, reuși totuși să doarmă câteva ore.

La primele raze ale soarelui, Trisha își legă șireturile la tenișii și coborî din elicopter. Porni la drum, tremurând ușor în răcoarea dimineții.

După vreo doi kilometri, intră într-o pădure deasă, care urca

panta vulcanului.

Pe alocuri, drumul era blocat de tufișuri spinoase și ferigi luxuriante, obligând-o să facă ocoluri.

Dar își continuă voinicește drumul, hotărâtă să ajungă în vale prin propriile ei forțe.

Soarele îi arăta că merge în direcția cea bună. Curând însă, dispăru în ceață, lipsind-o astfel de unicul ei mijloc de orientare. În jurul ei, copacii erau prea înalți ca să poată vedea unde este. Cât privește poteca, aceasta dispăruse și ea în vegetația bogată.

Fu cât pe ce să se întoarcă, dar numai gândul de a-l revedea pe Cody o făcu să continue drumul. "Curaj, își spuse, valea nu poate fi prea departe".

Pe măsură ce înainta, pădurea se mai rărea. Copacilor și tufișurilor, le luau locul blocuri de lavă și trunchiuri de arbori doborâți care semănau cu niște siluete descărcate de pe un câmp de luptă.

Trisha se simți din nou descurajată. Era din ce în ce mai puțin sigură că înaintează în direcția bună. Uneori i se părea că aude bubuituri îndepărtate. Oare vulcanul continua să arunce lavă? Sau venea oare o furtună? O presimțire sumbră o făcu să se grăbească.

Oare se învârtise în cerc fără să-și dea seama? În jurul ei, se întindea acum un peisaj dezolant, ascuns pe alocuri de perdele de ceață.

Deodată, inima îi tresări în piept. Acolo, în spatele unei grămezi de zgură, i se păru că zărește o scurgere de lavă care ieșea din măruntaiele pământului. Se apropie puțin și mirosul caracteristic de sulf, un miros acru și înțepător, aproape că o sufocă.

Înspăimântată, Trisha o luă la vale ca și cum ar fi urmărit-o cineva. Se împiedică de câteva ori și trebui să mai încetinească. Ce să facă? Unde să se refugieze? Va fi oare ajunsă din urmă de fluviul de lavă, va fi încercuită de foc?

Îngrozită, simți că i se moaie picioarele. De ce trebuise să facă pe deșteapta și să plece? Dacă ar fi rămas în tabără, Cody ar fi dus-o până la mașina ei în cursul dimineții.

Cody.... O fi plecat oare în căutarea ei?

Se uită la ceas. Avea impresia că merge de ore întregi, dar abia trecuseră două ore de la plecarea ei. Poate că el nici nu-și dăduse seama încă de dispariția ei.

Deodată, privirea îi căzu pe o linie mai deschisă la culoare care tăia panta în sens transversal. Ai fi zis că este o cărare.... Cu inima plină de speranță, alergă într-acolo.

Da, era chiar o cărare îngustă și stâncoasă, dar bine trasată. Poate că era chiar poteca pe care urcase restul echipei, pentru a ajunge la vulcan? Dacă era așa, era salvată. Dar în care sens s-o urmeze mai departe?

Ridică privirea și scrută cerul prin ceața care se mai risipise un pic și zări în stânga ei discul alb al soarelui. Din câte își amintea, Cody își pilotase elicopterul spre nord pentru a ajunge la craterul Kilauea. Trebuia deci ca ea s-o pornească în sens invers.

Imediat, porni la drum. Nu mâncase nimic de ieri și începea să resimtă efectele oboselii, dar speranța îi dădea putere să continue.

Mergea deja de vreun sfert de oră, când auzi în depărtare zgomotul unui elicopter. Ridică privirea și zări aparatul care se îndepărta în direcția opusă celei în care mergea ea. Oricum, cu ceața

asta, ar fi putut să treacă chiar pe deasupra ei și s-ar fi putut să n-o vadă.

Gândul acesta o deprimă. Nu se simțise niciodată în viața ei atât de singură. Nu putea conta decât pe propriile-i forțe pentru a ieși din încurcătura asta. Cody? El o disprețuia și cu siguranță că nu-și făcea griji din cauza dispariției ei. Ba dimpotrivă, va fi foarte fericit că scăpase în sfârșit de ea.

Deodată, un zgomot o făcu să tresară. Parcă era un zgomot de pași. Se cățără pe o movilită, își făcu mâinile pâlnie și strigă:

– Hei! Este cineva?

Doi bărbați apărură pe potecă. Văzând-o, rămaseră amândoi încremeniți și nu scoaseră un cuvânt.

Trisha simți cum o cuprinde un val de bucurie. Niciodată nu mai fusese atât de bucuroasă să vadă o ființă umană! Apoi, își dădu seama cum se putea s-o fi văzut ei: ciufulită, cu obrajii roșii, îmbrăcată cu o vestă un pic cam mare pentru ea și cu niște blugi sfâșiați de mărăcinișuri. Și izbucni în râs.

– De unde ai apărut? întrebă unul dintre bărbați.

Trisha se gândi că povestea ar fi fost prea lungă....

– Am fost cu un grup și m-am rătăcit, zise ea coborând de pe movilită și apropiindu-se de ei. Aveți puțină apă? Mor de sete!

Cel care-i vorbise îi întinse o ploscă, în timp ce al doilea scoase din rucsac sandvișuri. Ea își dădu seama că-i era o foame de lup. Devoră două sandvișuri pe nemestecate înainte de a simți că își mai potolise foamea.

Între timp, li se mai alăturară alte patru persoane. Era vorba despre un grup de excursioniști care coborau spre un refugiu aflat la

câțiva kilometri de aici. Îi propuseră Trishei să-i însoțească. Aveau un microbuz parcat la refugiu și, de îndată ce vor ajunge, unul dintre ei o va conduce la mașina ei.

Mergeau de vreo jumătate de oră când apăru pe cer un elicopter. În timp ce ceilalți membri ai grupului făceau semne amicale pilotului, Trisha își continua drumul fără să ridice ochii, hotărâtă să-l ignore până la capăt. Pentru că, într-adevăr, recunoscuse elicopterul lui Cody. Aparatul se roti puțin deasupra lor, apoi vira spre est și până la urmă dispăru la orizont.

Trisha ajunse la refugiu frântă de oboseală. Ceața se ridicase și soarele ca de plumb își trimitea razele pe pantele vulcanului. Ar fi vrut să-și scoată vesta pentru că-i era cald și era toată transpirată, dar dedesubt nu avea decât sutienul. Henry, organizatorul grupului de excursioniști, o conduse cu microbuzul până la mașina ei. Cea a cercetărilor era și ea aici, dar cabana era încuiată.

Trisha îl rugă pe Henry să-i împrumute un pix și o bucățică de hârtie pe care scrise: "Nu vă faceți griji pentru mine. Mă întorc astăzi în Kauai". Cody n-o să-și facă inima rea pentru ea, cu siguranță, dar prefera să-l liniștească pe Al și echipa lui.

Prinse biletelul în clanța ușii cabinei, scoase cheile mașinii ei din buzunarul blugilor unde le strecurase în ajun și-i mai mulțumi lui Henry încă o dată.

Drumul de întoarcere i se păru extrem de rapid. În timp ce kilometri treceau în viteză, îi reveni în minte rechizitoriul lui Cody. Frica și oboseala îi estompaseră pentru moment amintirea, dar acum că era în afară de pericol, o cuprindea iarăși furia. Lacrimi fierbinți începură să-i curgă pe obraji. "Să fii blestemat Cody Malone,

murmură ea printre dinți. Nu vreau să mai am de-a face cu tine niciodată!" Ajunsă la aeroport, depuse cheile mașinii la biroul de închirieri, își recuperă garanția și se duse să se informeze asupra zborurilor. Tocmai traversa holul aeroportului când o mână se puse pe umărul ei.

– Pleci?

Trisha se întoarse brusc. Cody se afla în fața ei. Îi vorbise calm, dar ochii îi erau încercănați și o cută adâncă îi bara fruntea.

– Dă-mi drumul! strigă ea îndepărtându-se repede de el.

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Este inutil. Mi-ai spus deja totul.

– Dar tu nu mi-ai spus totul. Vino, să ne așezăm undeva să vorbim. O luă de braț și o conduse spre sala de așteptare. Trisha încercă să reziste, dar cum unii de prin preajmă îi priveau cam ciudat, renunță să mai facă scandal.

Preț de o fracțiune de secundă, se gândi că ea și Cody ofereau probabil un spectacol ciudat. Ea cu vesta ei plină de praf, cu blugii sfâșiați pe la genunchi și cu tenișii care deveniseră cenușii. Cât privește Cody, purta tot cămașa și pantalonii kaki, asemenea rangerilor, dar împrăștia un ciudat miros de sulf. În mijlocul turiștilor îmbrăcați în cămăși hawaiene și bermude, ei trebuie să fi părut niște extratereștri.

– Suntem priviți, murmură ea.

– Și ce dacă? Nu-mi pasă ce crede lumea despre noi.

O făcu să se așeze într-un fotoliu și el se așeză în fața ei ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape.

– Ce te-a apucat de ai fugit ca o hoață? Am fost mort de

îngrijorare. O oră întreagă te-am căutat în jurul taberei înainte să-mi dau seama că vei încerca probabil să ajungi prin propriile-ți puteri la mașina ta.

– Îmi pare rău, nu m-a lăsat sufletul să te trezesc ca să-ți spun că plec.

– Ai fi putut s-o pățești rău de tot! zise el, furios. Dacă te-ai fi pierdut prin pădure, ar fi putut trece zile întregi până te-ar fi găsit!

Tonul acesta furios făcu să bată inima Trishei mai repede. Așadar, el fusese foarte îngrijorat.... Ținea oare un pic la ea? Sau poate se temuse să nu fie făcut răspunzător de dispariția ei?

Deodată, el se așeză lângă ea.

– Ai fost foarte imprudentă, dar nu despre asta vreau să-ți vorbesc....

– Trebuie să prind un avion, nu am timp.....

– O să mă asculți până la capăt sau te strâng de gât! Îi aruncă o privire ucigașă. Trisha își înfundă mâinile în buzunarele vestei.

– Bine, te ascult, zise ea.

– Regret tot ceea ce ți-am spus ieri. Am fost convins că nu mă iubești și durerea aceasta m-a înnebunit. Astăzi, știu că m-am înșelat.

– Nu mai crezi că am încercat să te seduc pentru a te face să cumperi imobilul lui Paul? murmură ea.

– Nu, nu mai cred. Dar mi-a trebuit timp ca să înțeleg asta. Mi-a fost atât de teamă că o să te pierd, azi-dimineață, încât am văzut adevărul. Dacă ai fi vrut într-adevăr să mă seduci pentru a mă face să cumpăr afurisitul acela de imobil, acuzațiile mele nu te-ar fi rănit în asemenea măsură. Te-ai fi mulțumit să ridici din umeri și să recunoști că misiunea ta se oprește aici, din moment ce imobilul fusese vândut.

Trisha își plecă privirea. Cody îi luă mâna și i-o puse pe genunchii lui.

– Ieri dimineață, aveam trei surprize pentru tine, continuă el. Prima: cumpărasem acel imobil. A doua: hotărâsem să accept propunerea lui Al și să deleg conducerea cercetărilor de la muntele St.Helens asistenului meu, ca să pot să-mi petrec următoarele șase luni în Hawaii.

Îi prinse bărbia și o obligă să-l privească mai înainte să continue:

– A treia surpriză, era un inel de logodnă. Voiam să te cer în căsătorie. Și îți cer și astăzi mâna, dacă vrei să mă ierți pentru tot răul pe care ți l-am făcut.

Trisha respira cu dificultate. Întrebă cu o voce slabă:

– Și legătura aceea cu Paul? Mai crezi în ea?

– Nu vreau să mă mai gândesc. Să lăsăm în urmă trecutul. Avem viața înaintea noastră ca să ne corectăm greșelile.

În clipa aceea, se anunță prin difuzor că, pasagerii pentru Kauai erau invitați să se ducă în sala de îmbarcare. Trisha ezită văzând oamenii ridicându-se de pe scaunele din jurul ei. Mai avea un oarecare resentiment față de Cody, dar nu mai era furioasă.

– Trebuie să-ți mărturisesc un lucru, Cody. Am luat legătura cu tine având într-adevăr o idee în minte: aceea de a te face să cumperi imobilul. Paul era într-o situație disperată. Ar fi prea lung ca să-ți povestesc acum, dar m-am temut chiar să nu se gândească la sinucidere.

El deschise gura să spună ceva, dar ea îl întrerupse ridicând mâna:

– Tu ai venit în Kauai ca să afli de ce am plecat eu atât de grăbită

din Horton, continuă ea. Îți voi spune.

– Haide să uităm toate astea....

– Am plecat pentru că mă simțeam teribil de atrasă de tine. Mă temeam ca nu cumva să mă îndrăgostesc, să nu sufăr. Dar ceea ce nu știam atunci, este că aș fi putut fugi până la capătul lumii fără ca asta să fi schimbat ceva.... În privirea lui Cody apăru o imensă tandrețe. Duse mâna Trishei la buze și o sărută ușor.

– Ar fi trebuit să înțeleg asta mai de multă vreme spuse el. Și eu, mă temeam că tu nu mă iubești. Uneori, erai atât de distantă că nu mai știam deloc ce crezi despre mine. De aceea mi-a trebuit atâta timp, înainte să mă hotărăsc să-ți spun....

– Ce să-mi spui? întrebă ea privindu-l cu intensitate.

– Că te iubesc și că nu pot trăi fără tine. Vrei să fii soția mea, Trisha?

– Da. Vreau. Niciodată nu mi-am dorit altceva, Cody Malone. Chiar din ziua în care ți-am tras una în cap cu operele complete ale lui Shakespeare.

– Asta s-ar putea numi o declarație de dragoste în forță, remarcă el râzând. Trisha Lassiter, cu riscul de a primi o nouă lovitură în cap, mă căsătoresc cu tine! Dar, de fapt, întotdeauna mi-a plăcut să trăiesc periculos.

Privirea lui Cody o întâlni pe a Trishei și ea știu că această clipă este cea mai frumoasă din viața ei.

Sfârșit